CĂRȚILE DE AUR ALE COPILĂRIEI

E.L. KONIGSBURG

FUGA LA MUZEU

ARTHUR

CĂRȚILE DE AUR ALE COPILĂRIEI

Alte titluri din colecția

CĂRȚILE DE AUR ALE COPILĂRIEI

21	*Cartea cu Apolodor* Gellu Naum	7+
22	*Vrăjitorul din Oz* L. Frank Baum	7+
23	*Doamna Doubtfire* Anne Fine	12+
24	*Micuțul Nicolas* René Goscinny, Jean-Jacques Sempé	9+
25	*Un urs pe nume Paddington* Michael Bond	7+
26	*Povestea unei pescărușe și a motanului care a învățat-o să zboare* Luis Sepúlveda	7+
27	*Karlsson-de-pe-acoperiș* Astrid Lindgren	7+
28	*Ursulețul Winnie Puh* **A.A. Milne**	7+
29	***Fuga la muzeu*** **E.L. Konigsburg**	10+
30	*Povestea unchiului Shelby despre Lafcadio, leul care nu s-a lăsat păgubaș* Shel Silverstein	7+

E.L. KONIGSBURG

FUGA LA MUZEU

Ediția a II-a

Traducere din engleză
de Irina Ornea

ARTHUR

Redactor: Ioana E. Popa
Tehnoredactor: Angela Ardeleanu
Design copertă: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KONIGSBURG, ELAINE LOBL
Fuga la muzeu / E.L. Konigsburg; trad. din engleză de Irina Ornea. – Ed. a 2-a. – București: Editura Arthur, 2017

ISBN 978-606-788-246-9

I. Ornea, Irina (trad.)

821.111

Prima ediție a acestei cărți a apărut în 2014 la Editura Arthur cu titlul *Secretul doamnei Frankweiler*

E.L. Konigsburg
From the Mixed Up Files of Mrs. Basil E. Frankweiler

Copyright © 1967 by E. L. Konigsburg
Copyright renewed © 1995 by E. L. Konigsburg
Published by arrangement with Atheneum Books for Young Readers, an imprint of Simon & Schuster Children's Publishing Division

All rights reserved. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording or by any information storage and retrieval system, without permission in writing from the Publisher.

Tiparul executat la:

© Editura Arthur, 2017, pentru prezenta ediție
Editura Arthur este un imprint al Grupului Editorial Art

Lui David,
cu cea mai mare dragoste

Avocatului meu, Saxonberg

Nu pot spune că mi-a făcut plăcere ultima ta vizită. Mi-era clar că aveai prea multe pe cap ca să acorzi măcar un dram de atenție spuselor mele. Dacă te-ar interesa și altceva pe lumea asta în afară de legi, taxe și de nepoții tăi, ai putea fi chiar o persoană aproape fascinantă. Aproape. Ultima ta vizită a fost de un plictis înfiorător. Ca să nu apară riscul de mă plictisi cu o altă vizită anostă, îl trimit pe Sheldon, șoferul meu, să-ți aducă această istorisire. Am scris-o ca să clarific o serie de modificări pe care aș vrea să le fac în testament. Vei înțelege mult mai bine aceste schimbări (și o mulțime de alte lucruri) citind-o. Îți trimit o copie; originalul îl păstrez printre documentele mele. Eu apar abia spre sfârșit, dar asta nu contează. O vei găsi destul de interesantă și până îmi fac eu apariția.

Habar n-aveai că am un asemenea talent la scris, așa-i? Bineînțeles că nu știi încă, dar vei afla în curând. Am acordat mult timp acestui document. Am ascultat, am cercetat și am pus cap la cap toate lucrurile, ca într-un puzzle. Nu rămâne nicio urmă de îndoială. Ei, bine, Saxonberg, citește și descoperă.

Dna. Basil E. Frankweiler

1

Claudia știa că n-ar fi fost niciodată în stare să-și ia cu adevărat lumea-n cap. Adică, într-un acces de furie, să-și ia rucsacul în spate și să fugă de-acasă. Și asta mai ales pentru că nu-i plăcea să nu se simtă în largul ei; până și ieșirile la picnic i se păreau murdare și incomode, cu toate insectele alea și soarele care topește glazura de pe brioșe. Prin urmare, se hotărâse ca plecarea asta de acasă să nu fie doar o fugă de ceva, ci o fugă înspre ceva. Înspre un spațiu larg, plăcut, undeva în interior, desigur, și, pe cât posibil, frumos. De aceea a ales Muzeul Metropolitan de Artă din New York.

A plănuit totul cu multă grijă; a pus deoparte banii de alocație și chiar și-a ales un tovarăș de drum. L-a ales pe Jamie, al doilea dintre cei trei frați mai mici. Putea conta pe discreția lui și uneori era chiar amuzant. În plus, era bogat; spre deosebire de majoritatea băieților de vârsta lui, el nici măcar nu începuse să colecționeze

cartonașe cu jucători de baseball. Strângea cu perseverență aproape fiecare bănuț primit.

Însă Claudia nu se grăbea să-i spună lui Jamie că hotărâse să-l ia cu ea. Nu avea încredere că va fi *atât* de discret *atâta* timp. Și din calculele ei reieșea că de *atâta* timp avea nevoie pentru a strânge suficienți bani de buzunar. Chiar nu avea rost să fugă de-acasă fără bani. Viața în suburbii o învățase că nimic nu e gratis.

Înainte să-i spună lui Jamie sau să stabilească alte detalii trebuia să strângă banii de tren, plus bani pentru alte câteva cheltuieli. În atâta timp, aproape că uitase de ce fugea de-acasă. Însă nu chiar de tot. Claudia nu uita că unul dintre motive era nedreptatea. Ea era cea mai mare dintre frați și singura fată și se simțea foarte nedreptățită. Poate era din cauză că la cină ea era cea care trebuia să golească mașina de spălat vase și să pună masa, în timp ce frații ei stăteau cu mâinile-n sân. Sau poate că mai avea un motiv, mai evident pentru mine decât pentru Claudia: faptul că toate săptămânile se scurgeau în același fel. Se plictisise să fie doar acea Claudia Kincaid, cea cu nota 10 pe linie. Se săturase de certurile legate de cine alege emisiunea de duminică de la ora șapte și jumătate, de nedreptate și de monotonia lucrurilor.

Faptul că primea atât de puțini bani de buzunar, încât fusese nevoită ca timp de trei săptămâni să

renunțe la înghețata Sundae pentru a strânge îndeajuns cât să cumpere biletul de tren era un alt exemplu de nedreptate. (Tu, Saxonberg, pentru că mergi tot timpul în oraș cu mașina, nu știi cât costă un bilet de tren. Îți spun eu. Un bilet întreg, doar dus, costă un dolar și șaizeci de cenți. Claudia și Jamie beneficiau de o reducere la jumătate din preț, de vreme ce ea împlinea doisprezece ani peste o lună, iar Jamie, peste mai mult timp – avea doar nouă ani.) Și pentru că avea de gând să se întoarcă acasă când va considera ea că toată lumea va fi primit o lecție, trebuia să strângă suficienți bani și pentru drumul de întors, adică o sumă echivalentă biletului întreg pentru un singur drum. Claudia știa că sute de oameni care locuiesc în orașul ei lucrează în birourile din New York și-și permit să plătească zilnic biletul dus-întors la preț întreg. Oameni ca tatăl ei. Până la urmă, Greenwich este considerat o suburbie a New Yorkului în toată puterea cuvântului, o suburbie de navetiști.

Deși Claudia știa că New Yorkul nu era departe, sau oricum nu suficient de departe, ținând cont de numărul nedreptăților la care fusese supusă, știa și că era un loc potrivit pentru a-ți pierde urmele. Doamnele cu care juca mama ei Mah-Jong îl numeau *orașul.* Cele mai multe dintre ele nu se aventurau niciodată pe acolo; era extenuant și le neliniștea. Când era într-a patra, fusese

cu clasa în excursie, să viziteze monumentele istorice din Manhattan. Mama lui Jonathan Richter nu-l lăsase să meargă, de frică să nu se piardă de grup în toată îmbulzeala aia din New York. Doamna Richter, care era o figură, spusese că e sigură că „o să se întoarcă acasă rătăcit". În plus, era de părere că nu e deloc bine să respire aerul acela nesănătos.

Claudiei îi plăcea orașul pentru că era elegant; era impunător și aglomerat. Cea mai bună ascunzătoare din lume. Consultase hărți și Ghidul Asociației Americane de Automobile și refăcuse pe hartă toate excursiile în care fusese cu clasa. Își crease propriul curs de geografie avansată. A studiat pe ascuns și cele câteva broșuri cu informații despre muzeu pe care le găsise prin casă.

Mai mult, Claudia hotărâse că era cazul să se deprindă cu anumite lipsuri. Să învețe să trăiască fără înghețata Sundae era un exercițiu bun. O înlocuise cu înghețata pe băț pe care o cumpăra mama ei și care nu lipsea niciodată din congelator. În mod normal, Claudia cheltuia patruzeci de cenți pe săptămână numai pe înghețată. Înainte să ia hotărârea de a fugi de-acasă, cea mai mare aventură pe care o trăia săptămână de săptămână era să se gândească pe ce să cheltuiască cei zece cenți rămași din banii de buzunar. Câteodată nu-i rămâneau nici aceștia, pentru că încălca vreo regulă a casei – de pildă

uita să-şi facă patul dimineaţa – iar asta o costa cinci bănuţi. Era convinsă că, din toată clasa, ea primea cei mai puţini bani de buzunar. Iar majoritatea colegilor dintr-a şasea nu pierdeau bani în felul ăsta, pentru că aveau o menajeră care se ocupa zilnic de treburile zilnice ale casei, şi nu o femeie care venea doar de două ori pe săptămână pentru curăţenie. S-a întâmplat ca o dată, după ce începuse să pună bani deoparte, magazinul de la colţul străzii să aibă în ofertă îngheţata Sundae, la numai 27 de cenţi – aşa scria pe geam. Şi-a luat una. Era o amânare de doar douăzeci şi şapte de cenţi a fugii de acasă. În plus, odată ce se hotărâse să-şi ia lumea-n cap, bucuria de a plănui evadarea devenise comparabilă cu aceea de a cheltui bani. Planificarea îndelungată şi amănunţită era unul dintre talentele ei.

Pe Jamie, fratele ales, nu-l interesa îngheţata Sundae, deşi ar fi putut să-şi cumpere una cel puţin o dată la două săptămâni. Cu un an şi jumătate în urmă, Jamie făcuse o investiţie de proporţii: cheltuise banii primiţi de ziua lui şi o parte din suma primită de Crăciun pe un radio cu tranzistor, fabricat în Japonia, pe care-l luase de la Woolworth's. Din când în când, cumpăra baterii pentru el. S-ar putea să aibă nevoie de radio, iar ăsta era un motiv în plus pentru care îl alesese pe Jamie.

În fiecare sâmbătă, Claudia trebuia să golească toate coşurile de gunoi; ura să facă asta. Erau atât de multe!

Toți ai casei aveau câte unul în dormitor, în afară de părinții ei, care împărțeau și dormitorul, și coșul de gunoi. Aproape în fiecare sâmbătă, Steve își golea ascuțitoarea în coșul lui. Era convinsă că făcea intenționat atâta mizerie.

Într-o sâmbătă, pe când lua coșul din dormitorul părinților, l-a zgâlțâit puțin ca să nu-l verse pe drum. Era mereu plin ochi, din moment ce părinții ei îl foloseau în comun. Dintr-o singură mișcare reuși să dea la o parte un șervețel, pe care mama ei îl folosise ca să-și șteargă rujul, și astfel scoase la iveală colțul unui bilet roșu. Cu vârfurile degetelor îl trase afară și descoperi o cartelă de zece călătorii pentru New York, New Haven și Hartford Railroad. În mod normal, nu găsești bilete folosite în coșurile de gunoi din suburbii, ci în buzunarele controlorilor. În partea de jos sunt nouă pătrățele, fiecare reprezentând o călătorie, care sunt apoi compostate în ordine, pe măsură ce-s folosite; iar la a zecea călătorie, controlorul păstrează abonamentul. Probabil că femeia care a venit vineri la curățenie a crezut că abonamentul nu mai este valabil, din moment ce toate cele nouă călătorii erau compostate. Menajera nu fusese niciodată la New York, iar tatăl Claudiei nu ținea niciodată socoteala mărunțișului din buzunare sau a călătoriilor de tren.

Ea și Jamie puteau folosi această călătorie împreună, din moment ce două bilete la jumătate de preț sunt fix cât o călătorie normală. Acum se puteau sui în tren fără să mai cumpere bilete. Și evitau și întrebările stupide pe care ar fi putut să le pună funcționarul de la gară. Ce descoperire! Dintr-un coș de gunoi plin cu urme de ruj, Claudia făcuse rost de un drum gratis la New York. Luă întâmplarea ca pe o invitație. Era stabilit: urmau să plece miercuri.

Luni după-amiază, în stația de autobuz, Claudia îi zise lui Jamie să se așeze lângă ea pentru că are să-i spună ceva important. De obicei, cei patru frați nu se așteptau și nici nu mergeau la școală împreună; cu excepția lui Kevin, care în fiecare săptămână e responsabilitatea unuia dintre ei. Școala începuse într-o miercuri, imediat după Ziua Muncii. Așa că „săptămâna fiscală", cum îi plăcea Claudiei s-o numească, începea întotdeauna de miercuri. Kevin avea doar șase ani, era în clasa întâi și era pasat de la unul la altul; însă, după părerea ei, cel mai mult se ocupa de el doamna Kincaid. Claudia era de părere că frățiorul cel mic era exagerat de protejat și îngrozitor de răsfățat. Te-ai fi așteptat ca părinții ei să știe mai multe despre cum se crește un copil, mai ales că ajunseseră la al patrulea. Dar de fapt nu învățaseră absolut nimic. Ea nu-și amintea să fi fost o povară pe capul cuiva când începuse clasa întâi.

Mama o aștepta în fiecare zi în stația de autobuz și cu asta basta.

Jamie ar fi vrut să stea lângă prietenul lui, Bruce. Jucau cărți în autobuz, continuând în fiecare zi partida din ziua precedentă. (Să nu crezi că era un joc prea complicat, Saxonberg. Nimic rafinat. Jucau „război", jocul acela simplu în care fiecare întoarce o carte, iar cine are cartea mai mare le ia pe amândouă. Dacă le pică amândurora aceeași carte, are loc „războiul", în urma căruia se pun jos mai multe cărți și câștigătorul le ia pe toate.) În fiecare seară, când cobora din autobuz, Bruce își lua acasă teancul lui de cărți. La fel făcea și Jamie. Și jurau să nu amestece cărțile. Cu o stație înainte să coboare Bruce, încheiau jocul, legau cu câte un elastic ambele pachete de cărți, și le puneau unul altuia sub bărbie și fiecare scuipa pe teancul celuilalt, spunând: „Și cărțile nu se vor amesteca". Apoi fiecare dădea un bobârnac propriului pachet și îl băga în buzunar.

Claudiei toată treaba asta i se părea dezgustătoare, așa că nu se simțea deloc vinovată că-l răpea pe Jamie de la mult iubitul lui joc de cărți. Însă Jamie s-a supărat. N-avea niciun chef să stea s-o asculte pe Claudia. Stătea pe scaun într-o rână, încruntat și bosumflat. Arăta ca un Neanderthal fără barbă, în miniatură. Claudia tăcea și aștepta ca fratele ei să se calmeze.

În cele din urmă Jamie a rupt tăcerea:

— Pe bune, acuma, Claude, de ce nu-l iei pe Steve?

— Credeam că o să-ți dai seama de ce nu l-am ales pe Steve, i-a răspuns ea.

— Ei, bine, s-a apărat Jamie, alege-l pe el. Alege-l pe el!

Claudia a început să spună discursul pregătit.

— Vreau să trăim împreună cea mai mare aventură a vieții noastre.

— Mda, nu m-aș supăra dac-ai alege pe altcineva, bombăni Jamie.

Claudia se uita pe geam, fără să-i răspundă. Jamie a continuat:

— Dacă tot m-ai adus aici, spune-mi despre ce-i vorba.

Claudia încă tăcea și se uita pe geam. Jamie își pierdea răbdarea.

— Am spus că dacă tot m-ai adus aici, ai putea să-mi spui despre ce e vorba.

Claudia a rămas tăcută în continuare, iar Jamie a izbucnit:

— Ce te-a apucat, Claude? Întâi mă rupi de la jocul de cărți și apoi nu-mi spui de ce. E îngrozăvitor.

— Te întrerup, nu te rup. Îngrozitor, nu îngrozăvitor, îl corectă Claudia.

— Bla, bla, bla! Știi foarte bine ce vreau să spun. Acum, hai, spune-mi! i-a cerut el.

— Te-am ales pe tine să mă însoțești în cea mai mare aventură a vieților noastre, repetă Claudia.

— Ai mai spus asta, a zis scrâșnind din dinți. Spune-mi!

— M-am hotărât să fug de-acasă și aș vrea să vii cu mine.

— De ce eu? De ce nu-l vrei pe Steve?

Claudia oftă.

— Nu-l vreau pe Steve, Steve e unul dintre motivele din cauza căruia fug de-acasă. Eu te vreau pe tine.

Fără să vrea, Jamie se simțea flatat. (Flatarea funcționează ca o pârghie, nu-i așa, Saxonberg? Dacă-i dai un punct de sprijin pe măsură, poate mișca munții din loc.) Pe Jamie l-a mișcat. Nu s-a mai întrebat „De ce mă alege pe mine?" ci a început să-și spună „Eu sunt cel ales". S-a îndreptat pe scaun, s-a descheiat la geacă, și-a pus un picior pe scaun și, înconjurându-și cu mâinile genunchiul îndoit, a zis cu jumătate de gură:

— Bine, Claude. Când o ștergem? Și cum?

Claudia și-a înfrânat pornirea de a-i corecta din nou exprimarea.

— Miercuri. Uite care-i planul. Ascultă cu atenție.

— Să fie ceva complicat, Claude, a spus Jamie, privind-o printre gene. Ador complicațiile.

Claudia a râs.

— Ca să meargă, trebuie să fie simplu. Plecăm miercuri, pentru că miercurea avem ora de muzică. Las vioara acasă și umplu cutia cu haine. Tu vei face la fel cu cea de la trompetă. Ia-ți cât mai mulți chiloți curați, șosete, și măcar un tricou de schimb.

— Toate astea într-o cutie de trompetă? Ar fi trebuit să mă apuc de contrabas.

— Poți să mai pui și la mine. Și în ghiozdan. Să iei și radioul cu tranzistor.

— Pot să-mi pun bascheții?

— Bineînțeles, i-a răspuns Claudia. Dacă vii cu mine, n-o să mai fii obligat să porți tot timpul pantofi.

Jamie a zâmbit, iar Claudia și-a dat seama că acum era momentul perfect să deschidă subiectul. Reușea chiar să pară degajată.

— Și ia și toți banii pe care-i ai.

Și-a dres vocea.

— Apropo, câți bani ai?

Jamie a pus piciorul jos, s-a uitat pe geam și a spus:

— De ce te interesează?

— Dumnezeule, Jamie, dacă facem chestia asta împreună, atunci trebuie să fim uniți. Trebuie să știu. Cât ai?

— Pot să am încredere că n-o să spui nimănui?

Nervozitatea Claudiei creștea.

— *Eu* te-am întrebat *pe tine* dacă pot să am încredere că n-o să mai spui nimănui?! i-a răspuns Claudia nervoasă.

Și-a strâns buzele, pufăind pe nas; dacă ar fi făcut-o mai puternic sau mai zgomotos, s-ar fi chemat că a pufnit.

— Păi, vezi tu, Claude, șopti Jamie, eu am destul de mulți bani.

Claudia se gândea că Jamie probabil o să ajungă un magnat al afacerilor într-o bună zi. Sau măcar un avocat fiscal, ca bunicul lor. Dar nu i-a spus nimic despre asta.

— Claude, a spus Jamie în continuare, mie îmi plac jocurile de noroc, dar să nu le spui mamei și tatei. Joc cărți pe bani cu Bruce. În fiecare vineri ne numărăm cărțile și el îmi dă cât mi se cuvine. Doi cenți pentru fiecare carte în plus față de numărul de cărți pe care-l are el și cinci cenți pentru fiecare as. Și eu am mereu mai multe cărți decât el și cel puțin un as în plus.

Claudia își pierdea răbdarea.

— Spune-mi odată câți bani ai! Patru dolari? Cinci? Câți?

Jamie s-a cuibărit în scaun și a zis cu voce legănată:

— Douăzeci și patru de dolari și patruzeci și cinci de cenți.

Claudia a tresărit, iar Jamie, încântat de reacția ei, a adăugat:

— Ai răbdare până vineri și o să am douăzeci și cinci în cap.

— Cum reușești? Primești doar douăzeci și cinci de cenți bani de buzunar. Douăzeci și patru de dolari și patruzeci și trei de cenți plus douăzeci și cinci de cenți fac doar douăzeci și patru de dolari și șaizeci și opt de cenți.

Claudiei nu-i scăpau niciodată detaliile.

— Diferența o câștig de la Bruce.

— Hai, mă, James, cum poți să știi de luni că o să câștigi vineri?

— Pur și simplu știu.

— De unde știi?

— Nu-ți spun nici în ruptul capului.

Se uita fix la Claudia ca să-i vadă reacția. Părea încurcată. Zâmbea și Claudia îi răspunse printr-un zâmbet – acum era mai sigură ca niciodată că alesese fratele potrivit ca partener de evadare. Se completau de minune. Ea era precaută (în toate privințele, în afară de bani) și săracă; el era îndrăzneț (în toate privințele, în afară de bani) și bogat. Avea mai bine de douăzeci și patru de dolari. Era o sumă frumușică de pus în rucsac, asta dacă ar fi luat cu ei rucsacuri în locul cutiilor de instrumente. Claudia avea la rândul ei patru dolari și optsprezece cenți. Vor avea parte de o evadare confortabilă. Jamie i-a dat un răgaz de gândire.

— Deci, ce spui? Mai așteptăm până vineri?

Claudia n-a ezitat mai mult de un minut înainte să se hotărască.

— Nu, trebuie să plecăm miercuri. Am să-ți scriu planul detaliat. N-ai voie să-l arăți nimănui. Ține minte fiecare detaliu și apoi distruge bilețelul de la mine.

— Trebuie să-l mănânc?

— Ar fi mult mai simplu să-l faci bucățele și să-l arunci la gunoi. La noi în familie, în afară de mine, nimeni nu cotrobăie prin coșul de gunoi. Iar eu fac asta doar atunci când nu e soios sau plin de resturi din ascuțitoare. Sau de scrum.

— O să-l mănânc. Îmi plac lucrurile complicate, i-a răspuns Jamie.

— Înseamnă că-ți place să rumegi lemn, doar știi că din asta-i făcută hârtia, nu?

— Știu, știu, i-a spus Jamie.

Până nu au ajuns în stație, nu și-au mai spus niciun cuvânt. Steve a coborât din autobuz în urma lor și l-au auzit strigând:

— Claude, Claude! E rândul tău să-l iei pe Kevin. Te spun lu' mama dacă uiți!

Claudia, care o luase înainte cu Jamie, s-a oprit în loc, a fugit înapoi, l-a luat de mână pe Kevin și s-a întors târându-l după ea.

— Dar eu vreau să merg cu Stevie, se smiorcăia Kevin.

— Din partea mea, n-ai decât, răzgâiatule, i-a răspuns Claudia. Dar întâmplător azi ești responsabilitatea mea.

— Și apoi a cui sponsabitate o să fiu?

— De miercuri e rândul lui Steve, i-a răspuns Claudia.

— Aș vrea să fie rândul lui Steve în fiecare săptămână, s-a scâncit Kevin.

— S-ar putea să ți se îndeplinească dorința.

Kevin nu și-a dat seama nici atunci, nici mai târziu că primise un indiciu, și a mers bosumflat tot drumul.

2

Marți seară Jamie a găsit sub pernă lista cu instrucțiuni, prinsă cu un ac de pijama. Prima instrucțiune era să lase baltă temele și să se pregătească de drum. O admir din toată inima pe Claudia pentru meticulozitatea ei. Grija ei pentru cele mai mici detalii e la fel de vie ca a mea. Biletul pentru Jamie conținea chiar și sugestia de a-și ascunde trompeta după ce o scoate din cutie. Trebuia s-o înfășoare în pătura de rezervă, pe care o ținea mereu pe pat, la picioare.

După ce a respectat cu sfințenie toate instrucțiunile, Jamie a mers la baie, și-a umplut un pahar mare cu apă și s-a așezat turcește pe pat. A luat o mușcătură zdravănă dintr-un colț al biletului. Avea exact același gust ca guma de mestecat pe care o păstrase și o mestecase cinci zile la rând; era la fel de fadă, doar ceva mai tare. Cum cerneala nu rezistă la apă, i s-au albăstrit dinții într-o clipită. A mai luat o mușcătură, apoi a rupt

biletul, a mototolit bucățelele și le-a aruncat la gunoi. La urmă s-a spălat pe dinți.

Conform planului, a doua zi dimineață, Claudia și Jamie s-au urcat, ca de obicei, în autobuzul școlii. S-au așezat împreună în spate și au rămas acolo chiar și după ce autobuzul a ajuns la școală și toată lumea a coborât. Această mișcare trebuia să treacă neobservată și chiar așa s-a întâmplat. Îmbulzeala era de nedescris, toată lumea își căuta caietul de teme sau vreo mănușă, așa că, până să ajungă pe aleea din fața școlii, nimeni nu mai era atent la altceva decât la propriile bunuri. Claudia îl instruise pe Jamie să-și pună picioarele sus, pe banchetă și să țină capul aplecat, ca să nu fie văzut de Herbert, șoferul. Și ea a făcut la fel. Dacă erau prinși, planul era să meargă la școală și să se țină de orar atât cât se putea, fără cărți și fără instrumente muzicale.

S-au aplecat peste ghiozdane și peste cutiile instrumentelor. Amândoi și-au ținut îndelung respirația și au rezistat de cel puțin patru ori tentației de a-și ridica privirea și a trage cu ochiul. Claudia își imagina că e oarbă și e nevoită să se bazeze numai pe trei simțuri: auz, pipăit și miros. Când s-a auzit ultimul rând de pași pe scări, urmat de zgomotul motorului, și-au ridicat capul și și-au zâmbit.

Herbert urma să ducă autobuzul în parcarea din Boston Parc Road, acolo unde staționau și autobuzele

de la celelalte şcoli. Apoi urma să coboare din autobuz şi să urce în propria maşină şi să se ducă acolo unde se ducea în fiecare miercuri după program. James şi Claudia au rămas tăcuţi pe toată durata chinuitorului drum de la şcoală până în parcare. Autobuzul sălta ca o cutie de carton pe roţi, goală – bine, aproape goală. Din fericire, drumul accidentat făcea autobuzul să ruleze zgomotos, altfel Claudia s-ar fi temut că şoferul îi va auzi bătăile inimii, care se auzeau ca la un filtru de cafea. Nu-i plăcea să stea cu capul în jos atâta vreme. Transpirase şi obrazul i se lipise de scaunul de plastic şi era convinsă că o să se aleagă cu o boală de piele gravă la nici cinci minute după ce va coborî din autobuz.

Autobuzul s-a oprit; au auzit uşa deschizându-se. Dacă Herbert ar mai face câţiva paşi în spate, i-ar descoperi. Şi-au ţinut respiraţia până l-au auzit cum coboară scările şi iese din autobuz. Apoi s-a închis uşa. După ce-a coborât, Herbert a tras maneta care închidea uşa, printr-un gemuleţ lateral.

Claudia a ridicat cu grijă mâna şi s-a uitat la ceas. Aveau în plan să-i dea un avans de şapte minute lui Herbert înainte de a-şi înălţa capul. După cele şapte minute, deşi amândoi ştiau că se pot ridica, au hotărât să verifice dacă mai pot rezista încă un pic. Şi au reuşit: au mai rămas ghemuiţi încă vreo patruzeci şi cinci de secunde, dar, pentru că stăteau înghesuiţi şi

inconfortabil, li s-a părut că trecuseră, de fapt, patruzeci și cinci de minute.

Când s-au ridicat, amândoi rânjeau cu gura până la urechi. Au aruncat o privire pe geam și s-au asigurat că nu mai era niciun pericol. N-aveau niciun motiv să se grăbească, așa că au mers încet până la ușa din față, cu Claudia în frunte. Maneta care deschide ușa era în stânga scaunului șoferului, dar, în timp ce se îndrepta spre ea, Claudiei i-a trecut pe la urechi un zgomot îngrozitor.

— Jamie, a spus ea șoptit, ce-i cu gălăgia asta?

Jamie s-a oprit și, odată cu el, a amuțit și zgomotul.

— Ce gălăgie? a întrebat.

— Tu, a spus fetița, tu faci zgomotul. Ce Dumnezeu ai pe tine, zale?

— M-am îmbrăcat ca de obicei. Începând de la bază, am chiloți B.V.D., măsura zece, un tricou...

— Ah, fir-ar să fie, asta știam deja. Dar ce face atâta zgomot?

— Cei douăzeci și patru de dolari și patruzeci și trei de cenți.

Claudia abia atunci a observat că buzunarele fratelui atârnau atât de greu, încât îi trăgeau pantalonii în jos. Între tricou și pantaloni, rămăsese un spațiu gol de vreo trei centimetri. În mijlocul acestei fâșii albe ca zăpada se afla buricul.

— Cum de sunt toții banii în monede? Zăngănesc.

— Bruce îmi dă numai mărunțiș. Ce, credeai că-mi dă cecuri?

— Bine, bine. Ce-i chestia aia care-ți atârnă de curea?

— Busola. Am primit-o anul trecut, de ziua mea.

— Păi, și de ce ai luat-o cu tine? Și-așa cari destule greutăți.

— Păi, ai nevoie de o busolă ca să te descurci în pădure. Și ca să ieși din pădure, la fel. Toată lumea folosește busola pentru asta.

— Ce pădure? l-a întrebat Claudia.

— Pădurea în care o să stăm înăuntru ascunși.

— „În care o să stăm înăuntru ascunși"? În ce limbă vorbești?

— Cum adică în ce limbă?

— Cine ți-a spus ție că o să stăm înăuntru ascunși în pădure? l-a întrebat Claudia, pe un ton autoritar.

— Uite! Ai spus-o! Tu ai spus-o! a început Jamie să țipe.

— Ce-am spus? N-am spus niciodată că o să stăm înăuntru ascunși în pădure! i-a răspuns Claudia pe ton răstit.

— Nu! Ai spus „în care o să stăm înăuntru ascunși".

— Nu-i adevărat!

— Ba da, ba da! s-a enervat Jamie. Ai spus: „Cine ți-a spus ție că o *să stăm înăuntru ascunși* în pădure?" Tu ai spus-o.

— Bine, fie, i-a răspuns Claudia.

Se străduia din răsputeri să-și păstreze calmul, pentru că știa că un conducător de grup nu trebuie să-și piardă niciodată controlul, nici chiar atunci când are în subordine un grup format doar dintr-un frate răsfățat.

— Bine, a repetat ea, *s-ar putea* să fi zis că „o să stăm înăuntru ascunși", dar nu am spus că *în pădure*.

— O, ba da. Ai spus „Cine ți-a spus ție că..."

Claudia nu l-a mai lăsat să-și termine fraza.

— Știu, știu. Acum lasă-mă să-ți spun că o să stăm înăuntru ascunși în Muzeul Metropolitan de Artă din New York.

— Vezi, vezi, ai spus-o din nou!

— Ba nu! Am spus „Muzeul Metropolitan de Artă din New York".

— Ai zis din nou „o să stăm înăuntru ascunși în..."

— Bine, hai să lăsăm lecțiile de bună exprimare. Mergem la Muzeul Metropolitan de Artă din Manhattan.

Pentru prima oară, Jamie a remarcat și înțelesul, nu doar forma gramaticală a cuvintelor Claudiei.

— La Muzeul Național de Artă! Aoleu! Ce-ți veni? a exclamat el.

Claudia se simțea stăpână pe sine, pe Jamie și pe situație. Timp de câteva minute au uitat că sunt pasageri clandestini într-un autobuz și s-au purtat ca acasă.

— Hai să coborâm din autobuzul ăsta și să luăm trenul și o să-ți povestesc mai multe, a spus ea.

James Kincaid s-a simțit din nou înșelat.

— Trenul? Nu putem să facem autostopul până la New York?

— Să facem autostopul? Vrei să fim răpiți sau jefuiți? Sau să mâncăm bătaie? l-a întrebat Claudia.

— Ție n-ar trebui să-ți pese dacă suntem jefuiți! Eu sunt cel cu banii, zise Jamie.

— Ne-am băgat în chestia asta împreună și, într-adevăr, tu ești cel cu banii, dar ideea a fost a mea. Vom lua trenul.

— Dintr-atâtea variante stupide de a fugi de-acasă și atâtea locuri stupide în care să fugi înăuntru... murmura Jamie, dar nu destul de încet, iar Claudia s-a întors către el:

— Cum adică „în care să fugi înăuntru"? Ce fel de exprimare e asta? l-a întrebat Claudia.

— Exprimare marca James Kincaid.

Apoi s-au dat jos din autobuz și, cu gândul la ceartă, au uitat complet să-și ia măsurile de precauție necesare. Dar nu i-a văzut nimeni. Pe drumul spre gară, Claudia a pus două scrisori la poștă.

— Ce era în plicurile alea? a întrebat-o Jamie.

— Într-unul e un bilețel pentru mama și tata, în care-i anunț că am fugit de-acasă și nu e cazul să cheme FBI-ul. Îl vor primi mâine sau poimâine.

— Și în celălalt?

— În celălalt sunt capacele a două ambalaje de cereale. Primești douăzeci și cinci de cenți dacă le trimiți două ambalaje cu steluțe. Ca să cumperi lapte, cică.

— Trebuia să le fi trimis înainte să plecăm. Nu ne-ar fi stricat douăzeci și cinci de cenți în plus.

— De-abia azi-dimineață am terminat cea de-a doua cutie de cereale, i-a amintit Claudia.

Au ajuns în gara Greenwich la timp pentru a prinde trenul de 10:42. Trenul nu era plin nici de navetiști, nici de doamne cu pungi de cumpărături, prin urmare Claudia s-a plimbat dintr-un vagon într-altul până a găsit două scaune cât de cât acceptabile, cu husele albastre mai puțin prăfuite și scămoșate. Jamie și-a petrecut unsprezece din cei patruzeci și șase de kilometri de drum încercând s-o convingă pe Claudia c-ar trebui să se ascundă în Central Park. Claudia l-a numit vistiernic; James urma nu doar să păstreze banii, ci și să le țină socoteala și, de asemenea, va avea un cuvânt important de spus în cheltuirea lor. Apoi Jamie a început să creadă că, până la urmă, ascunsul în muzeu avea câteva avantaje și era suficient de aventuros.

Și până să ajungă la New York, Claudia n-a mai regretat că-l luase pe Jamie cu ea. De fapt, după ce au coborât în Gara Centrală și au străbătut pasajul subteran din ciment și oțel, cel care duce la peron, Claudia simțea că e important să-l aibă pe Jamie alături. (Ah, cât de cunoscută e senzația de fierbinte și pustiu pe care ți-o dă rampa aceea slab luminată din beton.) Și asta nu doar din cauza banilor și a radioului. Pentru Manhattan, era nevoie de curajul a cel puțin doi membri ai familiei Kincaid.

3

De cum au pus piciorul pe trotuar, Jamie a luat prima hotărâre în calitate de vistiernic.

— Mergem pe jos până la muzeu.

— Pe jos? a întrebat Claudia. Îți dai seama că sunt aproape patru kilometri până acolo?

— Bine, atunci, cât costă autobuzul?

— Autobuzul! a exclamat Claudia. Cine a zis că luăm autobuzul? Luăm un taxi.

— Claudia, cred că ai luat-o razna. Cum să-ți treacă prin cap să iei taxiul? Nu mai primim bani de buzunar. Nu mai avem niciun venit. Gata cu luxul. Nu e vorba despre banii mei, acum sunt banii *noștri*. Ne-am băgat în chestia asta împreună, n-ai zis așa?

— Ai dreptate. E scump să mergi cu taxiul. Autobuzul e mai ieftin, costă doar douăzeci de cenți de căciulă, hai să luăm autobuzul.

— *Doar* douăzeci de cenți de căciulă. Asta înseamnă în total patruzeci de cenți. Nici vorbă! Mergem pe jos.

— Dup-aia va trebui să dăm banii ăştia pe nişte pantofi noi, a continuat Claudia să bombăne. Chiar trebuie să mergem pe jos?

— Absolut, i-a răspuns Jamie. Pe unde-o luăm?

— Eşti sigur?

A citit răspunsul în privirea pe care Jamie i-a aruncat-o şi a oftat. Nu era de mirare că Jamie strânsese peste douăzeci şi patru de dolari; era un cartofor şi un zgârciob. „Dacă aşa stau lucrurile", se gândi ea, „n-o să-i mai cer niciodată bani de autobuz. O să îndur şi n-o să spun niciun cuvinţel. O să regrete treaba asta când o să pic pe jos de oboseală, aşa, din senin."

— Ar trebui s-o luăm pe Madison Avenue, i-a spus fratelui ei. Sunt prea multe tentaţii pe Fifth Avenue şi nu vrem să cheltuim din *banii noştri* preţioşi. Sunt atâtea magazine extravagante acolo...

Nu mergeau chiar unul lângă altul. Ea îl tot lovea cu cutia viorii, aşa că Jamie o luă câţiva paşi în faţă. În vreme ce Claudia încetinea, convinsă că e din cauza acumulării de dioxid de carbon în plămâni (încă nu învăţase la biologie despre oboseala muşchilor, chiar dacă intrase în clasa a VI-a A, cea mai bună din şcoală), Jamie grăbea pasul. În scurt timp, ajunsese să meargă la o sută de metri în faţa ei. Se mai întâlneau când prindea el vreun semafor roşu. La una dintre aceste opriri, Claudia i-a zis s-o aştepte la intersecţia dintre

Madison Avenue și 80th Street, pentru că urmau să facă stânga pe Fifth Avenue.

L-a găsit pe Jamie așteptând-o la colț, probabil unul dintre cele mai civilizate colțuri de stradă din lume, consultându-și busola. I-a arătat că, dacă o iau la stânga, se vor îndrepta „către nord-vest". Claudia era obosită și înfrigurată, îi înghețaseră degetele de la mâini și de la picioare și nasul, iar restul corpului transpira sub greutatea hainelor de iarnă. Nu suporta să-i fie prea cald ori prea frig și ura să aibă ambele senzații în același timp.

— Ne îndreptăm către nord-vest. Ne îndreptăm către nord-vest, a început ea să-l imite, maimuțărindu-se. Nu poți să spui pur și simplu că facem la stânga sau la dreapta, ca orice om normal? Cine te crezi? Daniel Boone? Pun pariu că nimeni n-a mai folosit o busolă în New York de pe vremea lui Henry Hudson.

Jamie nu i-a răspuns. A cotit brusc la intersecția cu 80th Street, apoi și-a dus mâna, pe post de cozoroc, la frunte, ca să poată privi în zare. Claudia avea nevoie de o ceartă. Căldura dinăuntrul ei, crescută din mânie, ardea dioxidul de carbon acumulat. Simțea că explodează dacă nu se descarcă.

— Nu-ți dai seama că trebuie să fim discreți? s-a răstit la fratele ei.

— Ce-i aia „discret"?

— Greu de observat.

Jamie s-a uitat în jur.

— Claude, ești de-a dreptul genială. New Yorkul chiar e un loc grozav în care să te ascunzi. Aici nimeni nu observă pe niciunul.

— Vrei să spui „pe nimeni", l-a corectat ea.

Apoi uitându-se la el, l-a văzut zâmbind. S-a mai înmuiat. Trebuia să-i dea dreptate: era într-adevăr genială. New Yorkul era un loc grozav, iar faptul că tocmai i se spusese că e genială o îmbunase. Norii de furtună se împrăștiară. Când au ajuns la muzeu, nu mai simțea nevoia să se certe.

Odată intrați în muzeu, pe latura dinspre Fifth Avenue, agentul de pază a notat că au mai intrat două persoane. Întotdeauna numără oamenii când intră, dar niciodată atunci când ies. (Șoferul meu, Sheldon, are un prieten pe nume Morris, care e agent de pază la Muzeul Metropolitan de Artă și l-am pus să-l descoasă. N-a fost prea greu, având în vedere că lui Morris îi place să vorbească despre munca lui. Vorbește despre orice, cu o singură excepție: sistemul de securitate. Pune-i o întrebare la care nu poate sau nu vrea să răspundă și o să-ți spună: „Aceste informații sunt confidențiale; țin de sistemul de securitate.")

Era deja ora unu când Claudia și Jamie au ajuns la destinație, în muzeul plin de lume. Într-o zi obișnuită

de miercuri, muzeul are peste douăzeci și șase de mii de vizitatori. Se răspândesc pe cele opt hectare și hoinăresc din încăpere în încăpere. Miercurea vin distinsele doamne în vârstă ca să-și umple timpul dinaintea matineului de pe Broadway. Se plimbă două câte două. Îți poți da seama că au venit împreună după pantofii ortopedici asemănători, cu șireturile în lateral. Și turiștii vizitează miercurea muzeul. Și pe ei îi recunoști ușor pentru că au aparate foto, iar femeile au fețe chinuite din cauza pantofilor cu toc. (Eu am fost întotdeauna de părere că-și merită soarta.) Și mai sunt și studenții la arte plastice. Și ei merg prin muzeu în perechi. Poți să-ți dai seama că sunt împreună după blocurile de desen asemănătoare, cu coperte negre.

(Rușine să-ți fie, Saxonberg, că ai ratat așa o experiență! Pantofii tăi bine lustruiți n-au călcat niciodată în muzeu. E un loc în care intră săptămânal mai bine de două sute cincizeci de oameni. Oameni care vin atât de la Mankato, din Kansas, unde nu există muzee, cât și de la Paris, unde sunt o mulțime. Și toți intră fără să plătească, pentru că așa e muzeul ăsta: imens și grandios, și minunat, și gratuit pentru toată lumea. Și complicat. Suficient de complicat chiar și pentru Jamie Kincaid.)

Nu era ceva ieșit din comun ca un băiat și o fată, fiecare cu câte un ghiozdan și o cutie de instrument

muzical în spate, să viziteze muzeul, în timp ce ar fi trebuit să fie la școală. Până la urmă, în fiecare zi, în jur de o mie de elevi vizitează muzeul. Paznicul i-a oprit doar ca să le spună să-și lase bagajele la intrare. Una dintre regulile muzeului era că nu ai voie cu rucsacuri, mâncare și umbrele. Sau, în orice caz, să nu fie la vedere. Regulă sau nu, Claudia a hotărât că era o idee bună. La garderobă era un afiș mare, pe care scria „NU PRIMIM BACȘIȘ", așa că Jamie nu avea de ce să se opună. Dar Claudia s-a înșelat în privința asta; Jamie a tras-o deoparte și a întrebat-o cum își imaginează ea că ar putea să se schimbe în pijama. Pijamaua lui era împăturită în cutia de la trompetă.

Claudia i-a spus că la 4:30, înainte de închidere, vor ieși din muzeu pe ușa din față, și vor intra din nou peste cinci minute, pe ușa care dă din parcare spre Muzeul Copiilor. Nu era până la urmă un plan care să le rezolve toate problemele? (1) Vor fi văzuți părăsind muzeul. (2) Nu vor căra bagaje după ei, cât timp explorează zona, în căutarea unui loc în care să-și petreacă noaptea. Și, (3), era gratis.

Claudia și-a lăsat la garderobă haina și celelalte lucruri. Jamie era nevoit să se învârtă prin muzeu în geaca de schi. Dacă o purta încheiată, nu i se vedea fâșia de piele din dreptul buricului. În plus, căptușeala groasă atenua de minune zăngănitul celor douăzeci și

patru de dolari. Claudia n-ar fi suportat să se încingă în halul ăsta nici în ruptul capului, dar lui Jamie îi plăceau transpirația, un pic de mizerie și complicațiile.

În fine, acum Jamie și-ar fi dorit să ia prânzul. Claudia ar fi vrut să mănânce la restaurantul de la parter, dar Jamie voia să ia o gustare la bufetul de la subsol; se gândea că e mai puțin stilat, dar mai ieftin și, în calitate de ministru de finanțe, purtător al dreptului de veto, în zgârcenia lui desăvârșită, a reușit să-și impună punctul de vedere. Claudia a revenit la sentimente mai bune când a văzut bufetul – era modest, dar decent.

Pe James l-au îngrozit prețurile. Înainte să intre în bufet, aveau 28,61 de dolari, iar la ieșire le mai rămăseseră doar 27,11 și nici nu se săturaseră.

— Claudia, știai că o să dăm atât de mult pe mâncare? a întrebat el. Nu te bucuri că n-am luat autobuzul?

Claudia nu se bucura deloc. Nu-i convenea că nu luaseră autobuzul. Era pur și simplu foarte supărată că părinții ei, și Jamie de asemenea, fuseseră atât de zgârciți, încât, la nici o zi de când au plecat de-acasă, trebuia deja să-și facă griji în privința banilor pentru supraviețuire. N-avea chef să-i răspundă lui Jamie, dar el nu a băgat de seamă, fiind complet prins în probleme de natură financiară.

— Crezi c-aș putea să-l conving pe unul dintre paznici să joace un război cu mine? a întrebat-o el.

— Ce tâmpenie! a spus Claudia.

— De ce? Am la mine un pachet întreg de cărți.

— Așa vrei tu să fii *discret*? Până și un paznic din Muzeul Metropolitan de Artă, care vede zilnic mii de oameni, și-ar aminti un băiat cu care a jucat cărți.

La mijloc era mândria lui Jamie.

— Am trișat toată clasa a doua și toată clasa a treia când jucam cu Bruce și el tot nu s-a prins.

— Jamie! De-aia știai că o să câștigi?

Jamie a lăsat capul în pământ și a răspuns:

— Păi, da. În plus, Brucie nu prea reușește să țină minte care-i regele, care-i dama și care-i valetul, le încurcă mereu.

— De ce trișezi când joci cu prietenul tău cel mai bun?

— Chiar nu știu. Poate pentru că-mi plac lucrurile complicate.

— Ei, bine, nu-ți mai face probleme legate de bani acum. Mai bine gândește-te unde-o să dormim după ce se-nchide locul ăsta.

Au luat o hartă gratuită a muzeului de la standul de informații. Claudia a ales locul în care urmau să stea ascunși în momentele cele mai primejdioase, imediat după închidere și înainte de plecarea paznicilor și a personalului. A decis ca ea să meargă la toaleta pentru femei, iar Jamie la cea pentru bărbați.

— Du-te la toaleta de la parter, de lângă restaurant, i-a spus ea lui Jamie.

— N-am de gând să petrec noaptea într-o toaletă. Cu toată gresia aia... E rece. În plus, în toaletele pentru bărbați sunetele se aud mai tare, iar eu fac deja destulă gălăgie.

Claudia l-a lămurit că va trebui să intre într-o cabină și apoi să se urce cu picioarele.

— Să mă urc cu picioarele? Pe ce să mă urc? a întrebat Jamie.

— Știi tu, insistă Claudia. Te urci deasupra!

— Vrei să spui să mă urc pe closet?

Jamie avea nevoie de indicații precise.

— La ce altceva puteam să mă refer? Ce altceva mai există într-o cabină dintr-o toaletă de bărbați? Să-ți ții capul aplecat. Și să lași ușa puțin crăpată, a încheiat Claudia.

— Picioarele sus, capul jos, ușa crăpată. De ce?

— Pentru că sunt convinsă că atunci când verifică toaletele se uită doar pe sub uși. Trebuie să stăm acolo până vom fi siguri că toată lumea și toți paznicii au plecat.

— Și cu paznicul de noapte cum facem? a întrebat Jamie.

Claudia încerca să pară mult mai sigură pe ea decât era de fapt.

— Ah, da, sunt sigură că există un paznic de noapte. Dar el se plimbă în special pe acoperiș, ca nu cumva să se strecoare cineva înăuntru; noi vom fi deja înăuntru. Se zice despre paznicii de noapte că „defilează" ca la parada modei. O să-i învățăm repede traseul. Probabil că există alarme cu senzor înăuntru. Nu vom atinge geamuri, uși sau tablouri prețioase. Acum hai să găsim un loc în care să putem dormi la noapte.

Se învârteau prin saloanele cu mobilă franțuzească și englezească de lux. Claudia era convinsă că se aflau în cea mai elegantă ascunzătoare din lume. Își dorea să se așeze pe jilțul făcut special pentru Maria Antoaneta sau măcar să stea la masa ei de scris. Dar peste tot erau plăcuțe pe care scria că nu ai voie să calci pe postament. Unele scaune aveau șnururi de mătase legate în jurul brațelor, ca nu cumva să-ți vină ideea să te așezi. Trebuia să aștepte stingerea luminilor ca să fie Maria Antoaneta.

În cele din urmă, a găsit un pat absolut minunat și l-a anunțat pe Jamie că-și vor petrece noaptea acolo. Era un pat cu baldachin înalt, cu o tăblie frumos sculptată iar la celălalt, doi stâlpi imenși. (Știu bine patul acela, Saxonberg. E la fel de gigantic și de pretențios ca al meu, și, la fel ca al meu, e din secolul al șaisprezecelea. Mă gândisem la un moment dat să-l donez muzeului, dar, între timp, domnul Untermyer l-a donat pe-al lui.

M-am simțit într-un fel ușurată când am aflat. Acum pot să mă lăfăi liniștită în patul meu, fără să mă simt vinovată că în muzeu nu există un asemenea obiect. În plus, nu prea-mi place să donez lucruri.)

Claudia trăise mereu cu convingerea că lucrurile rafinate sunt pe măsura ei. Lui Jamie, pe de altă parte, i se părea că nu e nicio provocare să fugi de-acasă ca să dormi tot într-un pat. Până la urmă, el ar fi preferat să doarmă pe podeaua din baie. Atunci Claudia l-a tras în fața patului, arătându-i ce scrie pe plăcuța explicativă.

Jamie a văzut scris: „Vă rugăm nu urcați pe postament."

Claudia știa că intenționat face pe nebunul, așa că i-a citit ea: „Baldachinul familiei regale – locul presupusei asasinări a lui Amy Robsart, prima soție a lordului Robert Dudley, cunoscut mai târziu sub numele de contele de..."

Jamie nu și-a putut reține un zâmbet.

— Știi ceva, Claude, pentru o soră pisăloagă, nu ești chiar așa de rea, a spus el.

— Știi ceva, Jamie, pentru un frate zgârcit, nici tu nu ești așa rău, i-a răspuns Claudia.

În acel moment s-a petrecut o schimbare. Amândoi au încercat mai târziu să-mi explice, dar nu prea au reușit. Eu știu ce s-a întâmplat, deși lor nu le-am spus niciodată. E prea modernă preocuparea asta pentru

a explica și a pune totul în cuvinte. În niciun caz nu voiam să-i spun Claudiei, care deja avea prea multe explicații în minte.

S-a petrecut următorul lucru: cei doi au devenit o echipă, o familie alcătuită din doi membri. Li se mai întâmplase și în trecut, înainte să fugă de-acasă, să se poarte astfel, dar, de data asta, era foarte diferit: aveau într-adevăr *sentimentul* că sunt o echipă. Dar asta nu însemna că se terminase cu certurile dintre ei. Însemna, în schimb, că disputele deveniseră parte a aventurii, nu mai erau amenințări, ci discuții. Pentru cineva din afară, certurile lor puteau să pară neschimbate: pentru că sentimentul nu e ceva aflat la vedere. Am putea să-i spunem *afecțiune*. Sau poate chiar *iubire*. Și se întâmplă, într-adevăr, foarte rar ca doi oameni să simtă acest lucru în același timp, mai ales un frate și o soră obișnuiți să-și petreacă mai mult timp rezolvând teme decât stând împreună.

S-au ținut de plan: au ieșit din muzeu și au intrat apoi din nou, pe ușa din spate. Când paznicul de la intrare le-a spus să-și lase la garderobă instrumentele muzicale, Claudia i-a zis că erau doar în trecere, că se duceau să se întâlnească cu mama lor. Paznicul i-a lăsat în pace, știind că, dacă merg prea departe, vor fi opriți de un alt coleg de-al lui. În orice caz, cei doi au reușit să evite întâlnirea cu un alt paznic până la auzul

soneriei care anunța că muzeul urma să se închidă în cinci minute. Atunci au intrat în toaletele de la parter.

Au rămas acolo până la cinci și jumătate, când au fost siguri că toată lumea a plecat. Apoi au ieșit și s-au reîntâlnit. Pe timp de iarnă, la ora cinci și jumătate e deja întuneric, însă nicăieri nu pare la fel de întuneric ca în Muzeul Metropolitan de Artă, și asta din cauza tavanului foarte înalt. Lui Jamie și Claudiei li se părea că au parcurs kilometri întregi de coridoare. Din fericire, coridoarele sunt largi, așa că nu s-au lovit obiecte în drumul lor.

În cele din urmă au ajuns în sala Renașterii engleze. Jamie s-a aruncat imediat în pat, uitând că era de-abia ora șase și crezând că, la cât de obosit era, va adormi pe loc. Dar nu s-a întâmplat așa. Îi era foame. Și ăsta era numai unul dintre motivele pentru care nu putea adormi. Nici nu se simțea prea în largul lui. S-a ridicat, și-a pus pijamaua și s-a băgat iar în pat. Acum se simțea ceva mai bine. Claudia se schimbase deja în pijama, dar și ei îi era foame și nici ea nu se simțea tocmai în largul ei. Cum se putea ca un pat atât de elegant și romantic să aibă mirosul ăla așa de rânced? I-ar fi plăcut să spele așternuturile cu un detergent puternic și de calitate, cu un miros plăcut.

După ce s-a băgat în pat, Jamie a continuat să aibă o senzație de disconfort, și nu pentru că i-ar fi fost frică

să nu fie descoperiți. Claudia plănuise totul atât de bine, încât nu avea de ce să-și facă griji. Starea stranie care-l cuprinsese nu avea nimic de-a face cu locul straniu în care înnoptau. Și Claudia avea aceeași senzație. Jamie stătea întins, încercând să-și dea seama ce nu era în regulă. În cele din urmă, a înțeles.

— Știi ce, Claude, i-a spus el șoptit, eu nu m-am spălat pe dinți.

— Eh, Jamie, nu poți întotdeauna să te speli pe dinți după fiecare masă, i-a răspuns Claudia.

Au râs amândoi pe înfundate.

— Mâine, l-a asigurat ea, ne vom organiza mai bine.

Era mult înainte de ora ei obișnuită de culcare, însă Claudia se simțea obosită. Se gândea că suferă de anemie din cauza lipsei de fier: oboseală cronică. Poate că stresul și agitația vieții de până acum o doborâseră. Poate că se simțea amețită de foame; celulele ei nervoase, lipsite de vlagă, aveau nevoie de oxigen ca să se dezvolte normal și... și... a căscat.

N-ar trebui să-și facă griji. Fusese o zi neobișnuit de agitată. O zi agitată și neobișnuită. Așa că a rămas întinsă acolo, în tăcerea adâncă a muzeului, alături de tăcerea călduță a fratelui ei și amândoi s-au lăsat învăluiți de o liniște molatică: un înveliș de tăcere. Liniștea i-a cuprins din tălpi până în creștet și le-a ajuns până în suflet. S-au întins și s-au relaxat. Claudia nu s-a mai

gândit la oxigen sau la stres. În minte îi veneau cuvinte ușoare și liniștitoare: plutire, pufos, banană, pace. Pașii gardianului se auzeau ușor, cadențat, în acea tăcere care se transformase în murmur, în cântec de leagăn.

Au rămas nemișcați încă multă vreme după ce paznicul a trecut prin fața ușii. Apoi și-au urat noapte bună și au adormit. Aveau amândoi un somn liniștit și, ascunși de adâncimea întunericului, nu le-a fost deloc greu să treacă neobservați.

(Dragă Saxonberg, se înțelege că și perdelele baldachinului au jucat rolul lor.)

4

Claudia și Jamie s-au trezit a doua zi dis-de-dimineață. Era încă întuneric. Simțeau amândoi că în loc de stomac au un tub de pastă de dinți, stors până la ultima picătură. Tuburi din alea uriașe, la reducere. Erau nevoiți să se dea jos din pat și să se ascundă înainte să apară personalul muzeului. Niciunul dintre ei nu era obișnuit să se trezească așa devreme, nici să fie așa nespălat și înfometat.

S-au îmbrăcat în tăcere. Au simțit amândoi fiorul straniu al orelor matinale. Un fior care pare să vină din fluxul sangvin al fiecăruia, din moment ce-l simți atât vara, cât și iarna, din acea părticică din tine care știe că e dis-de-dimineață. Pe Claudia o îngrozise întotdeauna acel scurt moment în care își dă jos pijamaua și nu are pe ea nici chiloți. Își așeza întotdeauna chiloții pe pat, în poziția corectă, chiar înainte să înceapă să se dezbrace, pentru a și-i pune cât mai repede cu putință. Acum a făcut la fel. Dar nu s-a grăbit așa de tare să-și tragă

jupa. Trase adânc pe nări minunatul miros de detergent și de bumbac apretat, în care se simțea învăluită în timp ce-și lăsa jupa în jos. Cum aprecia eleganța, Claudiei îi plăcea și mirosul de curat.

După ce s-au îmbrăcat, Claudia i-a șoptit lui Jamie:

— Hai să ne ascundem ghiozdanele și cutiile instrumentelor și apoi să ne ocupăm pozițiile.

Au căzut de acord să-și împrăștie bunurile. În felul acesta, dacă unul dintre angajații muzeului găsea vreun obiect, le rămâneau celelalte. Încă de acasă își scoseseră din ghiozdane și din buzunare toate biletelele cu date de identificare. Orice copil care a avut televizor în casă măcar o lună știe treaba asta.

Claudia și-a ascuns cutia de vioară într-un sarcofag fără capac. Era așezat prea sus ca să poți vedea înăuntru și Jamie a ajutat-o să se ridice și să ajungă până acolo. Era un sarcofag roman de marmură, frumos sculptat. Ghiozdanul l-a ascuns în spatele unui paravan tapițat, aflat într-una dintre încăperile cu mobilă franceză. Jamie voia să-și ascundă lucrurile în sarcofagul unei mumii, dar Claudia a fost de părere că era o complicație inutilă. Aripa egipteană a muzeului era mult prea departe de dormitorul lor și, la câte riscuri implica, ar fi putut la fel de bine să fie chiar în Egipt. Așa că, până la urmă, cutia de trompetă a fost ascunsă într-o urnă imensă, iar ghiozdanul lui Jamie, după o draperie

aflată în spatele unei statui din Evul Mediu. Din păcate, sertarele nu puteau fi deschise, cei din muzeu le încuiaseră pe toate, fără să se gândească la confortul lui Jamie Kincaid.

„Să-și ocupe pozițiile" însemna să se așeze cu picioarele pe vasul closetului și să petreacă acolo momentele primejdioase în care muzeul era deschis doar pentru personal, nu și pentru public. S-au spălat chiar și pe dinți și s-au pieptănat. Apoi a început o lungă perioadă de așteptare. În prima dimineață nu știau încă la ce oră își încep activitatea angajații, așa că s-au ascuns bine mai din vreme. În timp ce stătea ghemuită, Claudia simțea în stomac golul și pustiul coridoarelor. Murea de foame. Se chinuia să alunge orice gând legat de bunătăți culinare.

În dimineața aceea, Jamie a făcut o mică greșeală. Era cât pe-aci să fie prins. Când a auzit apa de la chiuvetă curgând, a crezut că era vreun vizitator care se spăla pe mâini. S-a uitat la ceas și a văzut că era zece și cinci și, știind că muzeul se deschidea oficial la ora zece, s-a dat jos de pe closet și a ieșit din cabină. Se pare însă că persoana care dăduse drumul la apă nu era un vizitator, ci omul de serviciu, care-și umplea găleata. Acesta tocmai se aplecase să stoarcă mopul, când niște picioare au apărut de nicăieri și apoi l-a văzut pe Jamie ieșind din cabină.

— Tu de unde-ai apărut? l-a întrebat.

Jamie a zâmbit și a dat din cap.

— Mama îmi spune mereu că sunt picat din cer.

S-a înclinat politicos și a ieșit, încântat de întâlnirea periculoasă. De-abia aștepta să-i povestească și Claudiei. Dar Claudiei nu-i ardea de glumă pe stomacul gol.

Restaurantul se deschide abia la ora unsprezece și jumătate, iar bufetul se deschide și mai târziu, așa că au ieșit din muzeu ca să ia micul dejun. Au mers la un automat unde au cheltuit un dolar din mărunțișul dat de Bruce. Jamie i-a dat cincizeci de cenți Claudiei și a păstrat cincizeci pentru el. Jamie și-a cumpărat un sandvici cu brânză și o cafea. Dar foamea nici gând să-i treacă, așa că i-a spus Claudiei că mai are dreptul la douăzeci și cinci de cenți, din care să-și ia o plăcintă dacă voia. Claudia, care mâncase cereale și băuse suc de ananas, l-a mustrat că nu mănâncă ce trebuie. La micul dejun se mănâncă mâncare de mic dejun, iar la prânz, mâncare de prânz. Jamie i-a reproșat că are o viziune cam îngustă.

În cea de-a doua zi s-au organizat mai bine. Știau că nu-și permit mai mult de două mese pe zi, așa că au trecut pe la o băcănie, de unde au cumpărat niște pachețele de biscuiți cu unt de arahide pentru seară pe care i-au ascuns prin buzunare. S-au hotărât să ia prânzul

la bufet, alături de un grup de elevi. Aveau de unde alege. În felul ăsta, feţele lor se pierdeau în mulţime.

La întoarcere, Claudia i-a spus lui Jamie că ar trebui să profite de această minunată ocazie de a învăţa. Erau primii copii din lume care aveau o asemenea ocazie. Aşa că au stabilit că era de datoria lor să înveţe tot ce se putea învăţa despre muzeu. Aveau tot timpul. (Claudia nu-şi dădea probabil seama că în muzeu există peste trei sute şaizeci şi cinci de mii de opere de artă. Şi chiar dacă ar fi ştiut, tot n-ai fi putut s-o convingi că e imposibil să înveţi totul despre fiecare exponat; ambiţiile ei se ridicau la înălţimea dimensiunii colosale şi a complexităţii muzeului.) Urma ca în fiecare zi să-şi aleagă o galerie şi să înveţe totul despre exponatele de acolo. Jamie va alege primul, apoi venea rândul ei, apoi iar Jamie şi tot aşa. Vor urma aceeaşi regulă de acasă, când alegeau emisiunile TV. Lui Jamie i se părea strigător la cer să înveţe ceva în fiecare zi; era o pierdere de vreme. Claudia pur şi simplu nu ştia să fugă de-acasă. S-a gândit să pună capăt imediat acestei etape a carierei lor de fugari. A ales galeriile Renaşterii italiene. Habar n-avea ce-i aia Renaştere, ştia doar că sună pompos şi că se găseşte în cantităţi impresionante în muzeu. S-a gândit că sora lui va cădea repede pradă disperării şi va renunţa.

Când l-a lăsat pe el să aleagă, Claudia fusese convinsă se va îndrepta spre sectorul „Arme și armuri". Până și ei i s-ar fi părut interesant. Probabil aveai nevoie de două zile ca să reții toate informațiile de-acolo. Poate că asta va fi alegerea ei data viitoare.

Pe Claudia a surprins-o alegerea făcută de Jamie. Credea că fratele ei știe de ce alesese arta renascentistă. Și asta pentru că, pe lângă lecțiile de tenis, balet și scufundări la Asociația Creștină pentru Tineret, anul trecut fusese și la câteva cursuri de „Introducere în artă". Profesorul ei le spusese că Renașterea se caracterizează prin elogiul adus formelor umane; din câte și-a dat seama, asta însemna corpuri dezgolite. Mulți reprezentanți ai Renașterii italiene pictaseră femei goale, planturoase și corpolente. Jamie a uimit-o, îl credea prea tânăr pentru așa ceva. Și chiar era. Nici prin cap nu i-a trecut că Jamie a făcut această alegere special ca ea să se plictisească. L-a lăsat pe el să aleagă primul, iar acum trebuia să-i respecte alegerea. Așa că au pornit împreună spre scara aceea de dimensiuni impresionante din fața intrării, care te duce direct în sala Renașterii italiene.

Atunci când alegi un obiectiv turistic în New York, poți fi sigur că cel puțin alți două mii de oameni s-au gândit exact la același loc. Iar dintre aceștia, aproximativ o mie își vor aștepta rândul la coadă. Așa s-a

întâmplat și în acea zi. Cel puțin o mie de oameni stăteau la coadă ca să vadă exponatele din sala Renașterii italiene.

Nu i-a surprins deloc lungimea cozii. Așa e la New York. „Aglomerația" face parte din definiția New Yorkului. (La fel cum, pentru o mulțime de critici de artă, „aglomerația" face parte din definiția Renașterii italiene. O perioadă care ar putea fi descrisă astfel: toți oamenii gravitau în jurul artei. Pe cât de greu e să ții evidența legilor fiscale din anii '50-'60 în Statele Unite, pe atât de greu e și să socotești numărul artiștilor din secolele XV–XVI din Italia. Și aproape tot la fel de complicat.)

Când au ajuns în capul scărilor, un paznic le-a spus:

— În dreapta e coada. Așezați-vă pe un singur rând, vă rugăm!

Au făcut întocmai, în parte pentru că nu voiau să supere vreun paznic sau să atragă atenția asupra lor și în parte pentru că n-aveau cum să treacă prin mulțime. De brațele doamnelor erau atârnate poșete, iar de cele ale domnilor, haine formând o barieră la fel de greu de trecut ca un gard de sârmă ghimpată. Claudia și Jamie s-au așezat la coadă – așa cum fac copiii, ușor înclinați spre înapoi, cu gâtul întins și capul lăsat mult pe spate, într-un efort zadarnic de a vedea dincolo de umerii adultului înalt care se află mereu în fața lor.

Tot ce vedea Jamie era paltonul bărbatului din fața lui. Tot ce vedea Claudia era creștetul lui Jamie și, în plus, paltonul bărbatului din fața lui Jamie.

De-abia când au văzut un jurnalist mergând și el alături de coloană, și-au dat seama că se îndreaptă spre ceva ieșit din comun. Ziaristul avea un aparat foto cu bliț, mare și negru, pe a cărui husă scria cu litere albe TIMES. Jamie încerca să încetinească pasul, ca să meargă în același ritm cu fotograful. Habar n-avea de ce se făceau fotografii, dar îi plăcea să fie fotografiat – mai ales dacă urmau să apară în ziar. Odată, când vizitase împreună cu clasa unitatea de pompieri, poza lui apăruse în ziarul local. Jamie cumpărase șapte exemplare și folosise pagina cu poza lui pe post de învelitoare pentru cărți. Când copertele au început să se uzeze, Jamie le-a acoperit cu o folie de celofan. Încă le mai avea în biblioteca de acasă.

Claudia a sesizat pericolul. Măcar ea își aducea aminte că fugiseră de acasă și nu voia ca locul unde se aflau să fie deconspirat din cauza unei poze cu ea sau cu Jamie, publicată în vreun ziar din New York. Mai ales dacă părinții ei o dăduseră dispărută. Sigur se găsea cineva din Greenwich să citească ziarul *New York Times* și să le spună părinților ei. Ar fi mai mult decât un indiciu; ar fi ca și cum ar închiria un autobuz privat, care să-i ducă pe toți cei care îi caută direct către

ascunzătoarea lor secretă. Oare fratele ei va învăța vreodată ce e discreția? L-a îmbrâncit din spate.

Jamie mai-mai să cadă peste bărbatul în palton. S-a întors spre Claudia săgetând-o cu privirea. Claudia nu l-a băgat în seamă, pentru că tocmai ajunseseră în locul unde toată lumea stătea aliniată uitându-se la ceva. Era o statuie care reprezenta un înger cu mâinile încrucișate – părea desăvârșită. În timp ce Claudia trecea pe lângă ea, se gândea că e cea mai frumoasă și mai grațioasă statuie pe care o văzuse în viața ei; își dorea să rămână acolo și să se holbeze la ea; și ar fi făcut asta, dacă mulțimea n-ar fi obligat-o să înainteze. În timp ce trecea pe lângă statuie, Jamie se gândea să se răzbune pe Claudia pentru că-l împinsese.

Au înaintat în șir până la capătul sălii renascentiste. Când au ajuns la capătul șnurului de catifea, care ghida mulțimea pe un culoar îngust, s-au trezit coborând scările care duceau la parter. Claudia visa cu ochii deschiși la frumosul înger pe care tocmai îl văzuse. De ce avea o așa mare importanță și ce-l făcea atât de special? Bineînțeles că era frumos. Și grațios. Și luminos. Dar așa erau multe alte exponate din muzeu. De exemplu, sarcofagul în care își ascunsese cutia pentru vioară. Și atunci de ce se crease așa o agitație în jurul statuii? Un tip făcea fotografii; deci a doua zi urma să

apară în ziar ceva despre asta. Vor găsi răspunsurile citind ziarele.

— Mâine va trebui să cumpărăm ziarul *New York Times*, ca să vedem poza, i-a spus ea lui Jamie.

Dar băiatului încă nu-i trecuse supărarea. De ce ar cumpăra ziarul, dacă oricum nu apărea în poză? S-a gândit să folosească singura lui armă împotriva Claudiei – puterea portofelului.

— Nu ne permitem să cumpărăm ziarul, costă zece cenți, i-a răspuns.

— Dar trebuie să luăm unul, Jamie. Nu ești curios să afli de ce statuia asta e atât de importantă? De ce toată lumea stătea la coadă s-o vadă?

Jamie simțea că era mai important să-i dea o lecție Claudiei pentru că-l îmbrâncise în public, decât să-și satisfacă el curiozitatea.

— Păi, poate că mâine reușești să trântești pe cineva pe jos și să-i iei ziarul în timp ce încearcă să se ridice. Totuși, mă tem că bugetul nu ne permite o asemenea cheltuială.

După ce au mai mers puțin, Claudia i-a zis:

— Cumva tot o să fac eu rost de ziar.

Era hotărâtă. Era la fel de hotărâtă și să învețe ceva; nu puteau să sară peste o lecție așa ușor.

— Cum nu putem să învățăm totul despre Renașterea italiană astăzi, hai să învățăm tot ce se poate despre sălile egiptene.

Lui Jamie îi plăceau mumiile, chiar dacă nu-i plăcea să învețe, așa că au pornit împreună spre aripa egipteană. S-au întâlnit cu o clasă de elevi care făcea turul sălilor. Fiecare copil avea un cartonaș rotund, de culoare albastră, pe care scria cu o carioca: „Cls. a VI-a, W.P.S". Stăteau pe niște izoprene, în jurul unei cutii de sticlă în care se afla un sarcofag cu o mumie, despre care se vorbea. Profesoara stătea pe un scăunel pliant. Claudia și Jamie s-au învârtit pe lângă ceilalți copii și în scurt timp aproape că deveniseră parte a clasei. Ascultând ghidul, o doamnă tânără și foarte drăguță, angajată a muzeului, aflau o grămadă de lucruri. Nici nu și-au dat seama cum a trecut timpul și au fost surprinși să vadă că pot învăța lucruri și în afara școlii. Ghidul le spuse cum se făceau mumiile și că acestea se păstraseră atât de bine în Egipt datorită climatului foarte uscat. Le-a mai spus cum săpau egiptenii mormintele și le-a povestit despre frumoasa prințesă Sit Hat-Hor Yunet, ale cărei bijuterii puteau fi văzute într-o altă sală a muzeului. Însă, înainte de a părăsi sala, a vrut să știe dacă au întrebări. Cum sunt convinsă că acest grup de elevi nu se deosebea cu nimic de grupurile de școlari pe care le-am întâlnit până acum în muzeu, pot să vă spun ce făceau. Cel puțin doisprezece copii din clasa a VI-a W.P.S erau foarte ocupați să se înghiontească, alți doisprezece se întrebau când vine ora mesei și patru

ardeau de nerăbdare să bea niște apă. Numai Jamie a avut o întrebare:

— Cât trebuia să plătești ca să fii mumificat?

Doamna cea drăguță s-a gândit că face parte din clasă, profesoara a crezut că fusese adus de cei din muzeu ca să învioreze puțin atmosfera, dar copiii și-au dat seama că era un impostor. Când au văzut-o în sfârșit și pe Claudia, nu au mai avut nicio îndoială că și ea era din afară. Dar copiii aveau acea politețe pe care ți-o dă nepăsarea; așa că i-au lăsat în pace pe impostori. În orice caz, se pare că întrebarea i-a făcut pe cel puțin zece copii să nu-și mai dea coate; pe șase îi făcu să uite de mâncare și pe alți trei să-și dea seama că n-aveau nevoie așa urgentă să bea apă. Pe Claudia a făcut-o să-și dorească să-l scufunde chiar în momentul acela pe Jamie într-un vas plin cu lichid de îmbălsămare. Poate că așa ar fi învățat ce-nseamnă să fii *discret*.

Ghidul i-a răspuns lui Jamie că trebuia să faci economii toată viața ca să poți fi mumificat; era, într-adevăr, scump.

— Am putea spune că plătește cu viața, a spus unul dintre elevi.

Toată lumea a izbucnit în râs. Apoi și-au luat izoprenele și au pornit spre următoarea sală. Claudia era gata să-l tragă pe Jamie afară din rând și să-l oblige să învețe despre o altă parte a muzeului, dar în fugă a dat cu

ochii de următoarea încăpere în care să intre. Era plină de bijuterii, vitrine întregi numai cu bijuterii. Așa că au continuat să meargă împreună cu clasa. După o expunere sumară, ghidul și-a luat rămas-bun de la ei și le-a amintit că, dacă le-a facut plăcere, pot cumpăra o serie de broșuri despre Egipt. Jamie a întrebat dacă broșurile erau *scumpe*.

— Unele sunt la fel de ieftine ca ziarul *New York Times*, altele costă mult mai mult, le-a răspuns doamna.

Jamie și-a întors privirea spre Claudia, dar n-ar fi trebuit. Claudia arăta la fel de mulțumită ca pisica egipteană de bronz de lângă ea. Singura deosebire era că pisica avea niște cercei micuți de aur și un aer mai puțin îngâmfat decât al Claudiei.

A doua zi, au făcut rost de *New York Times* fără ca vreunul dintre ei să-l plătească. Îl cumpărase un domn care-l lăsase puțin pe tejghea, în timp ce admira reproducerile unor bijuterii antice. Frații Kincaid l-au șterpelit și apoi au ieșit imediat din muzeu.

Claudia a citit ziarul în timpul micului dejun la Horn and Hardart's. În dimineața aceea nu a mai mâncat mâncare pentru micul dejun. Biscuiții și castanele prăjite mâncate seara înainte de culcare nu-i ajunseseră nici pe-o măsea. Foamea e cel mai neplăcut lucru atunci când fugi de-acasă. Își propusese să profite de

fiecare cent pe care i-l dădea Jamie ca să mănânce din belșug. Și-a luat o caserolă de paste cu brânză, o conservă de fasole și o cafea. La fel a făcut și Jamie.

Ce-i interesa pe ei se afla pe prima pagină a celei de-a doua secțiuni a ziarului, sub titlul: „NOUL *CHILIPIR* ADUCE NUMĂR RECORD DE VIZITATORI LA MUZEU". Erau trei poze: una cu grămada de oameni care stăteau încolonați, una cu statuia și a treia cu directorul muzeului, alături de un asistent al său. Articolul suna în felul următor: (Saxonberg, găsești un exemplar al ziarului din săptămâna aceea printre dosarele mele. E într-unul dintre cele șaptesprezece dulăpioare aliniate de-a lungul peretelui nordic al biroului meu.)

> Conducerea Muzeului Metropolitan de Artă din New York anunță că 100 000 de oameni au urcat scara lungă care le-a permis să vadă pentru o clipă una dintre cele mai noi achiziții ale muzeului, o statuie care măsoară șaizeci și unu de centimetri, numită *Îngerul*. Interesul de care se bucură această sculptură în marmură se datorează împrejurărilor neobișnuite prin care muzeul a ajuns în posesia ei și ipotezei potrivit căreia ar fi opera maestrului italian renascentist Michelangelo. Dacă se dovedește că este într-adevăr o lucrare timpurie a lui Michelangelo, înseamnă că muzeul a făcut cea mai importantă achiziție din istoria artei, un chilipir, statuia fiind cumpărată anul

trecut, în cadrul unei licitații, cu 225 de dolari. Dacă ne gândim că, nu de mult, prințul Franz Josef al II-lea a vândut un tablou de mici dimensiuni, cu 5 milioane de dolari, lucrare a unui artist din aceeași perioadă și de aceeași talie, Leonardo da Vinci, ne putem da seama cât de avantajoasă a fost achiziția *Îngerului.*

Muzeul a cumpărat statuia anul trecut, după ce un angajat o remarcase la avanpremiera expoziției cu lucrări ce urmau să fie scoase la licitație de galeriile Parke-Bernet. Bănuiala sa inițială, că ar fi opera lui Michelangelo, a fost apoi confirmată de mai mulți specialiști ai muzeului, care nu au suflat niciun cuvânt, reușind astfel să păstreze miza inițială a licitației. Statuia a fost obiectul unor studii și cercetări complete, realizate atât de angajații muzeului, cât și de experți străini. Cei mai mulți au fost de părere că statuia datează de aproximativ 470 de ani, de pe vremea când Michelangelo avea douăzeci și ceva de ani.

Înainte de a fi achiziționată de galeriile Parke-Bernet, statuia a făcut parte din colecția doamnei Basil E. Frankweiler, care susține că a cumpărat-o de la un dealer de obiecte de artă din Bologna, Italia, înainte de al Doilea Război Mondial. Reședința doamnei Frankweiler de pe East 63rd Street a fost mult timp o adevărată atracție turistică în Manhattan, adăpostind ceea ce mulți credeau a fi una dintre cele mai rafinate colecții de artă din Emisfera Vestică. Alții o considerau un amestec uriaș de obiecte valoroase

și mediocre. Doamna Frankweiler a închis porțile acestei reședințe în urmă cu trei ani; iar de atunci multe exponate însemnate au ajuns în diferite case de licitații și galerii de artă.

Domnul Frankweiler, care a decedat în 1947, a făcut avere de pe urma industriei uleiului de porumb și a diferitelor produse obținute din porumb. Acum doamna Frankweiler locuiește în reședința de la țară, din Farmington, Connecticut. Locuința sa, care la un moment dat era deschisă celor mai importanți oameni din lumea artei, afacerilor și politicii, este acum închisă pentru toți, cu excepția angajaților, consultanților și unor prieteni apropiați. Soții Frankweiler nu au avut copii.

Un purtător de cuvânt al muzeului a declarat ieri: „Fie că se vor găsi sau nu probe concludente care să ateste că această operă îi aparține lui Michelangelo, suntem mulțumiți de achiziția făcută. Deși Michelangelo Buonarroti este poate cel mai cunoscut datorită picturilor sale din Capela Sixtină din Roma, el s-a considerat întotdeauna în primul rând sculptor, sculptor în marmură. Deocamdată nu știm cu siguranță dacă muzeul a intrat sau nu în posesia unei capodopere mai puțin cunoscute a artistului."

Dacă preocupările Claudiei ar fi fost ceva mai extinse, dacă ar fi început cu rubrica de știri de pe prima pagină și ar fi citit apoi continuarea de la pagina douăzeci și

opt, ar fi observat un mic articol, pe o coloană, care ar fi interesat-o. Subtitlul era „Greenwich, Connecticut", iar articolul era despre doi dintre copiii doamnei și domnului Steven C. Kincaid care dispăruseră miercuri. În articol nu se dădeau indicii, cum ar fi scrisoarea trimisă de Claudia. Scria că ultima oară când fuseseră văzuți, cei doi frați purtau geci de schi din fâș. Puțin relevant. În Statele Unite, paisprezece copii din cincisprezece poartă așa ceva. În continuare, Claudia era descrisă ca fiind brunetă și drăguță, iar Jamie, brunet și cu ochii căprui. Fusese sesizată poliția din orașele învecinate, Darien și Stamford din Connecticut și Port Chester, din New York. (Vezi tu, Saxonberg, Claudia găsise prea ușor articolul despre statuie. Nici măcar nu-și aruncase ochii peste prima secțiune a ziarului. Eu îți spun mereu că, de multe ori, căutarea se dovedește mai utilă decât atingerea scopului urmărit. Să nu uiți asta atunci când cauți ceva printre dosarele mele.)

Claudia și Jamie au citit cu mult interes articolul despre statuie. Claudia l-a citit chiar de două ori, ca să-l învețe pe dinafară. Ajunse la concluzia că statuia nu era numai cea mai frumoasă din lume, dar și cea mai misterioasă.

— Mie nu mi se pare ieftină, la 225 de dolari. Eu în viața mea n-am reușit să strâng atâția bani. Adunând tot ce-am primit de ziua mea și de Crăciun de când

m-am născut, acum nouă ani și până azi, tot nu se fac 225 de dolari, a spus Jamie.

— Să nu-mi spui că tu crezi că doi dolari și cincisprezece cenți sunt o mulțime de bani...?! i-a întors-o Claudia.

— Ba aș putea zice asta, i-a răspuns Jamie.

— Așa-i, *tu* ai putea zice asta, dar majoritatea oamenilor n-ar fi de acord. Ei, bine, dacă statuia aia e opera lui Michelangelo, atunci valorează 2 250 000 de dolari, și nu 225 de dolari. E ca și cum ai spune că, dintr-odată, doi cenți și un sfert fac cât 225 de dolari.

Jamie s-a gândit la asta preț de un minut. Era impresionat.

— Când o să mă fac mare, o să aflu eu cumva cine e autorul unei anumite statui.

Claudia atâta aștepta. Ceva care mocnea înăuntrul ei încă de când văzuse statuia și care fusese alimentat de articolul din *Times* a ieșit la iveală sub forma unei idei.

— Jamie, hai să facem asta acum. Să renunțăm să învățăm tot ce e de învățat despre exponatele din muzeu și să ne concentrăm asupra statuii.

— Putem să mai facem tururi ghidate cu clase de elevi, așa, ca ieri?

— Normal, i-a răspuns Claudia. Putem învăța și *câte ceva* despre obiectele din muzeu. Doar că nu vom mai învăța totul; o să ne concentrăm pe Michelangelo.

Jamie a pocnit din degete.

— Gata, știu! a exclamat.

Apoi și-a ridicat mâinile în aer, spre Claudia.

— Ce înseamnă treaba asta?

— Amprente, prostuțo. Dacă Michelangelo a atins statuia, înseamnă că amprentele lui se află undeva pe ea.

— Amprente?! Amprente de acum aproape cinci sute de ani? Și cum poți ști că-i aparțin lui Michelangelo? Că doar nu avea cazier la poliție. Cel puțin, nu cred că avea. De fapt, pe vremea aia nu cred că li se luau amprentele nici măcar celor cu cazier.

— Dar dacă am găsi amprente identice pe o operă de-a lui? Le-am putea compara.

Deși aproape terminase de mâncat conserva de fasole, Claudia continua să privească imaginea statuii.

— Jamie, a spus ea, nu crezi că statuia asta seamănă cu cineva?

Și-a încrucișat brațele continuând să se uite la ea de la distanță.

— Nu cunosc pe nimeni care să semene cu un înger.

— Mai gândește-te!

Și-a dres vocea, a ridicat ușor bărbia și s-a uitat din nou la exponat de la distanță.

— Nu te uita la haine, sau la coafură, sau la lucruri de felul ăsta. Uită-te doar la fața lui.

I-a împins pagina din *New York Times* chiar sub nas reluându-și poziția. Jamie s-a uitat la poză.

— Nu, a spus el ridicându-și apoi privirea.

— Chiar nu vezi nicio asemănare?

Jamie a mai aruncat o privire în ziar.

— Nu. Tu cu cine crezi că seamănă?

— Ah, nu știu, s-a bâlbâit ea.

Jamie a observat roșeața din obrajii surorii lui.

— Ce s-a întâmplat, ai febră?

— Ce idee prostească! Nu, doar că mi se pare că statuia aduce cu cineva din familia noastră.

— Ești sigură că nu ai febră? Parc-ai luat-o un pic razna.

Claudia și-a lăsat brațele în jos coborându-și privirea.

— Mă întreb care a fost modelul pentru statuie, a spus ea, cu jumătate de gură.

— Probabil că vreo babă grasă. Apoi i-a scăpat dalta, așa că a sculptat un înger costeliv.

— Jamie, ești la fel de romantic ca lupul din *Scufița-Roșie*.

— Hai, lasă-mă cu romantismul tău! Dar partea cu misterul îmi place.

— Și mie! a răspuns Claudia. Dar mai sunt o groază de lucruri care-mi plac la *Înger*.

— OK, atunci mergem să căutăm amprente?

— Ei, bine, am putea să căutăm amprente, s-a răzgândit Claudia. Până la urmă e un început.

S-a uitat la Jamie și a strâmbat din nas.

— Dar sunt sigură că n-o să iasă nimic din asta. Căutăm mâine amprente, chiar dacă n-o să găsim nimic.

Apoi s-a mai uitat o dată la fotografia statuii.

A doua zi, mulțimea care urca scara principală ca să vadă micul înger era și mai mare. Articolul din ziar trezise curiozitatea multora. În plus, afară era înnorat și întotdeauna când e vreme proastă numărul celor care vizitează muzeul crește. Veniseră oameni care nu mai fuseseră de ani buni la Muzeul Metropolitan. Și unii care nu mai călcaseră în viața lor acolo și care se orientau cu ajutorul hărților, întrebând vatmanii de la metrou și polițiștii. (Saxonberg, chiar mă mir că, la vederea numelui meu în ziar, alături de cel al lui Michelangelo, nu te-ai dus și tu la muzeu. Nici nu-ți imaginezi cât ai fi avut de câștigat în urma unei astfel de expediții. Albumele foto cu nepoții tăi sunt singurele poze la care te uiți? Chiar nu-ți dai seama ce magie are numele lui Michelangelo? Eu chiar cred că numele lui și-a păstrat magia până în zilele noastre, și este cea mai pură formă de magie, cea care izvorăște din talentul autentic. Claudia a simțit această magie

în timp ce stătea din nou la coadă. Misterul îi trezea doar curiozitatea, dar magia o captiva.)

Cei doi frați s-au enervat când, din cauza paznicilor și a presiunii mulțimii, au fost nevoiți să treacă în grabă pe lângă *Înger*. Cum ar fi putut să caute amprente în viteza asta? După așa o vizită scurtă, s-au hotărât să-și desfășoare cercetările atunci când vor avea statuia și întreg muzeul numai la dispoziția lor. Claudia ținea morțiș să facă ceva pentru statuie. Ea urma să rezolve misterul, iar statuia urma să facă, la rândul ei, ceva pentru Claudia, deși nici ea nu știa prea bine ce anume.

Când au ajuns din nou în capul scărilor care duceau la parter, Claudia și-a întrebat fratele:

— Cu cine luăm cina în seara asta, Sir James?

— Oh, nu știu, dragă Lady Claudia. Ar trebui să găsim un grup potrivit și pe măsura noastră?

— Da, întocmai, Sir James.

După care Jamie i-a întins brațul, Claudia l-a cuprins cu vârfurile degetelor și astfel au coborât scările. Se dovedeau a fi la fel de pretențioși ca fata cu părul de aur din povestea celor trei ursuleți. Cei din grupul ăla sunt prea mari, ceilalți sunt prea mici, ăștia sunt prea puțini, aici sunt numai fete. Până la urmă, au găsit un grup pe măsura pretențiilor lor în aripa americană, unde au petrecut o oră și jumătate foarte plăcută și interesantă, învățând despre meșteșugurile din vremea

colonialismului. Au luat cina împreună cu grupul, așezați în spate de tot, mereu ușor deoparte. Amândoi dobândiseră talentul de a se apropia de un grup până la limita integrării. (Există oameni, Saxonberg, care încearcă o viață întreagă să facă asta și nu reușesc, după cum există oameni cărora le iese mult prea bine.)

5

Trecuseră deja trei zile de când fugiseră de-acasă. Claudia își schimba cu perseverență lenjeria în fiecare zi. Așa fusese crescută. Și insista ca Jamie să facă la fel. Aveau, fără îndoială, o problemă legată de spălatul rufelor. Trebuia să găsească o spălătorie. Și-au scos de cu seară toate hainele murdare din cutiile instrumentelor și le-au îndesat în diverse buzunare pe cele care încăpeau. Pe cele care n-au avut loc în buzunare le-au îmbrăcat. E bine-venit un al doilea rând de haine iarna, atâta vreme cât cele curate stau cel mai aproape de piele.

Sâmbăta părea o zi bună pentru treburile gospodărești. Nu erau nici grupuri de elevi cărora să li se alăture. Claudia a venit cu ideea să ia ambele mese în afara muzeului, iar Jamie a fost de acord. Următoarea propunere a Claudiei a fost să meargă într-un restaurant adevărat, cu mese și fețe de masă, și chelneri și

tot tacâmu'. De data asta, Jamie a spus un „NU" atât de hotărât, încât Claudia nici nu a mai încercat să-l convingă.

După ce-au luat micul dejun la bufetul automat, au mers la spălătorie. Și-au scos lenjeria din buzunare și rândul de șosete murdare din picioare. Nu se holba nimeni la ei. Probabil că mai fuseseră și alții care făcuseră același lucru în săptămâna aceea. Au cumpărat săpun de zece cenți de la un automat și au mai pus douăzeci și cinci de cenți ca să pornească mașina de spălat. Apoi s-au uitat prin gemuletul mașinii la rufele lor multicolore cum se învârt și fac spumă într-un ritm neîntrerupt, iar și iar. Ca să le usuci, trebuie să plătești zece cenți pentru zece minute, dar pe ei i-a costat douăzeci de cenți uscarea completă a hainelor. Rezultatul a fost dezamăgitor – totul era deprimant de gri. Total lipsit de eleganță. Claudia se gândise că n-ar fi bine să amestece lenjeria albă cu cea roșie și cu șosetele bleumarin, dar nici nu-i trecuse prin cap să-i ceară lui Jamie bani pentru ceva atât de lipsit de strălucire cum erau șosetele murdare.

— Ei, bine, a zis ea, acum măcar miros frumos.

— Hai să mergem la galeriile Bloomingdale's, la raionul de electronice și să ne uităm la televizor, a sugerat Jamie.

— Nu azi. Mâine vom lucra toată dimineața la descifrarea misterului statuii, pentru că muzeul se deschide abia la unu. Iar azi trebuie să învățăm totul despre Renaștere și Michelangelo, ca să fim pregătiți. Ne vom documenta la biblioteca aia mare de pe 42nd Street.

— Dar ce zici de departamentul de televizoare de la Macy's?

— La bibliotecă, Sir James.

— Gimbels poate?

— Bibliotecă.

Și-au îndesat rufele, așa gri cum erau, la loc în buzunare și s-au îndreptat spre ieșire. În dreptul ușii, Claudia s-a întors spre Jamie și l-a întrebat:

— Am putea să...?

— Nu, scumpa mea Lady Claudia, a întrerupt-o el. N-avem bani de taxi, autobuz sau metrou. Ești gata să pornim pe jos?

I-a întins mâna. Claudia și-a pus vârfurile degetelor înmănușate peste mâna lui Jamie, ascunsă într-o mănușă pufoasă. Și astfel și-au început lunga plimbare spre bibliotecă.

Odată ajunși, au întrebat-o pe doamna de la ghișeul de informații unde pot găsi cărți despre Michelangelo. Aceasta i-a trimis în sala cu cărți pentru copii, dar când bibliotecara de acolo a aflat ce-i interesează, i-a sfătuit să meargă la biblioteca Donnell Branch de pe 53rd Street.

Jamie spera că asta o va descuraja pe Claudia, dar nu s-a întâmplat așa. Părea nici să-i pese că trebuie să ia de la capăt drumul parcurs deja pe Fifth Avenue. Îndârjirea de care dădea dovadă sora lui l-a convins pe Jamie că nici nu puteai găsi ceva mai bun de făcut într-o zi de sâmbătă. După ce au ajuns la bibliotecă, s-au uitat în catalogul de unde puteau afla titlurile cărților disponibile, secțiune în care se găsea și orarul. În sala de la subsol, destinată artelor, bibliotecara i-a ajutat să găsească titlurile alese de Claudia. Ba chiar le-a mai adus și alte cărți pe aceeași temă. Claudia se simțea bine. Îi plăcuse întotdeauna să fie servită.

Fetița și-a început munca de cercetare, convinsă că în dimineața aceea urma să devină expertă în domeniu. Nu avea la ea nici creion, nici foi pe care să ia notițe. Și știa că nu are mult timp la dispoziție. Așa că și-a propus să rețină tot, absolut tot ce citea. Prin urmare, va avea de câștigat la fel de mult ca cineva care citește o mulțime de chestii, dar ține minte doar o mică parte.

Claudia dovedea abilitățile unui președinte de corporație. I-a încredințat lui Jamie sarcina de a se uita pe albumele cu lucrările lui Michelangelo, în căutarea unor imagini cu *Îngerul*. Ea urma să se ocupe de citit. A răsfoit câteva cărți groase, cu foi subțiri și scris mărunt. După ce a citit douăsprezece pagini, s-a uitat la sfârșitul cărții să vadă câte i-au mai rămas: mai bine de două

sute. Mai erau și notele de subsol. A mai citit câteva pagini apoi și-a făcut de lucru studiind niște albume din teancul lui Jamie.

— Tu trebuia să te ocupi de citit!

— Mă relaxez și eu un pic uitându-mă la poze, a spus Claudia în șoaptă. Din când în când trebuie să-mi odihnesc ochii.

— Ei, bine, n-am găsit nicio poză care să semene cu statuia, a oftat Jamie.

— Mai caută, eu mă reapuc de citit.

— Uite! a spus el peste numai câteva minute.

— Nu seamănă deloc cu statuia. Nici măcar nu e fată, i-a răspuns Claudia.

— Normal că nu, e însuși Michelangelo.

— Asta știu și eu, a răspuns Claudia.

— Ba acum două minute nu știai, credeai că-ți arăt o poză cu statuia.

— Păi, de fapt... voiam să zic... Ei, uite-i nasul spart, a spus ea și a pus degetul pe nasul din poză. În adolescență, cineva i-a spart nasul într-o încăierare.

— A fost un delincvent juvenil? Atunci poate că are amprentele la cazier.

— Nu, prostuțule, spuse Claudia. Era un geniu vulcanic. Știai că era celebru încă din timpul vieții?

— Serios? Eu credeam că artiștii nu devin celebri decât după ce mor. Așa, ca mumiile.

Au continuat să citească o vreme până la următoarea întrerupere a lui Jamie:

— Știi ceva, s-au pierdut o mulțime de lucrări de-ale lui. Scrie în paranteză, sub imagine, „operă pierdută".

— Cum e posibil așa ceva? O statuie nu e ca o umbrelă pe care o uiți în taxi. Bine, asta li se-ntâmplă numai celor care merg cu taxiul, tu n-ai de unde să știi cum e.

— Ei, bine, n-au fost pierdute în taxi, doar li s-a pierdut de urmă.

— Ce fel de exprimare e asta, „li s-a pierdut de urmă"?!

— Mai lasă-mă! Sunt o grămadă de cărți serioase despre operele pierdute ale lui Michelangelo. Tablouri și statui cărora li s-a pierdut urma.

— Micuța statuie e una dintre ele? și-a înmuiat Claudia glasul.

— Care-i diferența dintre un înger și un amoraș? s-a interesat Jamie.

— De ce? a întrebat Claudia.

— Pentru că există cu siguranță un amoraș pierdut.

— Îngerii au haine și aripi și sunt creștini. Amorașii au arcuri cu săgeți, sunt dezbrăcați și păgâni.

— Ce-i aia „păgân"? Sunt fete sau băieți?

— De unde să știu eu? i-a răspuns Claudia.

— Păi ai spus că sunt dezbrăcați.

— A fi păgân n-are nimic de-a face cu asta. Înseamnă că te închini idolilor în loc să te închini lui Dumnezeu.

— Aaa, a exclamat Jamie dând aprobator de cap. Atunci statuia din muzeu este un înger. E îmbrăcat din cap până-n picioare. Nu știu încă dacă există și un înger care s-a pierdut...

Apoi aruncându-i o privire surorii lui a îngăimat:

— Fără urmă.

Claudia își începuse cercetările convinsă că o dimineață de studiu o va face expertă în adevăratul sens al cuvântului; însă Michelangelo o îngenunchease, iar umilința nu era un sentiment care să o facă să se simtă în largul ei; era nervoasă. La sfârșitul cercetărilor, Jamie ajunsese în același punct din care plecase Claudia: foarte încrezător și fericit. Simțea că fusese o dimineață petrecută cu folos; văzuse o mulțime de imagini și învățase cuvântul „păgân". S-a lăsat pe spate și a căscat leneș; începuse să se plictisească de fotografii cu David și Moise, și de tavanul Capelei Sixtine; voia să găsească indicii. Știa deja destule cât să-și poată da seama dacă Michelangelo sculptase sau nu micuțul înger. Nu mai avea nevoie decât de ocazia de a cerceta problema în mod direct. Fără vreun paznic care să-l streseze. El ar putea afla, dar oare specialiștii ar ține seama de opinia lui?

— Cred că ar trebui să aflăm cum stabilesc specialiștii dacă statuia aparține sau nu lui Michelangelo. Ar fi mai util decât să aflăm lucruri despre opera lui Michelangelo, a spus Jamie.

— Știu cum își dau seama. Strâng dovezi, cum ar fi schițe făcute de el, însemnări din jurnal și chitanțe ale obiectelor vândute. Și examinează statuia, să vadă ce fel de unelte au fost folosite și în ce mod. E clar că nimeni nu folosea în secolul al XV-lea fierăstrăul electric. De ce n-ai venit și tu cu mine la cursurile de „Introducere în artă"?

— Acum două veri?

— Da, înainte să-nceapă școala.

— Păi, acum două veri, de-abia terminasem primul semestru din clasa întâi.

— Și ce dacă?

— Hai, lasă-mă! De-abia puteam să pronunț numele câinelui lui Dick și Jane.

Logica lui Jamie a lăsat-o pe Claudia fără replică. În plus, el i-a dat dreptate:

— Cred că e mai bine să căutăm indicii. Până la urmă, niciunul dintre specialiștii ăștia nu poate face ce facem noi.

Nervozitatea Claudiei a răbufnit dintr-odată. Trebuia să se ia la ceartă cu Jamie.

— Nu fi prostuț. Pot și ei să citească toate treburile astea, au cu siguranță de unde alege.

— Păi, nu mă referem la asta, ci la faptul că noi locuim sub același acoperiș cu statuia. Știi vorba aia: „Există două căi de a cunoaște pe cineva: să locuiți împreună sau să jucați cărți împreună".

— Eh, cel puțin, mica statuie nu poate să trișeze la cărți, ca alții.

— Claudia dragă, eu nu sunt un înger, fie el de piatră sau nu.

— Bine, Sir James, să mergem, a spus Claudia.

Și au plecat. În timp ce urcau scările, Jamie a găsit într-un colț al palierului un baton de ciocolată Hershey's cu migdale, încă nedesfăcut. L-a luat și i-a rupt un colț al ambalajului.

— A mușcat cineva din el? a întrebat Claudia.

— Nu, a zâmbit Jamie. Vrei jumate?

— Ai face bine să nu te-atingi de el, l-a avertizat Claudia. Probabil că e otrăvit sau plin de marijuana, așa că, dacă-l mănânci ajungi fie mort, fie dependent de droguri.

Jamie s-a enervat.

— Nu se poate, pur și simplu, să-l fi scăpat cineva pe jos?

— Mă îndoiesc. Cine ar scăpa un baton de ciocolată, fără să-și dea seama? E ca și cum ai uita o statuie

într-un taxi. Cineva l-a pus acolo intenționat, poate vreun dealer. Am citit mai demult că au pus droguri în ciocolata pe care au dat-o unor copii, care apoi au devenit dependenți, și oamenii ăștia au început să le vândă droguri la niște prețuri extrem de mari, iar ei n-aveau încotro și le cumpărau, pentru că atunci când ești dependent nu reziști fără doza obișnuită. Indiferent de preț. Și Jamie, gândește-te, noi n-avem așa mulți bani.

— Eh, până la capăt, spuse Jamie.

A luat o înghițitură zdravănă din batonul de ciocolată, a mestecat și a înghițit. Apoi a închis ochii, s-a sprijinit de perete și s-a lăsat să alunece pe jos. Claudia a rămas cu gura căscată de groază. Era gata să strige după ajutor, când Jamie a deschis ochii și a zâmbit.

— E delicios, vrei o gură?

Claudia nu numai că a refuzat ciocolata, dar a refuzat să-i mai adreseze vreun cuvânt lui Jamie până ce au ajuns la restaurant. Prânzul a mai binedispus-o. A propus chiar să meargă în Central Park să se joace un pic și așa au și făcut. Au cumpărat alune, castane și covrigei de la chioșcul din fața muzeului. Știau că duminica muzeul se deschide târziu și că o să le fie foarte foame până vor putea ieși afară. Buzunarele lor mari erau acum ticsite cu elemente vitale: mâncare și haine.

Jamie a intrat la toaletă. A ajuns, ca de obicei, cu puțin înaintea primului sunet de gong, sunet care anunța că muzeul urma să se închidă în cinci minute. Sunetul așteptat a venit. Jamie a intrat într-o cabină. Primul gong, al doilea gong, devenise o rutină, la fel cum înainte obișnuia să ia autobuzul spre școală. În prima zi aflaseră că angajații muzeului lucrează între nouă și cinci – un orar de lucru identic cu al tatălui lor. Rutină și iar rutină. Li se părea lungă ora aia de așteptare – între nouă, când vin angajații muzeului și zece, când se deschid porțile pentru public. Claudia și Jamie se puseră de acord că, după-amiaza, toaleta era un loc bun de așteptare, când angajații muzeului, plecau odată cu publicul, dar nu și dimineața, când aveau mult de așteptat. Mai ales după ce, în prima dimineață, Jamie fusese cât pe-aci să fie prins. Așa că, perioada între opt patruzeci și o oră mai puțin periculoasă, undeva după zece dimineața, o petreceau ascunși pe sub diferite paturi. Întotdeauna verificau mai întâi dacă e praf sub patul ales. Și, de data asta, nu era vorba de un moft al Claudiei. Motivul era unul rațional. O podea fără praf însemna că locul fusese curățat de curând și existau mai puține șanse să dea vreun mop peste ea.

Jamie s-a urcat cu picioarele pe closet și aștepta. Cu ceafa sprijinită de perete, se pregătea pentru ce avea să

urmeze. Va veni paznicul și va face o inspecție rapidă a locului. Jamie încă simțea o neliniște în timpul acestor verificări, asta fiind singura parte care nu devenise rutină, motiv pentru care stătea în gardă. Mai aștepta douăsprezece minute după ce se stingeau luminile (reacție întârziată, cum numea Claudia fenomenul) și abia apoi ieșea din ascunzătoare.

Numai că de data asta paznicul nu mai apărea, iar Jamie nu se putea relaxa, nu putea scăpa de senzația de neliniște. Și luminile rămaseră în continuare aprinse. Jamie s-a uitat la ceas de zece ori în ultimele cinci minute; și-a scuturat brațul, apoi și-a apropiat ceasul de ureche. Ticăia mai rar și mult mai încet decât inima lui. Ce se întâmplase? O prinseseră pe Claudia! Poate că deja îl căutau pe el! Se va preface că nu vorbește engleza. Nu va răspunde la nicio întrebare.

Apoi a auzit ușa deschizându-se. Pași. Mai mulți pași decât de obicei. Ce se petrecea? Mai rău era că simțea în fiecare părticică a corpului său de copil impulsul de a o lua la sănătoasa și trebuia să îndepărteze acea energie și să rămână liniștit. Era ca atunci când vrei să ambalezi un sac de cartofi într-un pachet perfect dreptunghiular. Cu toate astea rămase nemișcat. Distingea vocile a doi bărbați acoperite de zgomotul jetului de apă care curgea în chiuvetă.

— Se pare că mâine vor fi și mai mulți oameni.

— Mda, duminicile sunt oricum arhipline.

— Cred că ar fi mai ușor să luăm pe sus oamenii din Sala Mare.

— Mda, șaizeci de centimetri de marmură... Cât o fi cântărind?

— Nu știu, dar, oricât ar cântări, trebuie manevrată cu grijă. La fel ca un înger adevărat.

— Hai să mergem. Probabil că noul suport e gata, ne putem apuca de treabă.

— Crezi că o să vină la fel de multă lume cum a venit la Mona Lisa?

— Nuuu, Mona Lisa a stat foarte puțin în muzeu. Și, în plus, era o lucrare originală...

— Ăsta cred că...

Cei doi bărbați au plecat, stingând lumina în urma lor. Lui Jamie i se înmuiaseră picioarele când a auzit ușa închizându-se. S-a așezat pe closet, învăluit de întunericul binecunoscut.

Aveau să mute *Îngerul*. Oare Claudia știa? Nu va fi nicio femeie printre cei care vor muta statuia, deci probabil că nu va merge nimeni să se spele pe mâini în toaleta unde aștepta Claudia. Ea cum va afla? Trebuie să-i spună. Va comunica telepatic. Se va gândi la mesajul pe care voia să i-l transmită. Și-a apropiat mâinile de frunte, concentrându-se. „Claudia, rămâi unde ești. Rămâi unde ești. Rămâi unde ești. Claudia,

rămâi unde ești." S-a gândit că sora lui nu va fi de acord cu formularea telegramei lui mentale; ea ar fi preferat să i se spună „rămâi pe loc". Dar nu voia ca mesajul lui să-și piardă din forță, așa că nu l-a mai schimbat. A continuat să gândească: „RĂMÂI UNDE EȘTI."

Se pare că mesajul a avut intensitatea potrivită, pentru că sora lui s-a conformat. N-a știut niciodată de ce procedase Claudia astfel, important e că o făcuse. Probabil că auzise agitația din jur și a înțeles că mai erau oameni în muzeu. Sau poate că era prea obosită după atâta joacă prin Central Park. Sau poate că trebuiau să scape și de această dată. Poate că le era menit să facă descoperirea pe care au făcut-o.

Au așteptat ore-n șir până să poată ieși din ascunzătoare. În cele din urmă, s-au întâlnit în dormitor. Când a apărut Jamie, Claudia stătea pe întuneric și aranja hainele proaspăt spălate, bazându-se mai ales pe pipăit. Deși nu exista vreo diferență între șosetele lor, nici nu-i trecea prin cap să le amestece. Nu se întâmplă niciodată așa ceva între frați care au dormit în camere separate de când se știu.

Când l-a auzi intrând, Claudia s-a întors spre Jamie și a spus:

— Au mutat statuia.

— De unde știi? Ai primit mesajul meu?

— Ce mesaj? Am văzut statuia când veneam încoace. E luminată cu o lumină slabă, probabil ca să nu se împiedice paznicul de ea.

— Mare noroc că nu ne-au prins! i-a răspuns Jamie.

Claudia nu prea se gândise la acest mare noroc, pe ea o interesa mai mult lipsa norocului.

— Dar ne-au făcut să pierdem o grămadă de timp. Îmi planificasem să facem baie în seara asta. Chiar nu mai rezist încă o noapte fără să mă spăl.

— Pe mine nu mă deranjează, a spus Jamie.

— Urmați-mă, Sir James. Să ne îmbăiem. Luați-vă cea mai elegantă pijama. Cea brodată cu auriu și cu ciucurași argintii e numai bună.

— Unde se gândește Lady Claudia să se îmbăieze?

— În fântâna arteziană, Sir James. În fântâna arteziană.

Jamie a întins brațul acoperit de mâneca pijamalei sale flanelate în dungi și a spus:

— Lady Claudia, știam că mai devreme sau mai târziu va veni și ziua în care mă veți duce la acel restaurant.

(Faptul că trebuie să-ți descriu restaurantul mă enervează la culme, Saxonberg. Într-o bună zi, destul de curând, va trebui să mă inviți să luăm prânzul acolo. Chiar în acest moment m-am hotărât să te duc la muzeu. Ai să vezi mai încolo cum anume voi proceda. Acum, să revin la restaurant. E construit în jurul unei

fântâni imense, iar apa curge din gurile unor delfini de bronz, care par că sar din apă. Pe spatele lor sunt reprezentate artele, sub forma unor spirite ale apelor. E o plăcere să stai pe marginea acestei minunate fântâni, să ronțăi prăjiturele și să bei un espresso. Pun pariu că dacă ai mânca acolo, ai uita până și de afurisitul tău de ulcer.)

Lady Claudia și Sir James au mers în liniște până la intrarea în restaurant. S-au strecurat fără probleme pe sub șnurul care anunța că restaurantul e închis pentru public. Bineînțeles că ei nu erau public. Și-au dat jos hainele și s-au băgat în fântână. Claudia luase de dimineață niște săpun din toaletă și-l învelise într-un șervețel. Deși era îngrozitor de frig, Claudia se bucura din plin de baie. Și lui Jamie îi făcea plăcere, dar din cu totul alt motiv.

Intrând în fântână, a simțit sub tălpi ușoare denivelări. Când s-a aplecat să pipăie una dintre ele, și-a dat seama că nu erau obiecte fixe! A reușit să ridice unul. Simțind forma rotundă și rece și-a croit drum bălăcindu-se până a ajuns în dreptul Claudiei:

— Câștig, Claudia, câștig! a șoptit el.

Claudia a înțeles imediat despre ce este vorba și s-a apucat să culeagă denivelările pe care le simțea pe fundul fântânii. Erau, de fapt, monede de unu și de cinci cenți, pe care oamenii le aruncaseră în fântână

punându-și câte o dorință. Cel puțin patru oameni aruncaseră în fântână câte o monedă de zece cenți și cineva aruncase chiar una de douăzeci și cinci de cenți.

— Cred că cel care a aruncat moneda asta e foarte bogat, a spus Jamie șoptit.

— Mai curând cineva foarte sărac, pentru că cei bogați au dorințe mărunte, l-a corectat Claudia.

Strânseseră 2 dolari și 87 de cenți. Doar atâta puteau duce în mâini. Când au ieșit din fântână, tremurau ca varga. S-au uscat cât au putut de bine, ștergându-se cu prosoape de hârtie (luate tot de la toaletă), apoi s-au echipat în grabă cu pijamale și încălțări.

După ce s-au pregătit de culcare, au luat o gustărică și au hotărât că nu mai era niciun pericol și că se puteau întoarce în Sala Mare pentru a privi din nou *Îngerul*.

— Ce-aș mai vrea să-l țin un pic în brațe, a șoptit Claudia.

— Probabil că i-au pus deja senzori pe brațe. Poate că luminița aia e de la alarmă. Mai bine nu-l atingi, să nu o pornești.

— Am zis să-l țin un pic în brațe, nu să-i pun un senzor, de ce aș face așa ceva?

— Păi, are mai multă logică decât să-l iei în brațe.

— Prostuțule. Se vede că nu știi prea multe. Atunci când îmbrățișezi pe cineva, afli lucruri noi despre persoana respectivă, lucruri importante.

Jamie a ridicat din umeri. O vreme, au rămas amândoi privind statuia.

— Ce părere ai? E sau nu e? a întrebat Jamie.

— Un om de știință nu poate ajunge la o concluzie până nu cercetează toate dovezile, i-a răspuns Claudia.

— Tu n-ai stofă de om de știință. Ce fel de om de știință ar vrea să îmbrățișeze o statuie?

— Vom merge în clipa asta la culcare și ne vom gândi serios la statuie, a spus Claudia pe ton răspicat ca să-și ascundă rușinea. Să nu cumva să adormi fără să te gândești serios la statuie și la Michelangelo și la întreaga Renaștere italiană.

Și, acestea fiind zise, au mers la culcare. Însă momentele acelea, când stai întins în pat, înainte să adormi, nu sunt deloc prielnice *raționamentelor riguroase*. Dimpotrivă. Sunt numai bune pentru a da frâu liber gândurilor. Și gândurile zboară ca niște norișori duși de un vânt șovăitor, când într-o direcție, când într-alta. Lui Jamie îi era foarte greu să-și struneasscă gândurile atunci când era obosit, somnoros și stătea întins pe spate. Nu-i plăcea să se gândească la lucruri serioase înainte să adoarmă. Însă Claudia a pus la punct acest plan și ea se pricepea la planuri.

Așa că Jamie s-a pus pe gândit. Norișorii care purtau gânduri despre Renașterea italiană se risipeau, gândurile de acasă luându-le locul.

— Ți-e dor de casă? a întrebat-o el pe Claudia.

— Nu foarte mult, nici nu prea m-am gândit la asta, a mărturisit ea.

Jamie a tăcut un minut, după care a zis:

— Probabil că nu avem conștiință. Cred că normal ar fi să ne fie dor de casă. Crezi că mama și tata nu ne-au crescut cum trebuie? Nu sunt așa de răi, să știi; nu crezi că asta ar trebui să fie suficient ca să ni se facă dor de ei?

Claudia a rămas tăcută. Jamie a mai stat puțin.

— Ai auzit ce te-am întrebat, Claudia?

— Da, am auzit. Mă gândesc.

A mai tăcut o vreme, apoi a întrebat:

— Ți-a fost vreodată dor de casă?

— Normal.

— Și când s-a întâmplat ultima oară?

— În ziua în care tata ne-a lăsat la mătușa Zell și a dus-o pe mama la spital ca să-l nască pe Kevin.

— Da, și eu am simțit asta atunci, a recunoscut Claudia. Dar, bineînțeles, eram mult mai mică pe-atunci.

— De ce crezi că ne-a fost dor de casă în ziua aia? Acum am stat departe de casă mult mai mult decât atunci.

Claudia s-a gândit puțin:

— Cred că eram îngrijorați. Dacă am fi știut pe-atunci ce avea să se întâmple cu Kevin, chiar am fi avut motive de îngrijorare. Țin minte că ai stat toată ziua cu degetul în gură și ai târât prin toată casa pătura aia veche. Mătușa Zell tot încerca să-ți ia pătura și s-o spele. Puțea.

Jamie a chicotit încetișor.

— Cred că dorul de casă e ca atunci când îți sugi degetul. Se întâmplă când nu ești prea sigur pe tine.

— Sau când nu ești destul de bine pregătit, a completat Claudia. Acum nici nu puteam fi mai bine pregătiți! Uită-te numai ce bine ne descurcăm. E numai vina lor că nu ni s-a făcut dor de casă.

Jamie se simțea mulțumit. Claudia încă și mai mult.

— Chiar mă bucur că ai pus problema dorului de casă, Jamie. Într-un fel, mă simt mai responsabilă. Bine, asta și pentru că mereu am fost sora cea mare. Mă adaptez foarte repede.

Și au adormit. Michelangelo, *Îngerul* și întreaga Renaștere italiană puteau să aștepte până dimineață.

6

A doua zi dimineață s-au trezit înainte să se lumineze, deși era mai târziu ca de obicei. Muzeul se deschidea abia la ora unu. Claudia s-a ridicat prima din pat. Când Jamie a deschis ochii, ea deja se îmbrăca.

— Știi ceva? Duminica e tot duminică. Chiar și aici *simți* că e duminică.

— Am observat și eu. Crezi că ar fi bine să trecem pe la biserică după ce ieșim de-aici?

Jamie a rămas un pic pe gânduri și apoi a răspuns.

— Ei, hai să spunem o rugăciune în sălișoara aia medievală. Acolo unde sunt vitraliile alea drăguțe.

S-au îmbrăcat, apoi au mers în capela micuță, au îngenuncheat și au spus *Tatăl nostru*. Jamie i-a amintit Claudiei să ceară iertare pentru că furase ziarul. Acum era o duminică în toată regula.

— Hai să mergem la statuie, a zis Claudia și s-a ridicat.

Au mers până acolo și au privit *Îngerul* îndeaproape. Era greu să găsești vreun indiciu, cu toate cercetările întreprinse. Se obișnuiseră să găsească toate detaliile expuse frumos pe plăcuța din fața exponatului.

— Ce păcat că nu-l putem atinge, s-a plâns Claudia.

— Măcar locuim sub același acoperiș. Suntem singurii oameni din lume care pot spune asta.

— Și doamna Frankweiler a avut statuia în casă. Și o putea atinge...

— Și o îmbrățișa, o tachina Jamie.

— Sigur că ea știe dacă e sau nu opera lui Michelangelo.

— Cu siguranță, a spus Jamie.

Apoi și-a întins teatral brațele în jurul corpului, și-a lăsat capul pe spate, a închis ochii și a murmurat:

— În fiecare dimineață, când se trezea, doamna Frankweiler se arunca în brațele statuii, o privea în ochi și-i spunea „Vorbește-mi, dragostea mea!". Într-o bună zi, statuia îi răsp...

Claudia se enervase.

— Și bărbatul care a mutat-o ieri a luat-o-n brațe în timpul mutării. Există îmbrățișări și îmbrățișări.

Și-a luat ochii de la Jamie ațintindu-și privirea asupra statuii. Un zgomot de pași i-a întrerupt liniștea și concentrarea Claudiei. Cineva se îndrepta spre ei venind din sala Renașterii italiene! Paznicul își făcea

tura. „Aoleu!" s-a gândit Jamie. Mai era mult până avea să se deschidă muzeul. Ar fi trebuit să fie deja în ascunzătoare. Aici erau într-un spațiu deschis și lumina era aprinsă!

Jamie a apucat-o de mână pe Claudia și a tras-o în spatele ghișeului de unde se închiriau aparatele pentru turul ghidat al muzeului. Chiar dacă acolo, în ascunzătoarea lor improvizată, erau protejați de întuneric, se simțeau la fel de expuși ca celebra domniță dezbrăcată din tabloul de la etaj.

Pașii s-au oprit în fața *Îngerului*. Jamie a mai trimis un mesaj pe cale telepatică: „Continuă-ți drumul, continuă-ți drumul, continuă-ți drumul..." Bineînțeles că a funcționat. Paznicul și-a continuat patrularea, îndreptându-se înspre aripa egipteană. Cei doi frați nu și-au îngăduit nici măcar un oftat de ușurare. Erau foarte stricți.

Au mai rămas acolo zece minute, după care Jamie a tras-o pe Claudia de geacă și s-au ridicat amândoi cu grijă. Jamie a luat-o înainte, înspre scara principală. Claudia a înțeles imediat logica după care acționa fratele ei. Slavă Domnului că Jamie gândea atât de rapid și de limpede, și slavă Domnului că podeaua avea 80 000 de metri pătrați. Va trece mai bine de o oră până când paznicul va reveni în locul unde se aflau ei.

Au urcat scara tiptil, mergând foarte aproape de balustradă. Un pas – pauză. Încă un pas – pauză. În cele din urmă au ajuns sus, în fața piedestalului pe care fusese așezat *Îngerul* cu o zi în urmă. Claudia a rămas pe loc privind suportul, din obișnuință, dar și pentru că orice era legat de statuie era important. Jamie s-a oprit să-și tragă sufletul.

— De ce crezi c-au înlocuit pânza albastră de dedesubt cu una aurie? a șoptit Claudia.

— Probabil că se murdărise cea albastră. Hai să ne ascundem.

Claudia a mai aruncat o privire pânzei. În muzeu pătrundea deja o geană de lumină. Deasupra pânzei se vedea ceva.

— Probabil că vreun muncitor a băut bere în timp ce muta statuia.

— Cam toată lumea bea bere, ce ți se pare așa ciudat? a întrebat Jamie.

— N-ai voie să intri în muzeu cu bere, i-a răspuns Claudia. Mă întreb de ce muncitorii au voie... Dacă vărsa bere pe statuie? Se vede urma lăsată de doza de bere.

I-a arătat lui Jamie pânza albastră rămasă pe piedestal.

— Se văd niște cerculețe, acolo unde pânza nu e netedă.

— Da, bere Ballantine, trei cerculețe, a zis Jamie.

Apoi a început să fredoneze o reclamă pe care o auzise primăvara trecută, în timpul meciului de baseball. Claudia l-a întrerupt:

— Asta e emblema berii. În fine, marca berii nu e scrisă în relief pe cutie, așa că putea fi orice tip de bere, Schlitz, Rheingold...

Jamie s-a uitat fix la pânză.

— Da, Claude, ai dreptate, dar ai omis ceva.

— Ce? a întrebat ea.

— O cutie de bere ar fi lăsat o *adâncitură* în pânză... iar materialul ăsta e mototolit *în relief*.

— Ce fel de exprimare e asta? Mototolit *în relief*?

— Aoleu! Hai, ia-te de exprimarea mea, dacă de logica mea n-ai cum să te iei. Greutatea statuii a lăsat o adâncitură pe suprafața pânzei, cu excepția locului în care lipsea o bucățică de marmură și materialul a fost mototolit în relief. Claudia, într-unul dintre cercurile în relief se vede un „W" în relief.

— Dumnezeule, Jamie. Nu e un „W", e un „M".

S-a uitat la Jamie cu ochii cât cepele:

— „M" de la Michelangelo!

Jamie se freca la ochi.

— Știi, Claude, am văzut simbolul ăsta pe coperta unui album pe care m-am uitat ieri.

— Și ce înseamnă, Jamie, ce înseamnă?

— De unde vrei să știu eu? Tu trebuia să citești! Eu mă uitam doar la poze și căutam indicii.

— James Kincaid, ești o *figură*. Chiar ești o *figură*. De parcă mureai dacă citeai o propoziție. Doar o propoziție!

— Ei, bine, avem un indiciu, a spus Jamie.

— Am fi putut să descifrăm deja misterul.

— Avem un indiciu important. Pun pariu că nici nu s-au uitat sub statuie.

— Acuma trebuie să mergem la bibliotecă, să vedem ce înseamnă simbolul ăsta. Dar n-avem cum! Biblioteca aia e închisă duminica. Ah, Jamie, trebuie să aflu ce înseamnă!

— Putem să verificăm la magazinul din muzeu. Stai liniștită, Claude, o să recunosc cartea. Acum am face bine să ne ascundem.

Claudia s-a uitat la ceas.

— Și unde o să ne ascundem aici? Nu există mobilă. Și nu putem risca să coborâm din nou.

Jamie a ridicat un colț al pânzei albastre.

— Poftiți, vă rog, a spus el, arătând cu un gest elegant al mâinii podeaua de sub piedestal.

Jamie și Claudia s-au ascuns așteptând sub piedestal. Stăteau cam înghesuiți. Jamie nu trebuia decât să-și miște degetele pentru a o înghionti pe Claudia în coaste.

— Lady Claudia, eu zic că suntem în siguranță și suntem pe cale de a face o mare descoperire.

— Posibil, Sir James, posibil.

Claudia nu se gândea la deciziile de moment. Nu contau; în final n-aveau nicio importanță, finalul era rezervat lui Michelangelo, statuii, istoriei și ei însăși. Se gândea la testul pe care-l dăduse luni la istorie. Nu știuse să răspundă la o întrebare. Învățase bine și citise capitolul respectiv cu mare atenție. Știa unde se găsește răspunsul: în al doilea paragraf de pe coloana din dreapta, la pagina 157. Putea chiar să vadă în minte *unde* se găsește *răspunsul*, dar nu știa *care e răspunsul*.

Îngerul era cheia. Cheia fugii de acasă și cheia întoarcerii acasă. Știa unde se găsește, dar nu știa care e. Îi scăpa, exact ca răspunsul la întrebarea de la test... Numai că în cazul ăsta era și mai greu, pentru că nu era prea sigură la ce întrebare încerca să răspundă. Întrebarea avea de-a face cu motivul pentru care *Îngerul* devenise mai important decât fuga de acasă sau decât grija de a nu fi descoperită în muzeu. Ah! Nu făcuse niciun progres. Se simțea mult prea înghesuită sub pânza aceea... cum să gândească limpede în condițiile astea? Nu-i de mirare că i se învârteau gândurile în cap. De un singur lucru era sigură: dăduseră peste un posibil indiciu.

Se strânsese puhoi de lume la intrare încă dinainte să se deschidă porțile muzeului. Paznicul care ar fi

trebuit să mute piedestalul gol și pânza de deasupra fusese chemat afară, ca să aranjeze gardurile pentru ca mulțimea să formeze o coadă ordonată. Era nevoie de Morris acolo până când poliția trimitea ajutoare pentru a fluidiza traficul pe trotuar. Când ajunse în cele din urmă să mute suportul și pânza de pe el în depozitul de la subsol, Claudia și Jamie nu se mai aflau acolo; se învârteau prin magazinul aglomerat și trăgeau cu ochiul pe sub supracopertele cărților despre Michelangelo.

Găsiseră cartea cu semnul căutat pe copertă! Semnul rămas în relief pe pânza bleumarin era sigiliul din atelierul lui Michelangelo. Îl sculptase pe statuie pentru a dovedi că-i aparține, la fel cum vitelor li se imprimă un tatuaj pe piele pentru ca stăpânii lor să le recunoască.

Ieșiră triumfători din magazin. Și flămânzi.

— Haide, a țipat Claudia de cum au ieșit din magazin, hai să luăm un taxi până la Automat.

— Mergem pe jos, a spus Jamie.

— Acum avem venituri. Nu trebuie decât să facem o baie ori de câte ori avem nevoie de bani.

Jamie s-a gândit o clipă:

— OK, fie, luăm autobuzul.

Claudia a zâmbit.

— Îți mulțumesc, domnule Chitroșel.

— Dacă mă mai strigi Chitroșel, eu o să te strig...

— Mai bine ai striga după un taxi, a spus ea râzând și a alergat spre stația de autobuz din fața muzeului.

Jamie se simțea atât de mulțumit, încât i-a dat Claudiei șaptezeci și cinci de cenți pentru ceva de mâncare. Și-a alocat și lui aceeași sumă. În timp ce mâncau, au vorbit despre ce ar trebui să facă acum că dețin așa o informație prețioasă.

— Hai să sunăm la *New York Times*, a sugerat Jamie.

— Sigur, ca să vadă toată lumea! Vor vrea să știe cum am aflat.

— Să-l sunăm pe directorul muzeului.

— *Și el* va vrea să știe cum am aflat.

— O să-i spunem, a zis Jamie.

— Ai înnebunit? a întrebat Claudia. Să-i spunem că am locuit în muzeu?!

— Nu crezi că ar trebui să le spunem celor din muzeu despre semnul în relief de pe pânză?

— Le datorăm asta, a răspuns Claudia. Ne-au găzduit atâta timp.

— N-ai decât să găsești tu o soluție ca să le spunem fără să ne dăm de gol. Pun pariu că ai deja un plan.

— De fapt, chiar am.

Claudia s-a aplecat peste masă și a început să vorbească punându-și în valoare șarmul de agent secret:

— Le scriem o scrisoare, în care le spunem să se uite sub statuie, unde vor găsi un indiciu important.

— Păi, și dacă nu se prind care-i indiciul ăsta?

— Toate la vremea lor. Dacă e cazul, le spunem adevărul. Și atunci se vor bucura că ne-au găzduit, a spus Claudia.

A urmat o pauză, iar Jamie începea să-și piardă răbdarea. Apoi a continuat:

— Uite care-i planul: închiriem o cutie poștală în gara Grand Central. Știi, ca atunci când trimiți pachete, mereu le trimiți la oficiul poștal numărul cutare. Le scriem o scrisoare în care le spunem să ne răspundă la cutia poștală cu numărul x. După ce ne vor cere ajutorul, ne dezvăluim identitatea, ca niște adevărați eroi.

— De ce nu putem să mergem acasă și să așteptăm? A fost cât pe-aci să fim prinși aseară și azi-dimineață. În plus, așa vom fi de două ori eroi. O dată pentru că ne întoarcem acasă, și o dată când ne dezvăluim identitatea.

— Nu! a scrâșnit Claudia. Mai întâi trebuie să aflăm adevărul despre *Înger*. Trebuie să avem dreptate.

— Uau, ce-ai pățit, Claude? Ții minte că planul inițial era să te întorci acasă cândva?

— Da, cândva, a răspuns ea. Dar nu așa, oricând.

Vocea îi devenea din nou stridentă.

— Oricând ne întoarcem acasă – din vizită de la bunicu' sau din tabără – ei mereu se bucură să ne vadă.

— Dar nu se schimbă niciodată nimic. Să mergem acasă fără să aflăm adevărul despre *Înger* ar fi exact la fel ca întoarcerea din tabără. N-ar schimba nimic. După o zi, poate două, ne vom întoarce la aceeași rutină. Și n-am fugit de-acasă ca să mă întorc în final la viața mea dinainte.

— Ei, bine, a fost mai distractiv decât în tabără. Până și mâncarea a fost mai bună. Asta-i diferența.

— Jamie, dar asta nu e suficient.

— Da, știu, nu e suficient. Mai tot timpul mi-e foame.

— Ce vreau să zic e că nu e o diferență suficient de mare. Nu-i același lucru să te naști cu o ureche muzicală desăvârșită și să te naști fără nimic special și să reușești să câștigi Medalia de Onoare a Congresului sau un premiu al Academiei. Diferențele astea îți schimbă complet viața. O astfel de diferență ar fi să aflăm adevărul despre *Înger*.

— Eu cred că tu deja te-ai schimbat, Claude.

— Chiar crezi asta? a întrebat ea.

Pe față i-a apărut un zâmbet și făcând ochii mici, într-o expresie de modestie, aștepta un compliment.

— Da. Cu toții suntem sănătoși la cap, numai tu ești *nesănătoasă*.

— Jamie!

— Bine, bine, nici eu nu sunt prea sănătos. Te voi urma în continuare. În plus, o parte dintre complicațiile

astea devin interesante, cu toate că unele sunt cam plictisitoare. Cum o să faci să nu-ți recunoască nimeni scrisul?

— O să scriu la mașină.

Claudia a așteptat privirea surprinsă a lui Jamie.

— Și de unde o să faci rost de o mașină de scris?

— Pe Fifth Avenue, în față la Olivetti. Am trecut ieri de două ori pe-acolo. Prima oară, când ai hotărât să mergem pe jos de la spălătorie. Și a doua oară când am mers de la o bibliotecă la alta. E fixată de un ghișeu din afara clădirii și poate fi folosită de oricine. Știi tu, ca un fel de tester. Și e gratis.

Jamie a zâmbit.

— Noroc să sunt maniac cu mersul pe jos, altfel n-ai fi găsit niciodată mașina aia de scris.

— Nu degeaba am un excelent spirit de observație, a adăugat ea.

Au urcat grăbiți pe Fifth Avenue și au fost încântați să găsească o foaie albă în mașina de scris. Cineva scrisese în partea de sus a paginii: „A venit vremea ca toți cetățenii loiali să vină în sprijinul partidului lor." Claudia nu știa că era o frază întâlnită frecvent în verificarea vitezei de dactilografiere. S-a gândit că se potrivea cu mesajul pe care voiau să-l transmită și, în plus, mai dădea și o notă de mister. (Saxonberg, ai aici o copie a scrisorii dactilografiate de Claudia. O să-ți dai seama că nu prea se pricepea la asta.)

A venit vremea ca toți cetățenii loiali să vină în sprijinul partidului lor;

Stimate Director al Muzeului,
Suntem de părere că ar trebui să examinați partea de jos a statuii pentru a găsi un indiciu importandt. E vorba depsre statuia cumpărată cu 225 de dolari. Și indiciul este că veți găsi sigiliuul din atelierul lui Michelangelo în capătul de jos a statuii. Dacă aveți nevoie de ajutorul nostru, ne puteți contacta la Oficiul Poștal din Gara Grand Central. Cutia Manhanttan.*

Ai dumneavostră,
Prieteni ai Muzeului

Mulțumiți de realizările lor, s-au gândit să-și ia liber pentru restul zilei. S-au mai învârtit prin Rockefeller Center uitându-se o vreme la patinatori. Au privit însă îndelung mulțimea care la rândul ei se uita la patinatori. S-au întors la muzeu foarte mulțumiți, aducând gustări pentru cină și au văzut că se formase o coadă impresionantă de oameni dornici să urce treptele muzeului într-o zi de duminică. Știind că toată lumea va fi mânată înăuntru și apoi afară, prin fața statuii și în urma ei în câteva minute, hotărâră să folosească intrarea din spate. Paznicul le spuse că, dacă voiau să vadă *Îngerul*, trebuiau să intre pe poarta dinspre Fifth Avenue.

— A, păi l-am văzut deja! a spus Jamie.

Din amabilitate, bunătate sau poate din pură plictiseală (în acea zi intraseră foarte puțini oameni pe acea ușă), l-a întrebat pe Jamie cum i se păruse statuia.

— Păi, trebuie să ne mai documentăm, dar mie mi se pare că...

Claudia l-a înhățat de brat smucindu-l.

— Mișcă-te, *Albert*, l-a zorit ea.

Pe drumul spre încăperea cu vase grecești, a văzut din nou mulțimea imensă de oameni care trecea prin fața statuii.

— După cum încercam să-i spun și paznicului, mie mi se pare că ar trebui să-ncerce să-i dea de *capăt* acestui mister.

Cei doi au chicotit. S-au pierdut printre vasele grecești exact cât era nevoie pentru a putea apoi să-și ocupe pozițiile, fără a fi descoperiți.

7

Luni dimineața, când au ieșit din muzeu, Claudia s-a îndreptat direct înspre stația de autobuz fără să-l mai întrebe pe Jamie.

— Nu crezi c-ar fi trebuit să luăm micul dejun mai întâi?

— Scrisorile se trimit la prima oră, i-a răspuns Claudia. În plus, vrem să primească scrisoarea noastră cât mai repede cu putință.

— Cred c-ar ajunge mai repede dacă le-am duce-o personal, a sugerat Jamie.

— Ce idee bună! Închiriem o cutie poștală, trecem numărul în scrisoare și o ducem apoi la secretariatul muzeului.

Fiind oficial trezorierul echipei, Jamie a luat asupra lui sarcina de a i se adresa funcționarului din spatele ghișeului poștal.

— Aș dori să închiriez o cutie poștală, a anunțat el.

— Pentru ce perioadă? a întrebat funcționarul.

— Vreo două zile.

— Îmi pare rău, se închiriază trimestrial.

— Bine, atunci. Dați-mi opt trimestre, adică două zile.

— Un trimestru înseamnă un sfert de an, adică trei luni.

— Numai o clipă, a spus Jamie.

Apoi s-a sfătuit în șoaptă cu Claudia.

— Haide, închiriaz-o, l-a îmboldit ea.

— O să coste un porcoi de bani.

— În loc să te certi cu mine, mai bine ai întreba!

Șoapta Claudiei începea să semene cu sfârâitul pe care-l scoate o tigaie încinsă atunci când o stropești cu apă rece.

— Cât costă pentru un trimestru? l-a întrebat pe funcționar.

— Patru dolari jumate.

Jamie s-a uitat la Claudia și a ridicat din sprâncene.

— Vezi, ți-am zis că o să fie un porcoi.

Claudia a ridicat din umeri.

— O să facem o baie strașnică diseară.

Funcționarul nu părea deloc mirat. Angajații Oficiului Poștal din gara Grand Central s-au obișnuit cu astfel de remarci bizare. La câte le-au auzit urechile... Și le aud în continuare, doar că, pur și simplu, creierul

lor nu se mai obosește să decodifice mesajul. E ca și cum ai vorbi de unul singur la telefon.

— Doriți s-o închiriați sau nu? a întrebat el.

— Da, o închiriem.

Jamie a plătit, a completat un formular pe care s-a semnat Angelo Michaels, domiciliat în Marblehead, Massachusetts. A primit cheia cutiei cu numărul 847. Jamie-Angelo-Kincaid-Michaels se simțea un om important acum că avea propria lui cutie poștală. De cum a găsit cutia a și deschis ușița.

— Știi, e cam ca la Horn and Hardart's. Singura diferență e că acolo am găsi în spatele ușiței câte o porție mare de spaghete pentru fiecare și nu un spațiu gol-goluț.

Lui Jamie nu-i venise ușor să dea patru dolari și jumătate pe un spațiu gol. Claudia știa că nu se vor întoarce cu autobuzul la muzeu. Așa s-a și întâmplat.

Amândoi ar fi vrut să expedieze scrisoarea, dar niciunuia nu i se părea o idee înțeleaptă. Era prea riscant. S-au decis să roage pe cineva să o ducă în numele lor. Pe cineva care nu prea are memoria fețelor. Cel mai bine ar fi să găsească un copil de vârsta lor; unul băgăcios, dar care să nu le acorde prea mare importanță. Calea cea mai sigură era să găsească un grup de elevi și să-și aleagă mesagerul. Și-au început căutarea grupului potrivit în locurile obișnuite: „Arme și armuri",

„Institutul de Modă" și „Artă egipteană". Apropiindu-se de aripa egipteană, au auzit târșâit de picioare și au identificat zgomotul scaunelor pliante și al izoprenelor de cauciuc. Chiar nu țineau neapărat să mai audă o dată prelegerea despre mumii; nici la televizor nu se uitau la reluări. S-au hotărât totuși să vadă ce era cu grupul acela. Așa că au așteptat în criptă.

(Acum, Saxonberg, ar fi momentul să-ți povestesc câte ceva despre această criptă egipteană numită „mastaba". În muzeu nu există decât partea frontală, dar se poate intra în ea. Unii petrec foarte puțin timp înăuntru, alții zăbovesc mai mult. Poți citi informațiile scrise în dreptul imaginilor de pe pereți sau poți să nu citești nimic. Indiferent dacă citești sau nu și indiferent cât de mult timp petreci în acea bucățică de Egipt antic, vei simți că ai schimbat aerul, fie doar și pentru perioada petrecută înăuntru. Acolo, chiar nu te deranjează să aștepți.)

Grupul de copii se îndrepta spre intrare. Claudia și Jamie așteptau relaxați – absorbiți de acea bulă a timpului creată de pereții calzi de piatră. Frânturi de conversație tulburau tăcerea criptei lor.

— Sarah arată ca un faraon. E bună asta, dă-o mai departe.

— Când mâncăm?

— Frate, ce mult trebuie să mergem!

Pălăvrăgeala picura ușor și liniștitor înăuntru, dându-le de înțeles celor doi intruși că dăduseră peste un grup de vârstă numai bun. Așa vorbeau și colegii lor de clasă. Cuvintele pătrundeau în continuare în adăpostul lor.

— Hei, Rube, fii atent aici.

— Hai, mă, Bruce, împrumută-mi-o și mie.

Altceva i-a izbit acum, trezindu-i ca un duș rece, ceva deloc liniștitor. *Familiaritatea!* Numele astea, Sarah, Bruce, Rube le erau cunoscute... Cu secole în urmă, într-o lume din afara mastabei, mai auziseră numele astea – într-o sală de clasă, într-un autobuz...

Sunetele năvăleau peste ei, tot mai aproape și mai puternice. Apoi, un balon de săpun s-a spart chiar la intrarea în criptă.

— Hei, hai să intrăm iar în chestia asta.

Privirile celor doi frați s-au întâlnit. Gura lui Jamie s-a deschis. Claudia nu a mai așteptat să vadă dacă fusese un gest de mirare sau dacă fratele ei se pregătea să spună ceva. I-a astupat imediat gura cu palma. Și atunci s-a auzit o voce de adult:

— Haideți, copii. Să rămânem grupați.

Claudia și-a retras mâna de pe gura lui Jamie. I-a aruncat o privire gravă și a dat *afirmativ* din cap. Vocea care rostise „haideți, copii" îi aparținea doamnei Clendennan, învățătoarea lui Jamie. Rube era Reuben

Hearst, iar Bruce era Bruce Lansing. Sarah era Sarah Sawhill și, din păcate, chiar aducea bine cu un faraon. Greu de crezut, dar muntele venise la Mohammed: școala venise la ei. Cel puțin, clasa lui Jamie.

Jamie fierbea de nervi. De ce-i pusese Claudia botniță? Chiar credea că nu-l duce capul? S-a încruntat aruncându-i cea mai urâtă privire de care era capabil. Claudia și-a dus degetul la buze făcându-i semn să păstreze tăcerea. Târșâitul și înghiontelile copiilor de clasa a treia s-au risipit treptat și liniștea timpurilor imemoriale s-a lăsat din nou peste criptă.

Însă nu și peste sufletul lui Jamie. Nu se mai putea abține nicio secundă. Încă mai simțea pe buze apăsarea mâinii Claudiei.

— Mă bate gândul să mă lipesc și eu de ei și să mă întorc cu clasa. Va fi un mister de unde-am apărut.

— Dacă faci așa ceva, ești chiar bătut în cap. Bătut bine. Bănuiam eu asta de ceva vreme. Nu-ți dai seama că suntem în situația ideală?

— Cât de ideală?

Claudia s-a mai domolit.

— Mergi la secretariatul muzeului și le dai scrisoarea. Le spui că ai venit cu grupul de clasa a treia din Greenwich și cineva te-a rugat să duci scrisoarea. Învățătoarea a zis că e OK. Dacă te întreabă cum te

cheamă, le spui că te numești Bruce Lansing. Dar asta doar dacă te întreabă.

— Știi ce, Claude, atunci când nu-mi vine să te plesnesc peste nas cu o șosetă, chiar mă bucur că ești partenera mea. Te duce mintea, chiar dacă ești imposibilă uneori.

— Deci facem așa? a întrebat Claudia.

— Da, mă duc, chiar e situația ideală.

— Hai să ne grăbim, să nu se întoarcă.

Jamie a intrat în secretariat, iar Claudia a rămas afară, să țină de șase. Avea de gând să intre și ea în secretariat, dacă își făceau apariția colegii lui Jamie. Fratele ei nu a stat mult înăuntru. Totul mersese ca pe roate și nici nu-l întrebaseră cum îl cheamă. Când a ieșit, Claudia l-a apucat de braț. Toată încărcătura nervoasă de mai devreme se risipise. S-a prăbușit, ca și cum Claudia s-ar fi dat brusc jos din balansoar, lăsându-l pe el să cadă de sus.

— Au! a țipat Jamie.

Claudiei i-a venit să-i pună din nou mâna la gură, dar s-a abținut. În schimb, l-a condus prin mulțimea de pe Fifth Avenue târându-l după ea spre centru cât de repede o țineau picioarele.

8

Marți au spălat din nou rufe. Rezultatul eforturilor lor nu era decât cu o nuanță mai gri decât prima oară. Iar puloverul Claudiei intrase zdravăn la apă.

Știau că e prea devreme să fi primit un răspuns la scrisoare, dar nu au rezistat tentației de a merge la oficiul poștal din Grand Central, așa, să arunce o privire. Se făcuse deja ora prânzului când s-au oprit să ia micul dejun pe Madison Avenue, la Chock Full O'Nuts. L-au luat la pachet, făcându-le în ciudă celor care așteptau răbdători în picioare să se elibereze un loc la masă. Nici Claudia și nici Jamie nu prea voiau să deschidă cutia de scrisori. Atâta vreme cât nu se uitau înăuntru, încă mai puteau spera că vor găsi o scrisoare acolo.

Nu primiseră nimic. Au mai hoinărit pe străzi, până au ajuns în fața clădirii Națiunilor Unite. Claudia i-a propus lui Jamie să facă turul ghidat, despre care citise în Ghidul Asociației Americane de Automobile.

— Astăzi am putea învăța totul despre Națiunile Unite.

— Cât costă? a întrebat Jamie imediat.

Claudia l-a provocat să intre și să întrebe. Cincizeci de cenți. De căciulă. Își permiteau, în condițiile în care Claudia renunța la desertul de după-amiază.

— Știi, nu poți să mănânci și prăjituri, și să faci și tururi ghidate, a completat Jamie.

— Dar să fac turul și să-mi iau o înghețată Sundae? a întrebat Claudia.

S-au așezat la coada de bilete. Fata de la ghișeu le-a zâmbit amabil:

— Nu aveți școală azi? i-a întrebat ea degajată.

— Nu, a răspuns Jamie. A explodat boilerul și nu mai avem căldură. Au trebuit să închidă școala. Dacă ați fi auzit bubuitura! S-au cutremurat geamurile. Mai întâi am crezut că e cutremur. Paisprezece copii s-au ales cu tăieturi și leziuni, iar părinții lor dau în judecată școala, ca să le plătească îngrijirile medicale. Ei, bine, asta se întâmpla pe la zece dimineața. La sfârșitul orei de gramatică...

Bărbatul cu pălărie de fetru din spatele lui Jamie, care părea mai degrabă un membru al Națiunilor Unite decât un vizitator, a spus:

— Am întrebat de ce nu avansează coada asta! Repet, *de ce nu avansează* coada asta?

Fata de la ghișeu i-a dat lui Jamie cele două bilete. În același timp, bărbatul cu pălărie de fetru îi întindea deja banii. Fata s-a uitat în urma lui Jamie și a Claudiei și a spus:

— Dar unde vă sunt...

N-a apucat să-și termine propoziția pentru că bărbatul cu pălăria de fetru a apostrofat-o:

— Nici nu-i de mirare că ăstora de la N.U. le ia un secol să ducă ceva la bun sfârșit. În viața mea n-am văzut o coadă care să avanseze mai încet.

Doar lăsa impresia că e de-acolo; comportamentul lui spunea cu totul altceva... Când i-a întins biletul, vânzătoarea a roșit:

— Vă doresc o vizită plăcută, domnule.

Fata, în schimb, se comporta corespunzător. Jamie și Claudia s-a așezat alături de ceilalți vizitatori care cumpăraseră bilet și așteptau să le vină rândul.

— Repede-ți mai merge mintea! i-a spus Claudia lui Jamie. De unde-ai scos povestea cu boilerul?

— O pregătisem încă dinainte să plecăm de-acasă. N-am avut ocazia până acum s-o folosesc, a răspuns el.

— Și eu care credeam că m-am gândit la toate...

— Nu-i nimic.

— Ești un puști pe cinste.

— Mersi, a zis Jamie zâmbind.

În sfârșit, ghidul care striga numerele, a anunțat:

— Posesorii biletelor cu numerele cuprinse între 106 și 121 sunt rugați să se îndrepte spre ușile de vizavi de ghișeu. De acolo veți începe turul ghidat.

Jamie și Claudia s-au îndreptat spre locul indicat. Ghidul lor era o tânără indiancă, îmbrăcată în sari și cu părul lung prins la spate într-o coadă împletită, care-i ajungea aproape de fund. Și-a ridicat faldurile veșmântului cu o mână și în mersul ei se simțea adierea sariului: făcea pași mici și ușori și aveai impresia că-și mișcă din plin genunchii. Culoarea pielii ei îi amintea Claudiei de un topaz fumuriu: noiembrie, piatra norocoasă a mamei ei. Ascultând accentul fetei își repeta sunetele în minte, fără să dea atenție mesajului.

Astfel că, la sfârșitul turului, Claudia nu devenise expertă în Națiunile Unite, dar descoperise ceva: sariurile îți dau un aer aparte. Avea două variante pentru când va fi mare: fie să-și păstreze stilul vestimentar și să se mute într-un loc precum India, unde nimeni nu se îmbracă la fel ca ea, fie să preia stilul altcuiva – poate chiar al ghidei indiene – și să trăiască în continuare într-un loc obișnuit, ca Greenwich.

— Cum ți s-au părut căștile alea pe care puteai să le setezi pe limba vorbită în aproape orice epocă? Cam șmecher, nu? și-a întrebat Jamie sora.

— Îhâm.

Răspunsul ei suna cam așa: „mm-hâăm", iar privirea ei era pierdută-n zare. Jamie s-a uitat cu atenție la Claudia. Își ținea o mână chircită și pe cealaltă lipită de stomac. Pașii ei păreau mai mici și mai ușori ca de obicei și aveai impresia că-și mișcă din plin genunchii.

— Ce te-a apucat? a întrebat-o. Ai crampe la stomac sau ce-ai pățit?

Claudia a făcut ochii mici:

— Știi ceva, Jamie, tu ai fi în stare să faci înconjurul lumii și să te întorci acasă întrebându-te dacă sandviciurile de la Clock Full O'Nuts costă tot treizeci și cinci de cenți.

— De la asta ai crampe la stomac? a întrebat-o el.

— Of, las-o baltă! Serios, las-o baltă!

Claudia și-a dat seama că va trebui să găsească o altă manieră de a fi altfel. Și *Îngerul*, o va ajuta, cumva.

Mai mult ca niciodată, își punea toate speranțele în cutia poștală cu numărul 847, iar a doua zi, când s-au uitat prin ferestruică, au zărit un plic înăuntru. Claudia se simțea pregătită să descopere adevăruri mărețe, să devină eroina statuii în Greenwich – la numai doisprezece ani. Jamie era așa entuziasmat, că de-abia a reușit să bage cheia în broască și să descuie cutia. Claudia aștepta cuminte să deschidă cutia și apoi plicul. Jamie

a desfăcut scrisoarea și a pus-o între ei, s-o poată citi împreună. În tăcere.

Saxonberg, am atașat aici o copie a scrisorii originale, care se găsește undeva în dosarele mele:

Dragi prieteni ai Muzeului,

Vă mulțumim din suflet pentru eforturile depuse în încercarea de a ne ajuta să elucidăm misterul statuii. Cunoșteam de mult indiciul indicat de dumneavoastră; de fapt, rămâne în continuare cea mai puternică dovadă în atribuirea acestei opere maestrului Michelangelo Buonarroti. Cu toate astea, mai avem nevoie și de alte dovezi, deoarece se știe că Michelangelo nu a sculptat toate blocurile de marmură care i-au fost aduse în atelier sau care poartă semnătura sa. Nu putem ignora posibilitatea ca opera să fi fost executată de altcineva sau ca semnătura lui să fi fost contrafăcută și adăugată mult mai târziu. Acestea sunt, pe scurt, cele trei posibilități:

1. *Opera a fost proiectată și realizată de însuși Michelangelo.*
2. *Opera a fost proiectată de Michelangelo, dar realizată de altcineva.*
3. *Opera n-a fost nici proiectată, nici realizată de Michelangelo.*

Noi sperăm, bineînțeles, să găsim dovezi în favoarea primei variante.

Nici Condivi și nici Vasari, cei doi biografi ai săi, care l-au cunoscut personal, nu menționează acest micuț înger; singurul înger la care fac referire este cel sculptat special pentru altarul din Siena. În orice caz, într-o scrisoare trimisă tatălui său din Roma, pe 19 august 1497, Michelangelo relatează următoarele: „... Am cumpărat o bucată de marmură... O păstrez pentru mine și voi ciopli ceva pentru propria-mi desfătare." Mai demult, au fost experți care au crezut că această formă cioplită pentru propria-i desfătare era un amoraș. Acum însă, trebuie să luăm în calcul că e posibil să fi fost vorba despre un înger.

Dezbaterea în jurul Îngerului a devenit acum o chestiune de consens. Patru americani, doi britanici și un german, toți specializați în tehnica lui Michelangelo, au examinat până acum statuia. Momentan mai așteptăm alți doi specialiști de la Florența, din Italia. După ce aceștia vor fi examinat la rândul lor statuia, vom publica un rezumat al concluziilor acestora.

Apreciem enorm interesul de care ați dat dovadă și ne-ar face plăcere să ne destăinuiți și alte indicii, în măsura în care le descoperiți.

Al dumneavoastră,
Harold C. Lowery
Relații publice,
Muzeul Metropolitan de Artă

De la oficiul poștal, Claudia și Jamie s-au îndreptat spre gară și s-au așezat în sala de așteptare. Stăteau într-o tăcere desăvârșită. Dezamăgiți cât cuprinde. Claudia s-ar fi simțit mai bine dacă scrisoarea nu ar fi fost atât de politicoasă. O scrisoare răutăcioasă sau sarcastică te îndreptățește să fii supărat, dar ce-i de făcut atunci când primești o scrisoare în care ești respins politicos? Absolut nimic, poate doar să plângi. Ceea ce a și făcut.

Jamie a lăsat-o să plângă o vreme. Stătea acolo și se frichinea, numărând băncile din sala de așteptare. Ea continua să plângă, așa că Jamie s-a apucat să numere oamenii așezați pe bănci. Ea tot nu terminase, așa că Jamie a calculat media oamenilor per bancă. Când hohotele au încetat, i-a spus:

— Măcar am fost tratați ca niște adulți. Scrisoarea asta e plină de cuvinte mari.

— Mare scofală, a zis Claudia printre suspine. De unde să știe ei că *nu* suntem adulți?

Ea se chinuia să găsească un colțișor de șervețel nefolosit. Jamie i-a dat timp să-și tragă nasul de câteva ori, apoi a întrebat-o încet:

— Ce facem acum? Mergem acasă?

— Ce?! Să mergem acasă acum? Nici măcar nu avem hainele la noi. Și radioul tău e în cutia viorii. Ar însemna să ne întoarcem acasă cu mâna goală.

— Am putea să renunțăm la haine, și-așa sunt toate gri acum.

— Dar nici măcar n-am folosit radioul. Cum o să dăm ochii cu ai noștri? Fără radio și restul chestiilor. Așa, fără nimic la noi.

După o scurtă pauză a repetat:

— Fără nimic. Fără să fi realizat nimic.

— Am realizat ceva: ne-am distrat, a sugerat Jamie. Nu asta-ți doreai de la bun început, Claude? Eu asta am crezut că vrei.

Claudia a izbucnit iar într-un hohot de plâns.

— Dar asta era la-nceput, a suspinat ea.

— Ai zis că ne întoarcem acasă după ce aflăm adevărul despre *Înger*. Acum îl știm.

— Tocmai asta-i problema, a spus ea suspinând, din nou, n-am aflat nimic.

— Măcar știi că nu știi. La fel cum nu știu nici cei de la muzeu. Haide, a insistat el, o să fie amuzant să le povestim cum am locuit în muzeu. Cutia viorii poate fi dovada noastră. Îți dai seama că am locuit acolo o săptămână întreagă?

— Da, a oftat Claudia. Numai o săptămână. Mă simt de parcă m-aș fi aruncat într-un lac să salvez viața unui băiețel, dar ceea ce credeam eu că e un băiețel s-a dovedit a fi un buștean mare și ud. Halal eroină. S-a aruncat degeaba în lac.

A izbucnit iar în lacrimi.

— Îți cam place umezeala. Ai început aventura asta fugind de acasă. Confortabil. Iar alaltăieri te-ai hotărât că trebuie să devii și erou pe deasupra.

— Eroină. Și de unde era să știu că vreau să fiu eroină atunci când nu aveam habar că vreau să fiu eroină? Statuia mi-a dat o șansă... aproape mi-a dat o șansă. Trebuie să mai facem o descoperire.

— Asta trebuie să facă și cei din muzeu. Ce mare descoperire crezi că mai poți face tu, Claudia Kincaid, fetița fugită de-acasă? O înregistrare audio a lui Michelangelo, spunând: „Eu am sculptat-o"? Ei bine, hai să-ți spun ceva: Nu existau reportofoane acum 470 de ani.

— Știu asta. Dar, dacă am face o descoperire în adevăratul sens al cuvântului, aș ști *cum* să mă întorc înapoi în Greenwich.

— Iei trenul de New Haven, prostuțo. La fel ca la venire.

Jamie nu mai avea răbdare.

— Nu la asta mă refeream. Vreau să învăț cum să mă întorc în Greenwich diferită.

— Dacă vrei să fie diferit la întoarcere, poți să iei metroul până pe 125th Street și apoi să iei trenul.

— Nu am spus *diferit*, am spus *diferită*. Vreau să fiu schimbată. Eu, Claudia Kincaid, vreau să mă întorc schimbată. Așa cum te schimbi atunci când devii eroină.

— Claudia, îți spun eu ce-ai putea face schimbat...

— Diferit, l-a întrerupt Claudia.

— Mai lasă-mă, Claude. Fix la asta mă refeream. Ai putea să nu mai închei fiecare discuție cu observații legate de exprimare.

— O să-ncerc, a spus încet Claudia.

Jamie era surprins de atitudinea ei spășită, dar a continuat să fie sobru:

— Hai să vedem cum e cu descoperirea.

— Jamie, eu vreau să știu dacă Michelangelo a făcut statuia aia sau nu. N-aș ști să-ți spun de ce. Vreau doar să știu. M-ar ajuta o descoperire adevărată.

— Dacă nici specialiștii nu știu sigur, pe mine nu mă deranjează că nu știu. Hai să luăm biletele de întoarcere acasă.

Jamie s-a îndreptat spre ghișeul de bilete către New Haven. Claudia a rămas în urmă. Când și-a dat seama că sora lui nu-l urmează, Jamie s-a întors spre ea cu o nouă predică:

— Tu nu ești niciodată mulțumită, Claude. Dacă iei 10 pe linie, te întrebi de ce nu ai luat 10 cu felicitări. Începi cu fuga de-acasă și vrei să ajungi să le știi pe toate. Vrei să fii în același timp Ioana d'Arc, Clara Barton și Florence Nightingown.

— Nightingale, a oftat Claudia.

S-a ridicat și a luat-o agale în urma lui Jamie. Dar se simțea prea tristă ca să meargă acasă. Nu putea. Pur și simplu nu putea. Nu era bine.

Erau doar două ghișee pe care nu scria „Închis". Au așteptat puțin până când domnul din fața lor a cumpărat un abonament roșu, de navetist, la fel cu cel cu care veniseră ei în Manhattan.

Apoi Jamie i s-a adresat bărbatului din spatele ghișeului:

— Două bilete cu reducere până la...

— FARMINGTON, CONNECTICUT, a intervenit Claudia.

— Pentru Farmington, trebuie să mergeți până la Hartford și apoi să luați autobuzul, i-a spus vânzătorul.

Jamie a dat din cap și a spus:

— Numai o clipă, vă rog.

S-a îndepărtat de gemuleț, apucând-o pe Claudia de braț și trăgând-o deoparte.

— Doamna Basil E. Frankweiler, a spus Claudia în șoaptă.

— Ce-i cu ea?

— Locuiește în Farmington.

— Și ce dacă? În ziar scria că nu se mai poate vizita casa ei, a zis Jamie.

— Casa din New York nu se mai poate vizita. Chiar nu ești în stare să înțelegi nimic din ce citești?

— Dacă-mi mai vorbești așa, Claude, să știi că...

— Bine, Jamie. Ai dreptate. N-ar trebui să-ți vorbesc așa. Dar, te rog, hai să mergem la Farmington. Jamie, te rog. Nu vezi cât de mult îmi doresc să aflu adevărul despre *Înger*? Am o presimțire că doamna Frankweiler ne va primi și că ea știe adevărul.

— E prima oară când te aud spunând că ai o presimțire, Claude. Tu de obicei planifici totul.

— Ba da, am mai avut și altă dată presimțiri.

— Când?

— În noaptea în care au mutat statuia și eu am rămas la toaletă și nu m-am dat de gol. Atunci am avut o presimțire. Chiar dacă pe moment nu mi-am dat seama.

— Fie. Mergem la Farmington, a spus Jamie. S-a îndreptat hotărât spre ghișeu și a cumpărat două bilete până la Hartford.

În timp ce așteptau pe peronul douăzeci și șapte, Claudia i-a spus lui Jamie:

— Și pentru tine e prima oară.

— Ce anume? a întrebat el.

— Prima oară când cumperi ceva fără să întrebi mai întâi cât costă.

— Eh, sigur mi s-a mai întâmplat, a răspuns Jamie.

— Când? Dă-mi un exemplu.

— Nu-mi vine în minte nimic acum.

S-a mai gândit un minut și a spus:

— N-am fost un zgârciob toată viața, nu-i așa?

— Cel puțin de când te știu eu, a răspuns Claudia.

— Păi, mă știi de când mă știu eu însumi, a spus el, zâmbind.

— Da, i-a răspuns Claudia. Eram sora mai mare încă dinainte să te naști tu.

Au avut o călătorie plăcută. Cea mai mare parte a drumului a fost o noutate pentru ei. Când au ajuns în Hartford, Claudia se simțea mult mai bine decât de dimineață, după ce citise scrisoarea. Îi revenise încrederea în sine.

Gara din Hartford se află pe strada Farmington și Claudia s-a gândit că asta înseamnă că nu puteau fi departe de Farmington. De ce să ia autobuzul și să stea cu grija că ar putea rata stația? Fără să-l mai consulte pe Jamie, a făcut semn unui taxi, iar când acesta s-a oprit, s-a urcat. Jamie a urmat-o. Claudia i-a spus șoferului să-i ducă la casa doamnei Basil E. Frankweiler din Farmington, Connecticut. Apoi s-a relaxat. În sfârșit, mergea cu taxiul.

(Și astfel, Saxonberg, apar și eu în poveste. Claudia și Jamie Kincaid au venit să-mi ceară părerea în legătură cu *Îngerul.*)

9

Parcurseseră toată strada mea, aia lungă și lată de trei benzi!

— Crezi că asta-i strada doamnei Frankweiler? a întrebat Jamie.

— Nu-i nicio stradă, i-a răspuns șoferul. Totul e domeniul dumneaei. Ascultați la mine, cucoana asta e putred de bogată. De-abia din fața casei începe să semene cu ce-am numi o alee *obișnuită*.

Claudia și-a dat seama că taximetristul avea dreptate. Strada cu trei benzi cotește și se termină în fața casei mele. Jamie a privit casa și a spus:

— Un alt muzeu.

— Atunci o să ne simțim ca acasă, i-a răspuns Claudia.

Jamie a plătit taxiul. Claudia l-a tras de mânecă șoptindu-i:

— Dă-i bacșiș.

Jamie a ridicat din umeri și i-a dat niște bani taximetristului. Acesta a zâmbit, și-a scos pălăria, s-a înclinat și a spus:

— Să trăiți, domnule.

După ce mașina s-a îndepărtat, Claudia l-a întrebat:

— Cât i-ai dat?

— Tot ce mai aveam, a răspuns Jamie.

— Ce prostie din partea ta, a spus Claudia. Cum o să ne mai întoarcem?

Jamie a oftat:

— Păi, mai aveam șaptesprezece cenți, așa că n-a fost cine știe ce bacșiș. Oricum, nu ne ajungea să ne întoarcem. Suntem faliți. Ce părere ai despre asta, domnișoară căreia îi place să se plimbe cu taxiul?

— E destul de neplăcut, a bombănit ea. E bine să ai bani, îți dau o oarecare siguranță.

— Ei bine, Claude, tocmai am renunțat la siguranță în favoarea aventurii. Să purcedem, Lady Claudia.

— Nu mai poți să-mi spui Lady Claudia, acum suntem săraci lipiți.

Au urcat treptele joase și late care duc spre verandă. Jamie a sunat și Parks, valetul meu, i-a răspuns.

— Am dori s-o vedem pe doamna Basil E. Frankweiler, i-a spus Jamie.

— Cine să-i transmit că o caută?

Claudia și-a dres vocea:

— Claudia și James Kincaid.

— Aşteptaţi o clipă, vă rog.

Au fost lăsaţi să aştepte în sala de oaspeţi mai mult de „o clipă, vă rog", până la întoarcerea lui Parks.

— Doamna Frankweiler spune că nu vă cunoaşte.

— Dar ne-am dori mult să ne cunoască, a insistat Claudia.

— Care este scopul vizitei dumneavostră? i-a întrebat.

Parks pune întotdeauna această întrebare. Cei doi au avut un moment de ezitare. Jamie a fost cel care a găsit mai repede un răspuns:

— Vă rog să-i spuneţi doamnei Basil E. Frankweiler că dorim să aflăm mai multe despre Renaşterea italiană.

De data asta, Parks a revenit după zece minute.

— Urmaţi-mă, le-a cerut el. Doamna Frankweiler vă primeşte în biroul său.

Jamie i-a făcut Claudiei cu ochiul. Era convins că mă intrigase partea cu Renaşterea italiană.

L-au urmat pe Parks trecând prin sufragerie, atelier şi bibliotecă, încăperi pline de mobilă veche, covoare orientale şi candelabre masive, care par să păstreze un aer stătut. Dar într-o casă atât de veche ca a mea, te poţi aştepta ca totul să fie încărcat de timp, până şi aerul. După toate astea, au fost surprinşi când au intrat în biroul meu. Toată lumea e surprinsă când

intră aici. (Chiar tu, Saxonberg, mi-ai spus cândva că biroul meu aduce mai degrabă cu un laborator. De aceea numesc „cercetare" activitatea de aici.) Presupun că arată într-adevăr ca un laborator, așa decorat cu oțel, placaj, vinil și luminat de neoane. Trebuie să recunoști că are totuși un element caracteristic birourilor: de-a lungul pereților, sunt multe rânduri de sertare.

Când au intrat copiii, eu stăteam la o masă, îmbrăcată în halatul alb pe care-l port mereu în laborator și la gât cu acel colier baroc de perle.

— Claudia și James Kincaid, i-a anunțat Parks.

I-am lăsat să aștepte o vreme. Până să mă întorc înspre ei, Parks și-a dres vocea de cel puțin șase ori. (Saxonberg, cred că-ți dai seama că n-am pierdut vremea de când Parks le-a anunțat sosirea și până au ajuns în biroul meu. Am fost ocupată cu cercetările. Chiar atunci te-am și sunat. După reacție, nu și-ar fi dat nimeni seama că ești avocat. Foarte neplăcut!) Îi auzeam trepidând de nerăbdare. Numai purtarea aleasă a lui Parks i-a împiedicat să mă întrerupă. Se foiau, se scărpinau, James a lansat chiar două strănuturi foarte false, numai cât să-mi atragă atenția. Eu pot foarte ușor să ignor strănuturile false, așa că mi-am văzut de cercetările mele.

Cum nu-mi place să pierd vremea, atunci când m-am întors în cele din urmă înspre ei, am făcut-o cu o mișcare bruscă și i-am întrebat direct:

— Voi sunteți copiii care au dispărut din Greenwich acum o săptămână?

(Saxonberg, trebuie să recunoști că, atunci când e cazul, dau dovadă de o prezență scenică foarte rafinată.)

Se obișnuiseră să nu întrebe nimeni de ei și uitaseră de-a binelea că erau fugari. Le puteam citi uimirea pe chip. Arătau de parcă urma să le sară inima din piept.

— Bine, nu trebuie să-mi răspundeți, știu deja.

— De unde știți? m-a întrebat Jamie.

— Ați chemat poliția? m-a întrebat, în același timp, Claudia.

— Din ziare, i-am răspuns lui Jamie. Și nu, am zis către Claudia. Acuma, luați loc și vorbiți-mi despre Renașterea italiană.

Jamie a aruncat o privire la ziarele pe care le răsfoisem.

— Am apărut în ziar?

Părea încântat.

— Cu poze cu tot, am dat eu din cap.

— Pot să mă uit? N-am mai ieșit bine într-o poză de pe vremea când învățam să merg, a spus Claudia.

— Poftim.

Le-am întins mai multe ziare.

— Acum două zile erați pe pagina cinci în *Hartford*, pe a doua în *Stamford* și pe prima pagină în *Greenwich*.

— Pe prima pagină în *Greenwich*? a întrebat Claudia.

— Asta-i poza făcută la școală în clasa întâi! a exclamat Jamie. Vezi, îmi lipsea un dinte din față.

— Dumnezeule! Poza asta-i de acum trei ani. În ultimii doi ani mama nici n-a mai cumpărat pozele cu mine făcute la școală.

Claudia i-a arătat poza lui Jamie:

— Ți se pare că mai arăt așa?

— Gata! am spus eu. Acuma, ce voiați să-mi spuneți despre Renașterea italiană?

— În timp ce dumneavoastră trageți de timp, valetul o să cheme poliția? a întrebat Jamie.

— Nu, i-am răspuns. Și n-am de gând să vă dau garanții. Dacă discuția asta mai ține mult, o să mă plictisiți așa tare, că o să-i sun pe părinții voștri și o să anunț și poliția, numai să scap odată de voi. S-a înțeles, tinere?

— Da, a mormăit Jamie.

— Domnișoară?

Claudia a dat din cap. Amândoi și-au plecat privirea în pământ. Apoi l-am întrebat pe Jamie:

— Te-am speriat, tinere?

Jamie a ridicat privirea.

— Nu, doamnă. Sunt obișnuit cu lucruri înfricoșătoare. Și dumneavostră nu arătați chiar atât de rău.

— Nu arăt chiar atât de rău? Eu nu mă refeream la felul în care arăt.

De fapt, în ultima vreme, nu prea mă mai gândesc la asta. Am sunat din clopoțel ca să vină Parks. Când a venit, l-am rugat să-mi aducă o oglindă. Peste noi se lăsase tăcerea așteptând să se întoarcă Parks cu oglinda. Tăcerea s-a prelungit, cât timp eu îmi inspectam pe îndelete și cu atenție chipul în oglindă.

Chipul meu nu arată rău, numai că în ultimul timp mi se pare că nasul e mai mare, iar buza de sus pare că s-a lăsat peste cea de jos. Așa se întâmplă când îmbătrânești. Ca în cazul meu. Ar trebui să fac ceva cu părul, în afară de a-l pune pe Parks să mi-l tundă. De-acum e alb tot și arată ca un fir deșirat de nailon. Poate c-am să-mi fac timp și o să mi-l încrețesc, numai că urăsc saloanele de înfrumusețare.

— Mi-a mai crescut nasul. Ca a lui Pinocchio. Dar nu din același motiv. Sau nu neapărat doar din cauza asta, am spus, lăsând oglinda jos.

Claudia a rămas cu gura căscată de uimire, iar pe mine m-a pufnit râsul.

— Ah, te gândeai la același lucru? Nu contează. Niciodată nu mă admir mai jos de ochi. Așa, mă simt mereu frumoasă. Oglinzile sufletului, cum se zice.

Claudia a înaintat spre mine.

— Chiar aveți ochi frumoși. Parcă te-ai uita într-un caleidoscop – cum se mișcă punctele alea aurii înăuntru și reflectă lumina.

S-a apropiat mai mult de mine uitându-se insistent la fața mea. Nu mă simțeam prea în largul meu, așa că am întrerupt-o:

— Petreci mult timp uitându-te în oglindă, Claudia?

— Depinde.

— Ai vrea să te uiți acum?

— Nu, mulțumesc, a spus ea.

— Bine, atunci, să continuăm, am zis. Parks, te rog, du oglinda la locul ei. Să vorbim deci despre Renașterea italiană. James, tu n-ai mai deschis gura de când mi-ai spus că arăt înfricoșător. Vorbește.

— Vrem să știm adevărul despre statuie, s-a bâlbâit Jamie.

— Vorbește mai tare, băiete, i-am cerut. Ce statuie?

— Statuia de la Muzeul Metropolitan din New York. Din Manhattan. Cea care reprezintă un înger.

— Pe care ați vândut-o cu 225 de dolari, a completat Claudia.

M-am îndreptat către dosarele cu decupaje din ziare și am scos un dosar-plic, cel în care țin toate articolele despre licitație și despre achiziționarea statuii de către muzeu. Conține și articolul despre mulțimea care s-a înghesuit să vadă statuia.

— De ce-ați vândut-o? m-a întrebat Claudia, arătând cu degetul poza *Îngerului*.

— Pentru că nu-mi place să fac donații.

— Dacă aș avea o statuie așa încântătoare, n-aș vinde-o niciodată. Și nici n-aș dona-o. Aș prețui-o ca pe un membru al familiei, s-a lăudat Claudia.

— N-ar trebui să însemne prea mult, având în vedere prin ce trec părinții voștri din cauza voastră.

— Își fac griji pentru noi? a întrebat ea.

— Dacă nu ți-ai fi admirat atâta poza din ziar, ai fi avut timp să citești că aproape și-au ieșit din minți.

Claudia a roșit.

— Dar le-am trimis o scrisoare în care le-am spus să nu-și facă griji.

— Evident, scrisoarea ta nu a fost îndeajuns pentru ei. Toată lumea e îngrijorată.

— Le-am spus să nu-și facă griji, a repetat ea. Oricum, imediat după ce ne spuneți dacă Michelangelo a sculptat sau nu statuia, mergem acasă. E opera lui?

— Ăsta este secretul meu, am spus. Unde ați fost toată săptămâna?

— Ăsta e secretul nostru, a răspuns Claudia, mândră.

— Bravo! i-am felicitat.

Acum nu mai aveam nicio îndoială că-mi place de ei.

— Să mergem la masă.

În lumina aceea puternică, privindu-i cu atenție, erau cam neîngrijiți, prăfuiți și triști. I-am trimis să se spele și i-am dat indicații bucătarului să pregătească două porții în plus.

Parks l-a condus pe Jamie la una dintre băi și Hortense a condus-o pe Claudia la cealaltă. Claudia nu se mai bucurase demult de o baie. A durat o veșnicie până să iasă de acolo. A stat o groază de timp uitându-se în toate oglinzile. După ce și-a examinat cu atenție ochii, a hotărât că și ea era frumoasă. Dar gândul i-a rămas la frumoasa cadă din marmură neagră.

(Chiar și pentru o casă așa de elegantă cum e a mea, baia aceea este deosebit de mare. Toți pereții sunt din marmură neagră, cu excepția celui acoperit în întregime de oglinzi. Robinetele sunt din aur, iar capătul țevii are formă de cap de dragon. Cada pare o piscină din marmură neagră, scufundată în podea; trebuie să cobori două trepte ca să ajungi în ea.)

Nu-și dorea nimic mai mult decât să se scalde în așa o cadă. Și-a mai studiat puțin ochii, apoi s-a adresat imaginii din oglindă: „Este șansa ta, Lady Claudia. Haide, bagă-te înăuntru!" Și asta a și făcut. A deschis

robinetele și a început să se dezbrace, în timp ce cada se umplea cu apă.

Între timp, Jamie a trecut prin rutina spălatului. Adică se spălase pe mâini și pe dinți, dar nu se spălase și pe față. A ieșit din baie cu mult înaintea Claudiei și, nerăbdător, a început să bântuie prin camere, până a dat peste Hortense, pe care a întrebat-o pe unde mai umblă sora lui. Urmând indicațiile a ajuns în fața băii în care se spăla Claudia și de unde se auzea clipocitul apei. E nevoie de multă apă ca să umpli așa o cadă.

„Tentativă de sinucidere", s-a gândit el. „Vrea să se înece pentru că am fost descoperiți." A apăsat pe clanță, dar ușa era încuiată.

— Claudia, s-a întâmplat ceva? a urlat el.

— Nu, ies imediat, i-a răspuns ea.

— Ce durează atâta?

— Fac baie.

— Hai, lasă-mă, răspunse Jamie.

A continuat să cerceteze. Eu îi așteptam în sufragerie. Sunt obișnuită să mănânc la ore fixe și-mi era foame.

— Surioara mea cea țicnită face baie. Așa e ea. Se spală chiar și după ce se întoarce de la piscină. M-a obligat să mă spăl și în perioada cât am stat ascunși în Muzeul Metropolitan. Cred c-ar trebui să începem fără ea.

Am zâmbit.

— James, cred că tu ai început deja.

L-am chemat pe Parks, care a început să pună salata în farfurii.

— Și cum a reușit Claudia să facă baie în muzeu? am întrebat eu, pe un ton firesc.

— În fântâna arteziană. Apa era într-adevăr rece, dar nu m-a mai deranjat, când am găsit... Uuuh. Ooof. Am comis-o. Am spus secretul. Am comis-o.

A pus cotul pe masă sprijinindu-și capul în mâini. Apoi a dat ușor din cap.

— Câteodată sunt groaznic la ținut secrete. Să nu-i spuneți Claudiei că știți. Vă rog.

— Aș vrea să știu cum v-ați descurcat acolo.

Chiar *eram* curioasă, și știi cât de cuceritoare pot fi când vreau să obțin informații.

— Mai bine să vă spună Claudia. Ea a făcut planul. Eu am gestionat banii. Ea e cu ideile măreațe, dar și cu cheltuitul. Până azi ne-am descurcat binișor. Dar acum suntem falițI. Nu mai avem niciun cent ca să ne întoarcem în Greenwich.

— Puteți să mergeți pe jos sau să faceți autostopul.

— Claudia nici nu vrea să audă de așa ceva.

— Sau puteți să vă predați. Și atunci ori vă duc polițiștii acasă ori vin părinții voștri după voi.

— Poate că asta o să fie pe placul Claudiei, deși mă îndoiesc. Sunt sigur că nu va fi de-acord cu mersul pe jos.

— Am putea cădea la o înțelegere. Tu-mi dai niște informații și eu aranjez să ajungeți acasă.

Jamie a dat dezaprobator din cap.

— Trebuie să negociați cu Claudia. Singurele afaceri la care mă pricep implică bani, iar noi nu mai avem deloc bani.

— Chiar că ești sărac, dacă asta numești tu afacere.

Chipul lui Jamie s-a luminat dintr-odată.

— Nu vreți să jucăm cărți?

— Ce anume? am întrebat.

— Război.

— Presupun că trișezi.

— Mda, a spus el oftând.

— Poate că după masă o să joc.

— Putem să începem să mâncăm? a întrebat Jamie.

— Nu crezi că e nepoliticos?

— Ah, a răspuns el, când mi-e așa foame, nu prea îmi mai arde de asta.

— Măcar uneori ești sincer.

— Sunt sincer mereu, numai când joc cărți nu. Nu mă pot abține din trișat la cărți.

— Să mâncăm, am spus eu.

Eram nerăbdătoare, pentru că întotdeauna îmi face plăcere un joc bun de cărți, iar Jamie tocmai îmi promisese un astfel de joc.

Când aproape ne terminam supa, și-a făcut apariția și Claudia. Mi-am dat seama că s-a supărat că nu o așteptaserăm. Respecta peste măsură bunele maniere și se străduia să ne dăm seama că s-a supărat și să înțelegem de ce. Afișa un aer distant. Eu m-am făcut că nu bag de seamă. Jamie nu trebuia să se prefacă, el chiar nu băga de seamă.

— O să trec direct la felul doi, ne-a anunțat ea.

— Dar e bună, sigur nu vrei să guști? a spus Jamie.

— Nu, mulțumesc, a zis Claudia, cu aceeași degajare.

L-am chemat pe Parks, care a apărut cu un vas de argint.

— Ce-i aia? a întrebat-o Jamie.

— *Nouilles et fromage en casserole*, a răspuns Parks.

Răspunsul i-a trezit Claudiei interesul.

— Aș dori și eu. Pare ceva deosebit.

Parks a servit-o. Claudia s-a uitat în farfurie și, ridicând privirea spre mine, a comentat:

— Dar sunt doar macaroane cu brânză.

— Vezi, în spatele aparențelor pompoase sunt o femeie obișnuită.

Claudia a pufnit în râs. Am râs cu toții și ne-am bucurat de mâncare. Am întrebat-o pe Claudia ce-ar vrea să facă în timp ce Jamie și cu mine jucăm cărți. A spus că o să ne urmărească jocul și o să se gândească.

— La ce o să te gândești?

— La un plan de întoarcere acasă.

— Sună-ți părinții, i-am sugerat eu. Vor veni să vă ia.

— Ah, e complicat să le explic la telefon. O să se panicheze.

Am rămas înmărmurită.

— Nu crezi că s-au panicat deja suficient?

— Nu prea m-am gândit serios la asta. M-a preocupat atât de mult Michelangelo și tot ce trebuia să facem ca să nu fim descoperiți. Numai dacă mi-ați spune adevărul despre autorul statuii aș simți că mă pot întoarce din nou acasă.

— De ce ar schimba asta lucrurile?

— Păi ar... pentru că...

— Pentru că ți-ai dat seama că fuga de-acasă nu a schimbat nimic semnificativ? Ai rămas aceeași Claudia din Greenwich care plănuiește totul și căreia-i place să fie curată și ordonată?

— Cred că aveți dreptate, a spus ea, cu voce stinsă.

— Și atunci de ce ai mai fugit de-acasă?

Cuvintele îi ieșeau greu pe gură; dura mult până își punea gândurile în cuvinte.

— Mi-a venit ideea asta pentru că eram supărată pe părinți. Așa mi-a venit ideea. Apoi am început să fac planuri. Trebuia să mă gândesc la toate și m-am gândit o grămadă. Nu-i așa, Jamie?

I-a aruncat o privire fratelui ei, care a dat din cap aprobator.

— Mi-a plăcut să plănuiesc totul, fără să știe nimeni nimic. Mă pricep la planuri.

— Și cu cât plănuiai mai mult, cu atât mai mult te simțeai ca și cum ai trăi acasă și totuși departe de casă, am completat eu.

— Așa e, a spus ea. Dar, cumva, ne-a plăcut să fim departe de casă.

(Te rog să observi că are mare grijă să nu-mi divulge unde au stat. Nu eram pregătită să forțez încă nota. Simțeam că trebuie s-o ajut. Nu râde citind aceste rânduri, Saxonberg; încă mai sunt capabilă de compasiune.)

— Ce ți-a plăcut cel mai mult în a fi departe de casă?

Jamie a fost primul care a răspuns:

— Lipsa unui program.

Claudia devenise nerăbdătoare.

— Dar, Jamie, am avut un program fix. Într-un fel. Cel mai bun program pe care l-am putut face în aceste condiții. Nu *asta* a fost partea cea mai distractivă a fugii de-acasă.

— Dar care a fost pentru tine partea cea mai distractivă, Claudia?

— În primul rând, că trebuia să ne ascundem. Să nu fim descoperiți. Și după ce asta a devenit ceva obișnuit,

a apărut *Îngerul*. Cumva, *Îngerul* a devenit mai important decât fuga în sine.

— Și cum a apărut *Îngerul* în aventura voastră?

— Nu vă spun, a răspuns Claudia.

— De ce nu? am întrebat-o, cu o mină serioasă.

— Pentru că asta ar însemna să vă spun deja multe alte lucruri.

— Cum ar fi să-mi spui unde ați stat toată săptămâna?

— Poate, a răspuns ea, cu dezinvoltură.

— Și de ce nu vrei să-mi spui?

— V-am spus și înainte, ăsta e secretul *nostru*.

— Oho! Nu vrei să-ți pierzi arma secretă, m-am dat eu mare. De-asta nu vrei să-mi spui unde ați fost?

— Într-un fel, da, a spus ea. Cred că celălalt motiv e că, dacă spun cuiva, sunt sigură că se va sfârși totul. Și nu vreau să se termine până nu simt că am avut parte de suficientă aventură.

— Aventura s-a terminat. Toate se termină și niciodată nu e destul. În afară de ce duci mai departe cu tine. E ca atunci când mergi în vacanță. Unii oameni își petrec întreaga vacanță făcând fotografii, astfel încât la întoarcerea acasă să le poată dovedi prietenilor cât de bine s-au simțit. N-au timp să se bucure de vacanță și să ia cu ei acasă senzația aceea.

— Ei, bine, n-aș prea vrea să vă spun unde am stat.

— Știu, i-am răspuns.

Claudia m-a privit nedumerită:

— Știți că nu vreau să vă spun sau știți unde am stat? La ce vă referiți?

— La ambele, i-am răspuns pe un ton calm, continuând să mănânc *nouilles et fromage en casserole*.

Claudia l-a privit fix pe Jamie. Acesta se ascunsese în scaun și-și acoperise fața cu un șervețel. Claudia a sărit din scaun smulgându-i șervețelul de pe față. În locul șervețelului, Jamie și-a acoperit fața cu mâinile.

— Mi-a scăpat, Claude, mi-a scăpat.

Vocea lui Jamie nu se auzea prea bine din cauza mâinilor care-i astupau gura.

— Jamie! Jamie! Era tot ce mai aveam. Tot ce aveam împreună. Singurul lucru care ne mai rămăsese.

— Pur și simplu am uitat, Claude. N-am mai vorbit de o grămadă de vreme cu altcineva în afară de tine.

— Nu trebuia să-i spui. Doar m-ai auzit când i-am spus că ăsta e secretul nostru. De două ori chiar. Acum am pierdut totul. Cum o să mai scot informația de la ea? Trebuia să dai tu din gură. Gură spartă ce ești!

— Așa se aprinde ea câteodată, a spus Jamie privindu-mă ca și cum ar fi vrut să intervin.

— Claudia, am spus, ia loc.

M-a ascultat. Am continuat:

— N-ați pierdut totul. Sunt dispusă să fac un târg cu voi. Cu amândoi. În primul rând, nu mai vorbiți despre mine folosind pronumele „ea". Sunt doamna Basil E. Frankweiler. Și apoi, dacă-mi dați toate detaliile fugii voastre de-acasă, dacă-mi povestiți totul – totul – vă ajut să vă întoarceți acasă. Am să-l rog pe Sheldon, șoferul meu, să vă ducă el cu mașina.

— Nu, a dat Claudia din cap.

— E un Rolls Royce, Claudia. Și un șofer. E o ofertă bună, am tachinat-o eu.

— Ce zici, Claude? E mai bine decât să mergem pe jos, a spus Jamie.

Claudia a mijit ochii stând cu brațele încrucișate.

— Nu e de-ajuns. Eu vreau să știu adevărul despre *Înger*.

Mă bucuram că n-am de-a face cu un copil naiv. Îi admiram istețimea, dar, mai mult, îmi doream s-o ajut să-și dea seama de importanța aventurii pe care o trăise. Ea continua s-o considere un târg: apreciere, în schimbul informațiilor. În orice caz, Claudia înainta încet-încet în lumea adulților. Și m-am gândit să-i dau un mic avânt.

— Claudia, James, urmați-mă.

Am trecut mergând unul în spatele celuilalt prin mai multe încăperi, până în biroul meu. Pentru o

clipă, am avut impresia că sunt în fruntea unui joc de-a *urmează-ți căpitanul.*

Jamie m-a prins din urmă și mi-a spus:

— Mergeți foarte repede pentru o doamnă în vârstă.

Claudia l-a prins din urmă pe Jamie și i-a tras una.

Când am ajuns în biroul meu, le-am cerut să ia loc.

— Vedeți sertarele care împânzesc pereții? am întrebat, arătând cu degetul peretele dinspre miazăzi.

— Acolo-mi păstrez secretele. Într-unul este secretul *Îngerului* lui Michelangelo. Ca parte a înțelegerii, am să vă împărtășesc acest secret. Dar, cum informația pe care o dețin e mai valoroasă decât a voastră, trebuie să porniți cu un dezavantaj. Dezavantajul este că trebuie să găsiți singuri dosarul secret și aveți la dispoziție o oră pentru a o face.

M-am îndreptat spre ieșire, dar mi-am amintit ceva:

— Și nu vreau să-mi găsesc dosarele răvășite sau în altă ordine decât le-am lăsat. Sunt puse într-o ordine anume, pe care o cunosc doar eu. Dacă le împrăștiați, n-o să mai pot găsi nimic. Și atunci înțelegerea noastră cade.

Am ieșit râzând din cameră și i-am lăsat singuri. M-am strecurat tiptil în garderoba de alături, de unde îi puteam vedea și auzi.

Jamie s-a ridicat imediat și a început să deschidă din sertare.

— Oprește-te! a strigat Claudia la el.

El a ascultat-o.

— Ce s-a întâmplat, Claude? N-avem decât o oră la dispoziție.

— Cinci minute de strategie fac cât un sfert de oră de căutat aiurea. Dă-mi repede creionul și caietul de pe masa aia.

Jamie a fugit să i le aducă. Claudia a început imediat să facă o listă.

— Uite ce-o să căutăm. Eu iau numerele impare, tu le iei pe cele pare.

— Le vreau eu pe cele impare.

— Dumnezeule, Jamie, ia-le tu pe alea impare atunci.

Iată lista făcută de Claudia:

1. Michelangelo
2. Bunonarroti
3. Înger
4. Galeriile Parke Bernet
5. Muzeul Metropolitan de Artă
6. Renașterea italiană
7. Licitații
8. Sculptor
9. Marmură
10. Florența, Italia
11. Roma, Italia

Jamie și-a aruncat privirea pe listă.

— M-am răzgândit. Le iau pe cele pare. Sunt cu un sertar mai puțin.

— Și mai ziceai că pierdem vremea! a țipat Claudia. Ia-le pe cele pare atunci, dar treci odată la treabă!

S-au apucat imediat de lucru. O dată sau de două ori, Claudia i-a atras atenția lui Jamie să nu strice ordinea documentelor. Au epuizat repede lista de numere pare și impare. Existau dosare pe toate temele de pe listă, dar, după ce le-au cercetat, n-au găsit niciun indiciu despre *Înger*. Claudia era foarte tristă. S-a uitat la ceas. Mai aveau șase minute.

— Gândește-te, Jamie, gândește-te. Ce altceva am mai putea căuta?

Jamie a mijit ochii, semn că face eforturi de gândire.

— Caută-l pe la sub...

— Ce fel de limbaj e ăsta? Caută-l *pe la sub*...

— Blablabla, Claude. De ce te iei mereu de gram...

— Blablabla, blablabla! Asta e, Jamie! A cumpărat statuia din Bologna, Italia. Așa scria în ziar. Caută Bologna.

Au alergat înapoi la sertare și au scos un dosar plin de documente și tot felul de alte hârtii. Era etichetat: BOLOGNA, ITALIA. Știură încă dinainte de a-l deschide că era dosarul căutat. Și eu știam. Descoperiseră dosarul în care era închis secretul.

Claudia nu se mai grăbea; s-a îndreptat încet spre o masă, a așezat dosarul cu grijă, și-a aranjat fusta înainte să se așeze și luă loc pe un scaun. Jamie țopăia.

— Grăbește-te, Claude. Aproape a expirat timpul.

Claudia nu putea fi grăbită. A deschis cu grijă dosarul, speriată parcă de ce-ar putea găsi înăuntru. Dovada era prinsă într-o ramă de sticlă de mărimea unei coli A4. Era de fapt o foaie foarte specială și foarte veche. Pe o parte era scrisă o poezie, un sonet. Cum era în italiană, nici Claudia, nici Jamie nu-l puteau descifra. Dar au observat scrisul alungit și caligrafic, o operă de artă în sine. Era și o semnătură: Michelangelo. Ceea ce se găsea pe verso nu avea nevoie de traducere. Acolo, printre schițe de brațe și torsouri, era un desen reprezentând ceva cunoscut: *Îngerul*. Era începutul unui gând care avea să devină un mister pentru muzeologi 470 de ani mai târziu. Acolo, pe bucățica aceea veche de hârtie, căpătase formă ideea transmisă de gândul lui Michelangelo mâinii sale.

Claudia a privit schița până când imaginea s-a încețoșat. Plângea. La început nu a spus nimic. A rămas nemișcată pe scaun, ținând în brațe rama de sticlă și clătinând din cap, în timp ce lacrimile i se scurgeau încet pe obraz. Când în sfârșit a reușit să vorbească, vocea îi suna ca o șoaptă, aceeași voce pe care o avea și în biserică.

— Jamie, îți dai seama, Michelangelo însuși a atins asta, acum patru sute de ani.

Jamie se uita prin celelalte documente.

— Pun pariu că n-a atins sticla, a spus el. Crezi că are amprentele lui pe ea?

Dar n-a mai așteptat răspunsul și a sărit cu o nouă întrebare:

— Ce crezi că sunt restul hârtiilor de aici?

— Sunt însemnările mele despre *Înger*, am răspuns eu, ieșind din ascunzătoare. De fapt, l-a sculptat la Roma. L-am catalogat la litera „B", de la Bologna, ca să fie mai greu de găsit.

Amândoi mă priveau uimiți. La fel cum uitaseră de grabă, uitaseră și de mine. Descoperirea unui secret poate face ca orice altceva să pară lipsit de importanță. Claudia nu spunea nimic, nimic, nimic. Continua să strângă la piept desenul și să se legene cu scaunul înainte și-napoi. Părea în transă. Jamie și cu mine am continuat s-o fixăm cu privirea, până când a simțit cele două perechi de ochi ațintite asupra ei ca patru raze de laser. S-a uitat la noi și ne-a zâmbit.

— Michelangelo chiar a sculptat statuia, nu-i așa, doamnă Frankweiler?

— Bineînțeles. Știu asta de mult timp, de când am găsit această schiță.

— Unde ați găsit-o? a întrebat Jamie.

— Păi, după război...

— Care război? m-a întrerupt Jamie.

— Al Doilea Război Mondial, tu la ce război credeai că mă refer? La Revoluția americană?

— Sunteți așa bătrână? a întrebat Jamie.

— N-am de gând să răspund la o astfel de întrebare.

— Ssst, Jamie, las-o să ne povestească, a spus Claudia.

Dar nici ea nu se putea abține. Se grăbea să găsească o explicație:

— Pun pariu că ați ajutat vreun nobil italian bogat sau vreun descendent de-al lui Michelangelo să evadeze, iar el, pentru a-și arăta recunoștința fără margini, v-a oferit această schiță.

— E și asta o explicație, dar nu cea corectă. A existat un nobil italian bogat. Pe asta ai nimerit-o.

— Și v-a vândut-o? a întrebat Jamie.

Claudia s-a grăbit din nou să găsească o explicație.

— Avea o fată foarte frumoasă care avea nevoie urgent de o operație și dumneavostră...

— Psst, Claudia, a întrerupt-o Jamie.

Apoi m-a întrebat pe mine:

— De ce v-a dat-o dumneavoastră?

— Pentru că era un jucător de poker foarte, foarte netalentat. Iar eu mă pricep foarte bine la jocul ăsta.

— Ați câștigat-o la cărți?

În ochii lui Jamie se citea admirația.

— Da.

— Ați trișat? a întrebat el.

— Jamie, când e o miză mare în joc, nu trișez. Mă consider prea bună pentru asta.

Jamie a continuat:

— De ce nu vindeți schița? Ați lua bani buni pe ea. Având în vedere că are legătură cu statuia și așa mai departe.

— Pentru mine, e mai important să am un secret decât să am bani, i-am spus eu.

Știam că măcar Claudia mă înțelege. Jamie părea derutat.

— Vă mulțumim că ne-ați împărtășit secretul, a șoptit Claudia.

— Și de unde știți că o să vă păstrăm secretul? a întrebat Jamie.

— Măi, măi, un băiețel care trișează la cărți ar trebui să știe singur răspunsul.

Pe fața lui Jamie a apărut un rânjet mare:

— Mită! a exclamat el. O să ne mituiți. Așa da! Spuneți-mi. Sunt gata. Care-i târgu'?

Am început să râd.

— Uite care-i târgul: voi îmi povestiți în detaliu fuga voastră de-acasă și eu vă dau schița.

Jamie a căscat gura:

— Asta nu sună a mită. Nu pare genul de târg pe care l-ați face dumneavoastră, doamnă Frankweiler. Sunteți prea isteață. De unde știți că n-o să-mi scape porumbelul, așa cum s-a întâmplat cu celălalt secret, despre muzeu?

Băiatul ăsta mă distra teribil.

— Ai dreptate, Jamie, sunt prea isteață. Am eu metoda mea să vă fac să nu ziceți nimic.

— Cum așa?

— N-am să vă dau schița pe loc. O să v-o las moștenire prin testament. Voi o să păstrați secretul; dacă nu, vă exclud din testament. Și vei pierde toți banii ăia. Chiar tu ai spus că schița valorează bani buni. Așa că o să păstrezi cu grijă secretul. Iar Claudia îl va păstra din alt motiv, din același motiv ca și mine.

— Și care e acest motiv?

— Pur și simplu de dragul de a avea un secret. Îi va permite să se întoarcă în Greenwich *schimbată*.

Claudia s-a uitat la Jamie și a dat aprobator din cap. Rezonase la ceva din ce tocmai spusesem. Am continuat:

— Ceea ce-și dorea ea de fapt era să se întoarcă acasă cu un secret. *Îngerul* ascundea un secret și asta a făcut-o să se simtă importantă. Pe Claudia n-o atrage aventura. Îi plac prea mult băile calde și confortul. Secretele sunt genul de aventură de care are ea nevoie. Secretele

nu sunt periculoase și te și schimbă mult. Pe interior, acolo unde contează cu adevărat. Eu de la voi nu o să obțin un secret propriu-zis, ci doar niște detalii. Eu colecționez tot felul de alte lucruri, pe lângă obiecte de artă, am spus eu, arătând cu degetul la dosarele mele.

— Dacă toate acele documente conțin secrete și dacă secretele te schimbă pe interior, atunci dumneavoastră, doamnă Frankweiler, trebuie să aveți cel mai încâlcit și mai divers interior din câte am văzut eu vreodată. Sau din câte a văzut vreodată un doctor.

Am râs forțat.

— În dosarele mele sunt secrete adunate într-o viață. Dar sunt și o mulțime de articole decupate din ziare. Prostii. E un balamuc. La fel se întâmplă și cu colecția mea de artă. Iar acum, voi o să-mi povestiți în detaliu fuga voastră de-acasă și eu o s-o adaug la dosarele mele.

La Jamie, entuziasmul se revărsa în zâmbete și țopăieli, pe când la Claudia curgea lin. Îmi dădeam seama că până și ea era puțin surprinsă. Știa că va găsi un răspuns rezolvând misterul *Îngerului*, dar se așteptase la un bubuit răsunător, nu la o cufundare liniștită. Bineînțeles că secretele te schimbă. De-asta îi plăcuse așa mult să pună la punct fuga, pentru că era ceva secret. Și viața în muzeu fusese un secret. Dar nu era nimic permanent; totul trebuie să aibă un sfârșit. Cu *Îngerul* nu

era așa. Secretul *Îngerului* putea s-o însoțească douăzeci de ani de-acum înainte, la fel cum mă însoțise pe mine. Acum nu mai era nevoie să apară acasă jucând rolul eroinei... decât în propriii ochi. Și învățase un lucru nou despre secrete.

Se vedea că e fericită. Fericirea apare atunci când entuziasmul se astâmpără, însă întotdeauna va mai rămâne un colțișor agitat. Claudia ar fi putut păstra pentru sine îndoielile, dar era un copil sincer și cinstit.

— Doamnă Frankweiler, a spus ea, înghițind în sec, îmi place foarte mult schița. Serios. O ador, pur și simplu o ador. Dar nu credeți că ar trebui să ajungă la muzeu? Cei de-acolo se dau de ceasul morții să afle dacă statuia e sau nu autentică.

— Aiurea! Ți s-a trezit acuma conștiința. În schimb, vreau să v-o dau vouă. Dacă tu și Jamie veți vrea să o dăruiți Muzeului după ce o moșteniți, nu aveți decât. Cei de la Muzeu nu au ce căuta pe-aici. Dacă aș putea să-i împiedic să mai calce vreodată prin Connecticut, aș face-o. Cât trăiesc eu, nu vreau să cadă în mâinile lor.

Claudia și-a șters fruntea cu mâneca puloverului și a întrebat:

— Dar de ce nu?

— M-am gândit o vreme la asta. De ce nu? Pentru că ar începe să cerceteze autenticitatea schiței. Vor aduce somități de prin toată lumea. Vor analiza cerneala. Și

hârtia. Vor cerceta toate însemnările și desenele sale și le vor compara, iar și iar. Pe scurt, vor face din asta o știință. Unii vor spune „da". Alții vor spune „nu". Savanții vor dezbate problema. Vor cere părerea tuturor cunoscătorilor și probabil că majoritatea vor cădea de acord că atât schița, cât și statuia, sunt operele lui Michelangelo. Cel puțin, la această concluzie ar trebui să ajungă. Dar unii, mai încăpățânați, nu vor fi de acord, și, prin urmare, statuia și desenul vor apărea în albume cu un mare semn de întrebare. Specialiștii nu cred în coincidențe la fel de mult ca mine și nu vreau să pună la îndoială ceva în care eu am crezut întotdeauna, un lucru de care am fost de fapt sigură timp de douăzeci de ani.

Claudia a căscat ochii mari.

— Dar, doamnă Frankweiler, dacă există o urmă de îndoială că fie statuia, fie schița ar fi falsuri, n-ați vrea să aflați adevărul? N-ați vrea să eliminați orice îndoială?

— Nu, am răspuns eu, sec.

— De ce nu?

— Pentru că am optzeci și doi de ani. De-aia. Vezi, Jamie, mi se întâmplă și mie să mai scap porumbelul. Tocmai ți-am spus vârsta mea.

Jamie s-a uitat la sora lui și a întrebat:

— Ce importanță are, Claude?

Claudia a ridicat din umeri.

— Îți spun eu ce importanță are, am zis. Eu sunt mulțumită de rezultatul cercetărilor mele. Nu am niciun chef să mai aflu ceva nou despre asta.

— Dar, doamnă Frankweiler, a spus Claudia, ar trebui să vreți să aflați în fiecare zi ceva nou. Noi am făcut asta cât am locuit în muzeu.

— Nu, i-am răspuns, nu sunt de acord. Normal că trebuie să înveți, și-n unele zile e nevoie să înveți o grămadă. Dar îți mai trebuie și zile în care să permiți ca ce-ai acumulat să dospească în tine, până se încheagă și simți ceva diferit înăuntru. Dacă nu-ți acorzi timp pentru asta, atunci doar aduni fapte și acestea încep să fiarbă înăuntrul tău. Vei obține doar zgomot, fără să simți nimic. E superficial.

Cei doi copii tăceau, așa că am continuat:

— Eu am adunat o mulțime de fapte despre Michelangelo și despre *Înger*. Și le-am lăsat să dospească multă vreme. Acum simt că știu și asta e suficient. Dar există un lucru nou pe care aș vrea să-l experimentez. Nu să-l știu, să-l experimentez. Dar asta e imposibil.

— Nimic nu e imposibil, a spus Claudia.

Replica ei părea rostită de o actriță mediocră într-un spectacol mediocru: nu părea autentică.

— Claudia, i-am spus răbdătoare, când ajungi la optzeci și doi de ani, nu mai simți nevoia să înveți ceva nou în fiecare zi și știi că unele lucruri sunt imposibile.

— Ce-ați vrea, dar vă e imposibil să experimentați? a întrebat Jamie.

— În acest moment, aș vrea să știu cum se simte mama voastră.

— Ne tot spuneți că mama e disperată. De ce ați vrea să fiți disperată?

Pe asta a scos-o Claudia. Acum vorbea ca adevărata Claudia Kincaid.

— Mi-ar plăcea să trăiesc această experiență pentru că face parte dintr-o experiență mai vastă pe care mi-o doresc.

— Adică ați vrea să fiți mamă? a întrebat Claudia.

Jamie s-a aplecat înspre urechea Claudiei și i-a șopti în cea mai puternică și mai plină de precipitații șoaptă pe care mi-a fost dat s-o aud:

— Normal că asta e imposibil. Soțul ei e mort. Nu poți să fii mamă dacă nu ai soț.

Claudia i-a dat un bobârnac:

— Să nu mai spui niciodată despre cineva că e „mort"; faci oamenii să se simtă prost. Spune și tu „decedat" sau „trecut în lumea de dincolo".

— Copii, haideți, să lăsăm dosarul. Trebuie să-mi povestiți aventura voastră în cele mai mici detalii. Tot, tot, tot. Ce-ați gândit, ce-ați spus și cum ați reușit să duceți la bun sfârșit așa o escapadă nebunească.

10

I-am ținut pe copii treji, povestind până târziu în noapte. Am jucat război cu Jamie, iar Claudia m-a lăsat să înregistrez povestirea ei pe reportofon. Jamie s-a ales cu doi ași și cu douăsprezece cărți în plus față de mine; jocul m-a costat treizeci și patru de cenți. Tot nu mi-am dat seama cum procedează. Era pachetul meu de cărți, dar eram distrasă de povestirea Claudiei și o tot întrerupeam cu întrebări. Apoi a urmat telefonul părinților. Știam că o să le spui, Saxonberg. Știam eu! Ce figură ești și tu: o inimă mare, de piatră. Tot ce-am reușit a fost să-i conving să rămână acasă și să mă lase pe mine să le aduc odraslele a doua zi dimineață. Doamna Kincaid mă tot întreba dacă au vânătăi sau julituri. Cred că citise prin ziare prea multe articole despre copii dispăruți. Acum înțelegi de ce-am insistat să rămână la mine peste noapte. Voiam să-și țină partea lor din învoială și aveam nevoie de informații. În plus,

le promisesem o plimbare cu Roll-Royce-ul, iar eu nu mă zgârcesc niciodată când vine vorba de mize mari.

Când a venit rândul lui Jamie să-și înregistreze povestea, credeam că nu va fi chip să-l fac să nu se mai joace cu butoanele. Îi plăcea să se audă spunând ceva și apoi să șteargă. Până la urmă, l-am mustrat:

— Nu ești Sir Lawrence Olivier în rolul lui Hamlet, serios acuma. Nu vreau de la tine decât să-mi povestești întâmplările și ce-ai simțit, nu să faci o interpretare artistică.

— Vreți să fiu cât mai precis, nu?

— Da, dar vreau și să termini povestirea.

Claudia m-a rugat să-i fac turul casei cât timp se înregistrează Jamie. Îmi cerea informații despre tot ce vedea. Am luat liftul până la etajul trei și apoi am luat fiecare cameră la rând. Nu mai vizitasem întreaga casă de multă vreme, așa că turul mi-a făcut plăcere. Claudia mi-a povestit și programul ei de acasă. Când am ajuns în baia cu cadă de marmură neagră, mi-a mărturisit că făcuse o baie mai devreme. Am lăsat-o să-și aleagă dormitorul în care avea să doarmă.

Dis-de-dimineață l-am trimis pe Sheldon să-i ducă acasă. Ca să te amuzi un pic, Saxonberg, anexez o copie a relatării lui Sheldon – cred că ai poftă să râzi nițel.

„Doamnă, în primele cinci minute ale călătoriei, băiatul a apăsat pe toate butoanele de reglat scaunul

din spate. I-am dus cu Rolls-Royce-ul, așa cum mi-ați cerut. A apăsat pe unele butoane de cel puțin douăsprezece ori, la celelalte pe la cinci am pierdut numărătoarea. Cred că avea impresia că butoanele din bord sunt un fel de mașină de scris, sau pian, sau calculator. Fără să-și dea seama, a apăsat pe butonul care pornește intercomul și a uitat apoi să-l mai închidă. Am auzit tot ce-au vorbit; ei credeau că sunt protejați de geamul de sticlă care mă desparte de partea din spate a mașinii. Cât timp el a încercat butoanele, fata nu spunea nimic. Le-a încercat pe toate.

În cele din urmă, fata i-a spus:

— De ce crezi c-a vândut *Îngerul*? De ce nu l-a donat pur și simplu?

— Pentru că e zgârcită, de-aia. A spus-o chiar ea, a răspuns băiatul.

— Nu ăsta-i motivul. Dacă ar fi zgârcită, n-ar fi vândut-o niciodată cu 225 de dolari.

Slavă Domnului că fata i-a captat atenția. N-a mai apăsat pe butoane. N-a uitat numai să oprească intercomul, dar a lăsat să meargă și ștergătoarele de pe geamul din spate. Trebuie să adaug, doamnă, că nu ploua.

— Păi, vezi că ești fraieră? A vândut statuia la o licitație. Trebuia s-o dea cui oferea prețul cel mai mare. Nimeni nu a licitat peste 225 de dolari. E foarte simplu.

— N-a vândut-o pentru bani, i-a răspuns fata. Ar fi arătat dovezile dacă voia cu adevărat să obțină un preț mare. A vândut-o ca să se distreze. De dragul aventurii.

— Poate că nu mai avea unde s-o țină.

— În casa aia ca un muzeu? Știi cât loc e la etaj... oho! Jamie, statuia are doar șaizeci de centimetri înălțime. Ar fi putut s-o pună în orice colț al casei.

— Dar *tu* de ce crezi c-a vândut-o?

Fata s-a gândit un minut. (Eu trăgeam nădejde că-i va răspunde repede, până nu începe din nou să se joace cu butoanele.)

— Pentru că nu e amuzant să ții un secret multă vreme și nimeni să nu știe nimic despre asta. Și, chiar dacă nu vrei să-ți știe nimeni secretul, vrei ca măcar să afle că ai un secret.

L-am văzut pe băiat în oglinda retrovizoare rămânând fără glas. S-a uitat la fată și a spus:

— Știi ce, Claude, o să strâng bani și o s-o vizitez din nou pe doamna Frankweiler.

Și, după o pauză lungă:

— Am uitat să-i spun ceva legat de fuga noastră de acasă.

Fata tăcea.

— Vrei să vii cu mine, Claude? Și nu spunem nimănui.

— Cât ai câștigat aseară? a întrebat fata.

— Numai treizeci și patru de cenți. E mult mai pricepută ca Bruce.

— Poate că mi-au venit deja cei douăzeci și cinci de cenți de la ambalajele de cereale trimise. În total, ar face cincizeci și nouă.

Fata a tăcut câteva secunde și apoi a întrebat:

— Crezi că vorbea serios când ne-a spus că și-ar dori să fie mamă?

Băiatul a ridicat din umeri.

— Hai să-i facem câte o vizită de fiecare dată când reușim să strângem suficienți bani. Nu spunem nimănui. Și dormim la ea. Mama și tata vor ști că mergem la bowling sau ceva de genul ăsta și facem o excursie cu trenul.

— Hai s-o adoptăm, a sugerat fata. Devenim într-un fel copiii ei.

— E prea bătrână ca să ne fie mamă, a spus-o chiar ea. În plus, avem deja o mamă.

— Atunci o să ne fie bunică, din moment ce oricum ale noastre au murit.

— Nici măcar ea nu va ști secretul ăsta. Va fi prima femeie din lume care a devenit bunică fără să fi fost mamă înainte.

Am oprit mașina la adresa pe care mi-ați lăsat-o. Transperantele erau ridicate și am văzut un bărbat chipeș și o doamnă tânără uitându-se pe geam. Mi s-a

părut că-l văd și pe domnul Saxonberg al nostru. Băiatul a deschis portiera înainte să opresc mașina de tot. E foarte periculos ce-a făcut. Un copil și mai mic, tot băiat, a ieșit în fugă din casă înaintea celorlalți. Când porneam mașina, ăsta micu' a spus:

— Frățioare! Ce mașină. Hei, Claude, o să fiu *sponsabilitatea* ta tot restul...

Doamnă, copiii au uitat să-mi mulțumească."

Ei, Saxonberg, de asta le las statuia și schița Claudiei și lui Jamie Kincaid, cei doi nepoți dispăruți ai tăi, despre care-ți făceai atâtea griji. Și cum vor să le fiu bunică, iar tu le ești deja bunic, asta ne face... eh, nici nu vreau să mă gândesc la asta. Nu ești un jucător de poker suficient de bun.

Refă-mi testamentul și adaugă o clauză prin care să le las lor moștenire schița aceea. Mai pune și o clauză legată de patul la care am făcut referire mai devreme. Cred că ar trebui să-l donez Muzeului Metropolitan. Tot nu-mi place să fac donații. După cum bine vezi, nimeni nu va intra în posesia acestor lucruri decât după ce voi muri. Ar trebui să spun, după ce voi *deceda*. Când vei adăuga toate astea la noul testament, îl voi semna. Îi voi avea ca martori pe Sheldon și pe Parks. Și îmi voi da semnătura în restaurantul Muzeului Metropolitan

de Artă din New York. Fie vii cu mine acolo, fie îți pierzi cel mai bun client, dragă Saxonberg.

Mă întreb dacă Jamie și Claudia vor mai veni să mă viziteze. Nu m-ar deranja să mai treacă pe aici. Chestia e că mai am un as în mânecă; mai am un mic secret pe care ei nu-l cunosc. Ei nu știu că bunicul lor mi-a fost avocat timp de patruzeci și unu de ani. (Și, pentru binele tău, Saxonberg, îți recomand să nu le spui.)

Apropo, am ascultat la radio un interviu cu noul administrator al parcurilor din New York. Zicea că i-au tăiat fondurile. Întrebat de reporter unde se vor duce fondurile destinate inițial amenajării parcurilor, acesta a răspuns că mare parte vor merge la îmbunătățirea serviciilor de securitate a Muzeului Metropolitan. Bănuind că această schimbare n-a venit din senin, l-am rugat pe Sheldon să-l sune pe prietenul lui, Morris, paznic al muzeului, și să afle dacă s-a întâmplat ceva ieșit din comun acolo în ultima vreme.

Morris i-a adus la cunoștință că săptămâna trecută a fost descoperită o cutie de vioară într-un sarcofag. Două zile mai târziu, au mai descoperit și o cutie de trompetă. Morris zicea că paznicii care lucrează în muzeu de mai bine de un an nu se mai miră de nimic, iar cei care lucrează de doar șase luni nu se mai miră aproape de nimic. O dată au descoperit o proteză dentară într-un car etrusc. Au trimis aceste cutii la departamentul de

obiecte pierdute. Încă se mai află acolo. Și înăuntrul lor, pe lângă lenjeria curată, de culoare gri, se mai găsește și un radio ieftin, cu tranzistor. Nu au fost încă revendicate de nimeni.

Grupul Editorial ART
Comenzi – Cartea prin poștă
C.P. 4, O.P. 83, cod 062650, sector 6, București
tel.: 021.224.01.30, 0744.300.870, 0721.213.576;
fax: 021.369.31.99
Comenzi – online
www.editura-arthur.ro

CĂRȚILE DE AUR ALE COPILĂRIEI

CĂRȚILE DE AUR ALE COPILĂRIEI

21	*Cartea cu Apolodor* Gellu Naum	7+
22	*Vrăjitorul din Oz* L. Frank Baum	7+
23	*Doamna Doubtfire* Anne Fine	12+
24	*Micuțul Nicolas* René Goscinny, Jean-Jacques Sempé	9+
25	*Un urs pe nume Paddington* Michael Bond	7+
26	*Povestea unei pescăruse și a motanului care a învățat-o să zboare* Luis Sepúlveda	7+
27	*Karlsson-de-pe-acoperiș* Astrid Lindgren	7+
28	*Ursulețul Winnie Puh* A.A. Milne	9+
29	*Fuga la muzeu* E.L. Konigsburg	10+
30	*Povestea unchiului Shelby despre Lafcadio, leul care nu s-a lăsat păgubaș* Shel Silverstein	7+

Categorie de vârstă

Premiată cu Medalia Newbery *Fuga la muzeu* a fost ecranizată de două ori și se regăsește în topurile celor mai îndrăgite cărți pentru copii din toate timpurile.

Jamie, un băiețel răsfățat, și Claudia, sora lui mai mare, care e din ce în ce mai convinsă că e nedreptățită de familie, fug împreună de acasă în căutarea unui loc plăcut, larg și frumos.
Și ce e mai frumos decât un muzeu plin ochi de opere de artă? Așa se face că nimeresc în mijlocul unei enigme și ajung să fie fascinați de o sculptură achiziționată recent de Muzeul Metropolitan de Artă din New York, despre care se bănuiește că ar aparține marelui Michelangelo. Aventurile prin care trec cei doi pentru a afla cât mai multe despre îngerul de marmură fac ca misterul Giocondei să pară o joacă de copii!

www.editura-arthur.ro
9 786067 882469